

peter cheyney

MISIUNEA CEA MARE

peter cheyney

MISIUNEA CEA MARE

PETER CHEYNEY

MISIUNEA CEA MARE

– Sinister Errand –

Traducere din lb. engleză Dan Duțescu

I.SMOCUL DE PENE

Imagini caleidoscopice de la serata din ajun jucau între ochii mei și tavan. Câteva fețe – una din ele era cu siguranță mutra lui Sammy, cealaltă a unei femei atrăgătoare -îmi fulgerau prin memorie. Simțeam puțină greață de la stomac și nu țineam cu tot dinadinsul să mă gândesc la ele. La drept vorbind nu voiam să mă gândesc la nimic.

Aș vrea să nu vă faceți o părere greșită despre mine. Nu cumva să ajungeți la concluzia că fac și eu parte din tagma acelor oameni, care, sătui de război, încearcă să-și *sublimeze* plictiseala îmbătându-se toată ziua. Nu sunt nici pe departe așa ceva. Însă – și cred că trebuie să subliniez acest lucru chiar acum – când un om a trecut prin câte am trecut eu în ultimii ani, îi prinde foarte bine să se mai destindă din când în când – dacă mă înțelegeți – ca să nu se țacănească de tot la cap.

Stăteam întins pe spate cu privirile în tavan. Ceafa o simțeam ca și cum ar fi fost prinsă în copci, în fața ochilor îmi jucau fel de fel de puncte, iar limba parcă mi-o frecase cineva cu glaspapir. Mă simțeam grozav de rău și totuși încercam să mă hotărâsc să mă scol.

În cele din urmă așa am și făcut. Stăteam pe marginea patului privind la dezordinea din dormitor: hainele îmi erau risipite prin toată camera, iar pălăria mea neagră stătea șui pe un mic bust al lui Napoleon de pe marmora căminului. Nu exista decît un singur remediu. Mă ridicai în picioare, luai pantalonii de pe jos și căutai în buzunarul de la spate. Poate să vi se pară nostim, dar, oricît de pilit aș fi, mai totdeauna am grijă să mă aprovizionez cu o sticlă de whisky și pentru acasă. Am găsit sticla – și încă plină! O destupai și trăsei o dușcă zdravănă. Mă dusesem acolo cu gândul că avea să se întîmple ceva important; că Sammy avea într-adevăr de gînd să întreprindă o acțiune. În loc de aceasta îl găsisem așa de pilit încît nu mai era nimic de făcut.

După care mă apucasem și eu de băut.

Mai era apoi fata aceea. Aveam o idee vagă despre ea; mi-o amintesc ca personalitate, dar nu țin minte cum arăta. Stătusem de vorbă cu ea. Era cu Sammy sau nu era? Nu știam.

Și Sammy îmi lăsase o impresie ciudată. Sammy părea că *nu voia* să-mi vorbească. Foarte curios. Undeva în fundul capului meu greu stătea impresia că încercasem de două trei ori să scot ceva de la el. Și mai aveam sentimentul că el nu era câtuși de puțin dispus pentru așa ceva.

Foarte, foarte ciudat.

Ceasul meu era pe toaletă. Mă dusei să văd cât arată. Era șase – într-o plăcută seară de vară. Undeva auzii şuieratul unei bombe zburătoare. Probabil că dormeam când s-a dat alarma.

Începui să mă gîndesc la Bătrînul. Ce naiba avea de gînd? Îndată ce coborîsem ieri de pe vapor îi telefonasem. Tot ce obținusem de la el era că trebuie să-l văd pe Sammy cât mai curînd cu putință și-apoi să ne apucăm de treabă; și să nu dau pe la Bătrînul. Părea întors pe dos. Mă întrebam ce putea să fie.

Începeam să mă simt mai bine. M-am dus în baie unde am făcut un duș fierbinte și apoi unul rece. După aceea alergai jos pe scări să cer o cafea – cafea neagră tare. Mă bărbierii, scosei rufe noi și mă îmbrăcai. Dădui mare atenție îmbrăcatului, fiindcă simțeam că după noaptea trecută era bine să fac ceva care să-mi susțină moralul. Toată lumea bea mult în timpul războiului, dar mie mi se părea că băusem atît cât trebuie ca să pui în stare de plutire cîteva vase de război. Mă simțeam încă puțin amețit.

Eram aproape gata îmbrăcat când cafeaua îmi fu adusă sus. Am băut-o și-am început să-mi adun hainele de pe unde erau azvîrlite. Mai mult din obicei decît din altceva, cercetai buzunarele; uneori, după ce mă întorceam de la serate, găseam cîte ceva prin ele – o carte de vizită sau mai știu eu ce. În buzunarul din stînga de jos al vestei era o bucățică de hîrtie și pe ea sta scris: *S - 23 Kinnoul Street, S.W.1.*

Făcui o strîmbătură de mulțumire; lucrurile începeau să se prezinte ceva mai bine. Va să zică fusesem destul de isteț ca să-i smulg lui Sammy adresa. Începui să mă gîndesc la Sammy. Cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să mă duc chiar atunci la el, să luăm masa împreună și să discutăm situația.

Îmi luai pălăria de pe capul lui Napoleon – ceea ce-l făcu să arate mult mai serios – și ieșii din casă. Cînd am ajuns în stradă suna încetarea. Era o seară răcoroasă și plăcută și pe măsură ce mergeam mă simțeam mai bine. Sîngele începea să-mi curgă prin vine mai vioi și capul mi se limpezea.

Ajunsei în Kinnoul Street, o stradă de modă veche cu căsuțe destul de drăguțe de o parte și de alta. Cea cu nr. 23 fusese zugrăvită de curînd. Apăsai

butonul de la sonerie și, cum nimic nu se întâmplă, bătui la ușă. După cinci minute de așteptare, împinsei ușa, care era deschisă, așa că intrai. Închisei ușa după mine și, ajuns în hol, am tușit și am făcut tot ce se face când vrei să-ți faci cunoscută prezenta. Apoi strigai: „E cineva aici?” Dar nu se întâmplă nimic.

Urcai scara care ducea sus, deschisei ușa și strigai din nou. Locuința era tăcută. Mă întorsei în hol și privii într-un salon care se făcea în dreapta ușii de la intrare. Începui apoi să urc scara acoperită cu covor. La jumătatea scării se găsea un popas, cu câte o ușă de fiecare parte. Deschisei o ușă și privii înăuntru. Era de bună seamă camera lui Sammy. Recunoscu cravata care atârna de oglinda de la toaletă. Când o văzui îmi amintii că o purtase seara trecută și că i-o admirasem. Era o cravată grea, de mătase naturală gri cu negru – unul din obiectele de îmbrăcăminte după care Sammy se dă în vînt.

Camera arăta mai rău decît a mea cînd mă trezisem. Parcă trecuse cineva cu un tanc pe acolo. Haine și pantofi erau împrăștiți peste tot, iar pe toaletă se găsea o sticlă de brandy pe jumătate goală, un pahar și un sifon început. Era evident că Sammy băuse ceva și acasă.

Începui să mă gîndesc la Sammy. Mă învîrtii prin cameră printre obiecte de îmbrăcăminte disparate. Mă dusei apoi la toaletă și văzui ceva care mi se păru cam ciudat.

În mijlocul celorlalte lucruri se găsea un vas rotund de abanos – de felul celor în care se țin de obicei butonii. Dar nu erau butoni în el, ci un smoc de pene care – evident – n-avea ce căuta acolo. Mă dusei la pat și văzui că cineva tăiasse o pernă la un capăt, iar din tăietură se mai zăreau ieșind niște fulgi.

Aprinsei o țigară. Trăgeam tocmai primul fum cînd ușa se deschise și o femeie intră în cameră. O femeie prezentabilă, cam de vreo patruzeci de ani, cu fața albă și ochii albaștri. Purta pălărie și se vedea că vine din oraș.

— Îmi place că te simți ca acasă! Pot face ceva pentru dumneata?

Avea o voce de persoană educată și pronunța fiecare cuvînt distinct și sacadat.

— Da, mulțumesc. Am venit în vizită la prietenul meu Sammy.

— Vrei să spui Mr. Carew?

— Întocmai. Mr. Carew. Am sunat afară și am făcut tot ce face în mod obișnuit ca să-ți anunți prezenta, am găsit ușa deschisă, am intrat și am urlat. Cum nu s-a petrecut nimic, am început să cercetez. Știți cumva unde este? Am urgentă nevoie de el.

— Cît de urgent? întrebă ea cu voce egală.

Nu făcea impresia că vrea să glumească sau ceva în genul acesta.

— Mătuşa lui a fost omorîta azi după-masă de o bombă zburătoare şi venisem să-l anunţ.

Era primul lucru care-mi venise în minte şi se pare că nu era cel mai potrivit, căci ea reluă:

— Nu ştiam că mai are o mătuşă, dar dacă zici dumneata, probabil că trebuie să mai aibă.

— Ce vrei să spunei – altă mătuşă?

— Din întâmplare şi eu sunt mătuşa lui Sammy, înţelegi? Asta-i tot ce voiam să spun.

Îi zîmbii şi spusei:

— Nostim, nu-i aşa? Cealaltă – cea despre care mi-a vorbit el – probabil nu era mătuşa lui. Poate că-i era verişoară. În sfîrşit. Ştiţi cumva unde e?

— Nu, nu ştiu. Tot ce ştiu e că a venit azi noapte la o oră mică, aşa de beat încît credeam că-şi dă duhul din moment în moment. Am urcat acum închipuindu-mi că am să-l găsesc tot dormind. Se vede că s-a sculat şi-a plecat. Dar nu ştiu unde s-a dus.

— Prin urmare, spusei eu, nu ştiţi nici cînd are să se întoarcă.

Aprobă din cap.

— Nu cumva e prin apropiere vreo cîrciumă cu numele de *Pană – Pene* – sau aşa ceva?

— Ba da, este. Asta-i o idee. S-o fi dus să se dreagă. Este un local pe Mulbery Street – cum faci colţul. Îi zice *Smocul de Pene*.

— Mulţumesc foarte mult. Dacă-l găsesc pe Sammy îl aduc în bună stare.

Se dădu la o parte cînd trecui spre uşă. Din prag îi spusei:

— Ce noroc pe Sammy să aibă o mătuşă ca dv.

— Ascultă, tinere, dă-mi voie să-ţi spun un lucru. Eşti îndrăzneţ, nu-i aşa?

— Nu sunt chiar aşa tînăr, spusei eu, dar cred că de lipsă de îndrăzneală nu mă pot plînge. Pa! Pa! Auntie! (mătuşica).

Am coborît şi am ieşit în stradă. Ce să spun, nu-mi plăcea situaţia deloc. Dar deloc.

Mulbery Street era un loc din acelea. Un loc care, din motive inexplicabile, îți provoca o senzație bizară. Presupun că înțelegeți ce vreau să spun. O stradă din acelea care ating o coardă din amintirea ța, deși niciodată nu ai văzut-o sau n-ai auzit de ea.

O stradă chiar în inima Londrei, la mai puțin de cinci minute de vuietul circulației de pe Piccadilly. Era însă liniștită și puteai foarte bine s-o plasezi într-un cadru tihnit de taină. Case scunde se înșirau de-a lungul unor trotuare întortocheate: una din ele era zugrăvită în albastru. Erau patru cârciumi pe strada aceasta – localuri de modă veche, cu firmele spânzurate afară perpendicular pe fațadă. Cea de a doua firmă purta scris pe ea *La Smocul de Pene*.

Nu mă simțeam grozav de fericit. Eram îngrijorat de felul cum mergeau lucrurile. Chestiunea cea mai importantă era să-l găsesc pe Sammy și să stau de vorbă cu el, ca să pun treaba la punct.

Patru-cinci trepte de piatră duceau în salonul localului *Smocul de Pene*, cu intrarea printr-un gang. Barul era foarte mic. La o masă, într-un colț, un tânăr cu părul negru și cu față mică, albă, dezlega cuvinte încrucișate. Ceva în înfățișarea lui îmi dădea impresia că este machiat. Purta un costum elegant și mult prea bine croit pentru un asemenea local.

La o altă masă, un ciung sorbea dintr-o halbă de bere: o femeie blondă – se putea spune despre ea că este o femeie bine – , cu fusta prea scurtă și prea strîmtă, lăsa să i se vadă pulpa mai mult decît se cuvine în mod obișnuit. Era pilită bine și părea să se simtă foarte fericită din acest motiv. În colțul opus locului unde stătea tipul cu fata albă se afla un alt tânăr în haine de tweed gros, cu insigna Marinei Comerciale la butonieră. Mai erau doi bărbați, care discutau despre curse. Dar nici urmă de Sammy.

După un minut, o femeie plăcută la înfățișare intră în bar. Comandai un pahar de bere. Când mi-l aduse, o întrebai:

— Poți să mă ajuți într-o chestiune? Trebuia să mă întîlnesc aici cu un prieten de-ai mei – unul Carew. E înalt, foarte prezentabil, blond și cu față fină și atrăgătoare. Nu cumva l-ai văzut? Mă gîndesc că o fi lăsat poate vreo vorbă pentru mine.

Fata dădu din cap aprobativ.

— L-am văzut eu odată. După descriere parcă mi-l amintesc. Dar astă-seară nu l-am zărit.

— Mulțumesc.

Mă apăsa un sentiment greu de dezamăgire și mă simțeam dezorientat, îmi terminai berea și o luai spre ușă. Tocmai când era să ies, Față-Albă, vorbind în falsetto, mi se adresă:

— Scuzați-mă, dar cred că aș putea să vă ajut. Prietenul dumneavoastră a fost pe aici cam acum o oră.

Femeia din dosul barului interveni în discuție:

— Da, s-ar putea să fi fost când zice domnul. Eu eram sus. De văzut nu l-am văzut. Se adresă tânărului cu față albă: N-a lăsat nici o vorbă?

— Nu cred. A plecat cu Janine.

Mă îndreptai către tânărul meu prieten cu mutră de domnișoară și-i adresai un zîmbet fermecător.

— Îmi sunteți de mare folos, domnule. Nu cred însă să știți unde s-a dus cu Janine.

Zîmbi cinic.

— Nu mi-e greu să ghicesc. Cred că s-au dus acasă la Janine.

— Aha. Și aveți idee unde stă Janine?

Surîse. Nu era un surîs prea frumos.

— Asta o știe toată lumea. Dacă mergi drept înainte pînă la capătul lui Mulberry Street și o faci la dreapta, ajungi într-o piață – Daisy Place. Traversează și pe partea cealaltă dai de o stradă – Verity Street. Scoase iar un zîmbet nesuferit. E o stradă frumoasă – cît se poate de amuzantă –, cu case vechi și așa mai departe. Janine stă la nr. 16, cred.

— Vă mulțumesc foarte mult. Beți ceva?

— E foarte amabil din partea duminale. Numai că eu mă simt înclinat spre băuturi scumpe. Mie-mi place brandy cu sifon.

— S-a făcut. Și eu tot brandy iau.

Comandai două brandy cu sifon. Când întinse mîna spre bar să-și ia paharul, observai că poartă o chevalieră în degetul mic de la mîna stîngă, dar montura era întoarsă înspre palmă, așa că nu se vedea decît aurul, ca o verighetă lată. Pe aur era o urmă de fierăstrău.

— Noroc! spuse el. Mulțumesc pentru cînte.

Ne golirăm paharele. Spusei bună seara și ieșii.

Soarele apusese după case. Atmosfera era tulbure și deprimată. Pe drum îmi băteam capul să înțeleg ce naiba se întîmplase. Mă comportam ca o babă fricoasă.

Începui să mă gîndesc la Sammy. Sucit tip și Sammy ăsta. Niciodată nu puteai fi absolut sigur cu el. Nu că era slab sau nepriceput, nici pomeneală, dar acționa după toane. El spunea totdeauna că aiureala lui constituie o metodă. Poate că așa era, dar în cazul de față mi-era necaz pe el că mă face să alerg după el, și pentru ce asta? Păcătosul știa ce spusese Bătrînul, și totuși lui îi ardea să se distreze cu Janine – cine o mai fi fost și aia –, în timp ce eu nu știam măcar de care capăt să apuc ața. Dar dacă vorbeam cu păcat?

Ajunsei în Verity Street, nr. 16. Era o stradă strîmtă, veche și curată, cu case de peste șaiszeci de ani. Nr. 16 avea lădițe cu flori pe pervazurile ferestrelor de la parter. Urcai cele trei trepte de piatră și examinai soneriile așezate în partea dreaptă a ușii. Erau trei – parter, etajul întâi și al doilea – sub fiecare se găsea cîte o carte de vizită într-o ramă de metal fixată de zid. Cea din mijloc avea scris: *Janine, Verity Street, nr. 16*. Atît și nimic mai mult.

Apăsai pe buton și așteptai. După puțin timp am auzit un declic și ușa se întredeschise. Fusesse deschisă de la etajul întâi printr-un mecanism automat. Împinsei ușa și urcai. Scările coteau la dreapta și pe culoarul primului etaj, rezemată de pervazul uneia din cele două uși, era o femeie.

Ce exemplar! Strașnică femeie, v-o spun eu. Cu toate acestea avea aerul că puțin îi păsa de impresia pe care ti-o face. În viața mea n-am văzut femeie să arate mai plictisită; dar avea tot ce-i trebuie ca să fie perfectă și făcea să-ți pierzi timpul privind-o.

Avea părul blond platinat – natural, nu oxigenat – și ochi violeți. Era ondulată de la natură și pieptănătura îi era puțin răvășită. Dar părul îi atîrna atrăgător pe umeri, legat la spate cu o panglică. Purta o rochie de casă de șantung lungă pînă-n pămînt, de culoare albastră ca safirul și cu gulerul, manșetele și cordonul roze. Cum stătea rezemată de pervazul ușii, rochia de casă i se modula pe coapsă și lăsa să se pronunțe o formă minunată. În picioare purta papuci de catifea roz și ciorapi fini de mătasă. Rochia i se despica puțin într-o parte și dezvăluia culoarea *vieux rosé* a port-jartierului.

Mă gîndii: *Bravo...bravo...* Sammy se pricepe unde să le găsească. Ce-i al lui e-al lui.

— Bună seara, spusei. Caut pe un prieten al meu, Sammy Carew. Mi s-a spus că e aici.

Se uită cîtva timp la mine fără să scoată un cuvînt. Ochii îi erau întunecați. Ceva parcă o făcea să sufere.

— Sammy Carew era prietenul dumitale? mă întrebă ea.

Făcui semn că da.

— Cum vine asta – era? o întrebai.

Se dădu la o parte de lângă ușă, împingând cu umărul în pervaz. Când se răsuci, un picior minunat sculptat îi ieși prin deschizătura rochiei. Am mai văzut eu picioare frumoase în viața mea, dar așa pereche nu mai întâlnisem. Era în total o arătare extraordinară, începea să mă intereseze și pe mine.

— Mai bine să intrăm înăuntru, spuse ea. Avea o voce gravă – adâncă și catifelată – și vorbea alene, ca și când îi era indiferent dacă vorbea sau dacă ascultai ori nu.

Intră în cameră. O urmași și mă oprii în pragul ușii, cu pălăria în mină, privind-o pe ea și odaia.

Încăperea era plăcută. Mare, curată, cu praful bine șters peste tot și cu mobilă arătoasă. Se vedea că este salonul unei persoane de gust. Zugrăveala era de culoarea brîndușelor, și pe pereți atîrnau două-trei tablouri bune. Toate glastrele aveau flori în ele. Mă întrebam de unde poate să găsească atîta cantitate de flori în iulie 1944, dar după cîteva clipe de gîndire ajunsei la concluzia că vreunul din tipii ei o recompensa în felul acesta. La urma urmei, cînd un bărbat e mort după o femeie, face el ce face și găsește flori. Și ea chiar era femeia după care să se omoare nouăzeci și nouă la sută din bărbați. Al o sutălea trebuia să fie sau orb sau tîmpit.

Stătea în mijlocul camerei privindu-mă calm. Avea atitudinea degajată și cumpănită, dar părea îngândurată și înfiorător de plictisită de toate – inclusiv de mine.

— Dacă Sammy Carew era un bun prieten de-al dumitale, spuse ea, ce ai să auzi n-o să te prea bucure. Îi venea să caște și-și puse degetele pe gură. Purta două inele cu diamante care trebuie să fi costat o groază de bani. Pînă la urmă se hotărî să nu caște. Spuse în schimb: Ai face mai bine să te așezi. Dacă vrei o țigară, ia una din cutia de pe măsuta de colo.

I-am mulțumit și m-am așezat lângă măsută.

Așteptam. Ea stătea liniștită în mijlocul camerei, privindu-mă.

— Nu te interesează foarte tare, spuse ea, și nici nu pari prea curios. Nu ești nerăbdător să afli ceva despre Sammy Carew. Sau nu-ți pasă?

Ridicai din umeri.

— Nu văd ce legătură ai tu cu toate astea, Janine. Aștept să aud tot ce ai de spus. Sunt o fire foarte răbdătoare.

— Nu ți-am permis să-mi spui Janine..., mă informă ea calm.

— Mi-este indiferent cum îți spun. Dar pe cartea de vizită de jos scrie Janine și dacă nu vrei să ți se spună astfel ar trebui să-ți pui numele adevărat.

La aceasta nu-mi răspunse. Se îndreptă grațios spre canapeaua din partea cealaltă a camerei și se așează. Când se așează, piciorul i se dezveli pînă mai sus. Îmi dădeam seama că n-o făcea înadins, ci pur și simplu nu-i păsa dacă-mi arăta o parte din picior sau nu. Mă gîndeam că Janine asta își pierde timpul în Verity Street, nr. 16. Dacă se apuca de film, ar fi făcut milioane.

Se ridică, veni la măsută, își luă o țigară, o aprinse cu o brichetă pe care o scosese din buzunarul rochiei de casă, se întoarse la canapea și se așează din nou. De data aceasta observă că i se vede piciorul și îl acoperi cu pulpana rochiei.

— Carew a venit pe aici azi de dimineață, foarte devreme, – cam pe la patru. Nu știi sigur ora. A rămas cam un ceas. Apoi a plecat. Când a ieșit din casă a fost văzut de un gardian de la Apărarea Pasivă. Sammy a luat-o în susul străzii și a cotit în Fells Street. Gardianul, care ajunsese și el în capul străzii, l-a văzut traversînd piața. Tocmai cînd trecea prin locul unde se repara strada, o bombă zburătoare a căzut în piață. Camionul cu care veniseră lucrătorii care reparau drumul a fost aruncat în aer și a căzut peste Carew. Gardianul l-a găsit mort. După aceea a venit și mi-a povestit cum s-a întîmplat. Credea că sunt rudă cu el – sau așa ceva.

— Va să zică a fost omorît de un camion, care l-a prins sub el, nu?

Ridică din umeri.

— Cine știe? întrebă ea. Gardianul spunea că trebuie să fi fost mort cînd l-a lovit camionul – l-o fi omorît suflul.

Mă ridicai:

— Mulțumesc foarte mult pentru informație. Presupun că e la morga circumscripției.

— Cred că da, spuse ea, ridicînd din umeri.

Îmi luai pălăria.

— Îți sînt foarte recunoscător că mi-ai fost de așa mare ajutor. Îmi închipui că Sammy era bun prieten cu dumneata.

Ea se ridică în picioare. Stătea și mă privea cu ochii pe jumătate închiși.

— Așa îți închipui? mă întrebă.

Mă îndreptai spre ușă.

— Mulțumesc pentru țigară, Janine, și sper să ne mai întîlnim.

Janine stătea în mijlocul camerei. Țigara pe care o ținea în mîna stîngă, ce-i atîrna de-a lungul trupului, înălța o spirală de fum albăstrui și parfumat.

Îmi răspunse cu o voce tărăgănată:

— Dacă vrei... cred că o să mă mai întîlnești.

— Crezi într-adevăr asta? o întrebai eu zîmbind.

— Pînă la urmă majoritatea bărbaților fac ceea ce vor, spuse ea. Vreau să spun că bărbații ca dumneata...

— Ce înțelegi prin bărbați ca mine?

Făcu o mișcare cu mîna. Spirala de fum se frînse.

— Trebuie neapărat să ne avîntăm în discuții lungi? Sunt foarte obosită. La revedere.

I-am zîmbit din nou spunîndu-i la revedere și am coborît scările. Închisei cu grijă ușa după mine și pornii înspre Fells Street.

Impresia mea că lucrurile nu stăteau chiar așa de bine se adeverea.

Mă uitai la ceas. Era opt și jumătate. O luai în jos pe Verity Street și în Square văzui locul unde căzuse bomba zburătoare. Groapa era barată și o echipă de reparație era la lucru. Traversai și întrebai pe unul din oameni unde este cea mai apropiată circumscripție de poliție. Mă îndrumă și am pornit într-acolo.

Agentul de serviciu era un om simpatic și plin de înțelegere.

— O rudă a mea, îi spusei, un văr cu numele de Carew, a fost ucis astăzi în zori de o bombă zburătoare, cea care a căzut în Square. Am socotit că trebuie să iau parte la identificare.

Agentul se duse să cerceteze în registre. Eu mă rezemai de biroul lui și aprinsei o țigară.

Cînd se întoarse îmi spuse:

— Aveți dreptate. O persoană – se pare că era un civil – l-a văzut ieșind dintr-o casă de pe Verity Street. L-a urmărit cu ochii cum traversează Square chiar în momentul cînd a căzut bomba. Suflul a aruncat un camion peste el. A murit sau de bombă sau strivit de camion. Cadavrul e jos la morgă; în caz că doriți să-l vedeți, vă pot conduce, dar pînă atunci v-aș ruga să-mi dați numele și adresa dv.

Scosei un carnet de identitate și i-l întinsei; apoi ne duserăm jos la morgă.

Sammy era. Fata nu-i fusese aproape deloc lovită și aveam impresia că niciodată nu arătase mai frumos. Trupul îi era acoperit cu o pătură. Am rămas acolo privindu-l și mi se depanau gînduri din zilele noastre bune. Mă

gîndeam ce soartă crudă, ca Sammy, care fusese de atîtea ori la ananghie și în primejdii de moarte, să sfîrșească ucis de o armă V1 a domnului Hitler. Mă întrebam dacă nu avusese asupra lui ceva care nu i-ar fi plăcut să se găsească.

Îi spusei sergentului:

— A făcut ceva ravagii bomba!

— Da, spuse el. Se uită la Sammy. Îl recunoașteți?

— Da, e Carew, spusei. Nici nu mai încape vorbă.

— Dumneavoastră sunteți ruda cea mai apropiată sau mai este cineva?

— Mai are o mătușă. Nu vroiam s-o alarmez pînă nu eram sigur. Am să-i dau de știre.

— A propoz, spuse el, dacă ați fi amabil să vă uitați la obiectele pe care le-am găsit asupra lui. Este curios că poseda două carnete de identitate – și amîndouă par să fie autentice. Unul e pe numele de Carew, celălalt pe alt nume. Presupun că n-ați putea să ne dați nici o explicație.

— Nu, n-aș putea să vă dau vreo explicație.

Sergentul trase un sertar și scoase o batistă de mătasă; îmi aminteam de ea – o batistă chinezească pe care Sammy o avea de mult timp. Desfăcu batista în care erau legate mai multe obiecte și așeză totul pe birou. Privii lucrurile acelea: un portofel uzat rău de tot, cîteva monezi, un ac de cravată strîmbat și un revolver Colt de 38.

— Mă întreb pentru ce purta pistol, făcu sergentul.

Am răspuns că n-aș putea să-i spun. I-am mărturisit că Sammy era un tip cam dramatic și-i plăcea să poarte pistol la el. Luai arma în mînă și scosei încărcătorul: apoi îl vîrîi la loc.

— Nu înțeleg nici eu, spusei, de ce unii oameni umblă cu arme asupra lor. Mie mi se pare că este un obicei teatral.

Sergentul încuviință din cap. Împături lucrurile la loc în batistă și le băgă în sertar.

— Ați fost foarte amabil, îi mulțumii eu. Mă duc acum să vorbesc cu mătușa lui. Cred că o să vină și dînsa pe aici, ca să puteți clasa afacerea.

Mi-a declarat că ar fi foarte recunoscător dacă ar putea veni mătușa, pentru ca identificarea să fie completă.

Îmi luai bună seara, ieșii din circumscripție și mersei pe stradă pînă la primul bar. Intrași și comandai un *whisky and soda*. Îl băui pe îndelete, gîndindu-mă ce să fac în privința lui Sammy și a altor cîteva chestiuni. După toate aparițiile, situația avea să fie foarte grea. Mă gîndeam ce-o să tune și-o

să fulgere Bătrînul când o auzi. Totdeauna reacționează în felul acesta. Lui îi place ca fiecare să-și scape pielea cum poate și să lucreze pe cont propriu, dar eu nu prea vedeam cum aş reuși să descurc ițele singur.

Mai comandai un *whisky and soda* și plecai. Colindai câțva timp în căutarea unei cabine telefonice, de unde să-l chem pe Bătrînul. Îi auzii vocea politicoasă, distantă și acră ca totdeauna.

— Alo, spusei, am motive puternice să nu fiu prea fericit. Aș dori să-ți vorbesc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răspunse el, de ce vrei să vorbești cu mine? Credeam că ești deștept. Ai cel puțin reputația că ești inteligent. Ce s-a întâmplat? Nu l-ai văzut pe Carew?

— Nu, zisei, și mă tem că nici n-o să mai am ocazia.

Urmă o pauză; apoi spuse:

— Înțeleg. Bine. Într-un sfert de oră mă găsești la *Semilună*, în Bruton Street. Are un bar intim în spatele localului.

— Bine, răspunsei și apăsai receptorul.

Am făcut exact cincisprezece minute pînă în Bruton Street. Intrați la *Semilună* și trecui prin barul public în barul intim din partea cealaltă. Comandai un pahar de whisky și-l dusei singur spre o masă din colț la care stătea Bătrînul. Avea în fata lui pe masă un pahar mare de porto. Obrazul îi era mai brăzdat decît înainte, dar mîinile păreau încă tinere și puternice. Cum stăteam și-l priveam, îmi ziceam că, dacă stau să mă gândesc bine, bătrînul acesta era un om minunat; nu îmbătrânise prea mult, de doi ani de zile de cînd nu-l mai văzusem.

— Stai jos, spuse el. Ce e cu prostiile pe care mi le-ai îndrugat despre Sammy?

— Nu te enerva, că nu cîștigăm nimic cu asta, îi spusei. Uite cum e povestea. După ce am vorbit cu dumneata la telefon l-am chemat pe Sammy. L-am căutat eu fiindcă el nu-mi telefonase. Se ducea la serată și mi-a spus să vin și eu. Asta s-a întâmplat aseară. Eh! M-am dus acolo. A fost o serată foarte plăcută – ca de obicei, știi – cu femei și băutură multă....

— N-ai avut deloc ocazia să-i vorbești? mă întrerupse el.

— Deloc, zisei. Cred că trăsesese bine la măsea. Am încercat de vreo două ori să-l înghesui într-un colț, dar nu voia să vorbească.

— Probabil că nu voia să vorbească acolo, spuse Bătrînul. Poate că-i era frică de ceva.

Ridicai din sprâncene.

— Mă întreb ce l-ar fi putut înspăimînta pe Sammy.

Bătrînul se uită la mine. Observai că ochii îi sunt puțin cam obosiți.

— Îți spun eu că-i era frică de ceva. Așa, și pe urmă ce s-a mai întîmplat?

— Cînd am văzut că nu este nimic de făcut, m-am îmbătat și eu și am plecat acasă. M-am trezit de-abia azi după-masă. Într-unul din buzunare am găsit adresa lui, scrisă pe o bucată de hîrtie. M-am dus acolo. Făcea impresia că Sammy se sculase în grabă. M-am uitat primprejur să văd dacă n-a lăsat vreun indiciu și am găsit un smoc de pene într-o farfurie de pe toaletă. Era o doamnă acolo – o doamnă frumoasă. Era de părere că l-aș putea găsi pe Sammy la un local cu numele de *Smocul cu Pene*. M-am dus să văd. Acolo am aflat de alt loc unde plecase. Se pare că era cu o femeie. A plecat de la ea azi în zorii zilei. Niște civili l-au văzut cînd a ieșit din casă și cum a traversat Square. Apoi a venit o bombă zburătoare și un autocamion a căzut peste el. Țsta i-a fost sfîrșitul

Bătrînul nici nu clipi din ochi.

— L-ai văzut?mă întrebă el.

Făcui un semn că da.

— Vin tocmai de la morgă. Sammy era, nici nu mai încape vorbă.

Bătrînul oftă.

— Nu e prea bine, nu?

Mă uitai la el.

— Nu? făcui eu. De ce nu e bine?

— Nenorocirea e că nu știu ce făcea Sammy, spuse el. A fost trimis aici de știi tu cine. A luat contact cu mine alaltăieri. Mi-a spus că e pe urmele unei afaceri mărișoare și m-a întrebat dacă ești pe aici. I-am spus că te așteptam să pici cu vaporul din zi în zi. Zicea că te pune în legătură cu el îndată ce sosești. Urma să-ți spună ție despre ce e vorba, ca tu să mă informezi și pe mine. După părerea lui nu era timp de pierdut. Trebuia să prind firul afacerii. Nu voia să ne întîlnim noi doi. Acum știi tot ce știu și eu

— Chestiunea e cam încurcată, spusei eu.

— Nimeni nu știe afară de Sammy – și Sammy e mort.

Bătrînul își goli paharul de porto. Luă paharele goale, se duse la bar, le umplu și se întoarse la masă. Puse paharul de whisky în fața mea și se așeză.

— Unde să mă duc de aici? întrebai.

Se uită la mine și zîmbi.

— Sunt două lucruri de făcut, spuse el. Sau îi punem cruce bietului Sammy și încheiem chestiunea, sau încerci tu să aduni cioburile și să vezi ce poți scoate din ele. Tu și Sammy erați prieteni, mi se pare.

— Da, eram prieteni.

— Ce noroc și pe el, spuse Bătrînul să fie omorât tocmai acum. Asta se cheamă să-ți meargă în plin.

Mă ridicai.

— Proastă treabă, zisei. Am plecat. Cred că o să adoptăm a doua alternativă, spusei eu zîmbind. Am să încerc să adun cioburile. Încercarea moarte n-are.

Asta-i plăcu. Zîmbi și el, arătînd-mi colții.

— La urma urmei, nu ești băiat rău. Ești grozav de încrezut, dar nu ești chiar așa rău. Fă și tu ce poți. Dacă ai nevoie de ceva, vino la mine.

I-am spus că am să vin.

Bătrînul continuă:

— După cît te cunosc eu, este ceva care te preocupă. Te intrigă ceva în afacerea asta, n-am dreptate? Am impresia că țineai la Carew mai mult decît ești dispus să arăți.

Aprinsei o țigară.

— Poate, spusei. Poate că e asta, dar mai este încă ceva. Nu l-a omorât nici o bombă zburătoare. A fost ucis de cineva.

Ridică din sprîncene.

— Ce te face să crezi asta?

— Știu sigur că așa e! Te las cu bine.

Ieșii în stradă. Pe Bătrîn îl lăsasem privind la paharul de porto.

După puțin timp am pornit înspre Verity Street. În sinea mea eram amuzat de toată povestea asta. Mă gîndeam că este cea mai nostimă încurcătură în care fusesem de cînd mă știu. Prin urmare, Sammy urmărise ceva despre care nu spusese nimănui, însă avea de gînd să-mi spună mie. Și, cînd avusese ocazia, își băgase capul în nisip. Probabil că-și dăduse seama că e făcut și nu voise să vorbească atunci. Acum nu mai putea să vorbească, și Bătrînul mă pusese într-o situație afurisită. Cine a spus că atunci cînd stai la îndoială, mai bine să nu faci nimic n-a fost prea bine inspirat. Cînd stai la îndoială și nu faci nimic, treburile merg mai rău. Cel mai bun lucru e să te iei după nas. Pînă la urmă tot te va duce undeva.

Stăteam în fața ușii Janinei privind la cartea ei de vizită de sub sonerie și întrebîndu-mă ce-o fi cu ființa aceasta. După cîteva clipe, apăsai butonul

cu arătătorul. Ușa se deschise de la sine și urcai scara învîrtită. Janine stătea în pragul ușii, rezemată de pervaz, aproape în aceeași atitudine ca data trecută.

— Bună seara, Janine!

Îmi răspunse scurt:

— Ei, ce mai este acum?

— Mă primești cam rece astăzi sau, mai bine zis, mă faci să mă simt inoportun – cred că acesta este cuvîntul: inoportun –, ce zici?

— Da? făcu ea... Nu cred că mă supără vizita dumitale. Vrei să-mi spui ceva sau să mă întrebi ceva?

— Ai avut perfectă dreptate în privința lui Sammy Carew. Am fost la morgă și l-am văzut. Era frumos. Fața nu i-a fost atinsă deloc.

— Nu? Dar restul?

— Restul nu se prezenta chiar așa de bine, spusei. Arăta terciuit de tot. À propos te-aș ruga să-mi spui ceva. Polițistul acela care a venit să-ți spună că Sammy e mort – ți-a spus că l-a văzut el ieșind din casă sau ți-a spus numai că a fost văzut ieșind din casă?

Urmă o pauză. Tăcerea era aproape apăsătoare.

— De ce? întrebă ea.

— Uite ce e, Janine, spusei, acum eu sunt cel care pune întrebările. Într-o bună zi ai să știi totul, de aceasta nu mă îndoiesc. Te rog numai să-mi spui ce vreau să știu. Ți-a spus polițistul că l-a văzut pe Sammy ieșind din casă?

— Nu-mi amintesc tocmai exact. De ce să-mi amintesc? Înțelegi? Nu există nici un motiv pentru care să mă intereseze prietenul dumitale Carew.

— Cum așa? Era și el – un vizitator ca toți ceilalți?

O văzui cum roșește puțin.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ce-ți place. Bun. Va să zică am stabilit că te interesa Carew. Caută acum să-ți aduci aminte de polițist.

— Poate că nici asta nu mă interesează în mod suficient, spuse ea. Tonul era insolent. Ce te faci dacă nici măcar nu vreau să-mi amintesc?

Mă uitai la ea.

— Ai să-ți amintești!

Își trase mina pe care o ținea la spate. Ținea o țigară între degete. O duse la gură și trase un fum adînc. Buzele ei erau de culoarea zmeurei. Avea o gură aproape perfectă.

— Nu cred, zise ea, că polițistul a spus că l-a văzut pe Sammy ieșind din casă. A spus numai că un domn care a fost văzut ieșind din casă a traversat Square și că a fost omorât. M-a întrebat dacă nu știu eu cine este.

Dădui din cap.

— Mulțumesc foarte mult, Jeanine. A fost foarte drăguț din partea ta.

— Nu ai de ce. Acum eu ți-am răspuns. Să-mi spui și dumneata ceva. De ce m-ai întrebat dacă Carew era un vizitator? Ce crezi că este aici – casa asta?

— N-aș putea să știu. Dar poate că am să fiu în măsură să-ți răspund la întrebare peste un minut. Spune-mi, te rog, cunoști un tânăr care se dă cu pudră și cu ceva care seamănă grozav cu ruj de buze; destul de înalt, slab la față și cu părul lins? Îl cunoști?

— Nu-mi amintesc, spuse ea. De unde pînă unde?

— Mi-a spus nu de mult că l-a văzut pe Carew cu tine în cârciumă la *Smocul de Pene* astă-seară; și că Sammy a plecat de acolo cu tine. Asta ar fi cu neputință, fiindcă Sammy era mort la ora aceea. Ți-aduci aminte de tânărul acesta? L-ai văzut vreodată pe acolo?

— Se poate să-l fi văzut, spuse ea. În orice caz, e un mare mincinos. Astă-seară n-am fost la *Smocul de Pene*. Nu știu ce vrea să spună.

— Dacă spui tu, te cred, dar, cînd l-am întrebat de adresa ta, mi-a spus că toată lumea cunoaște adresa Janinei. Nu știi ce-a vrut să insinueze cu asta?

— Nu.

— Bine! Mulțumesc Janine. La revedere.

Se îndepărtă de la ușă.

— Stai o clipă, strigă ea. Vocea ei dulce se înăsprise puțin. Ce înseamnă toate astea? Cine ești dumneata? Unde vrei să ajungi?

— Dragoste, îi spusei, nu știu nici eu singur în clipa de față. Mă simt ca Moș Crăciun deghezat.

Pornisem jos pe scări cînd, la jumătatea drumului, Janine spuse cu aceeași voce obosită și degajată:

— Să te duci dracului, domnule cum ți-o fi zicînd!

Ceva în vocea ei mă intrigă și îmi plăcu. Mă întrebam dacă aveam s-o mai văd vreodată. Am ieșit apoi pe ușa din față.

Ajuns acasă, îmi turnai un *whisky and soda*, intrai în dormitor, unde era o răcoare la stînga lui.

Întoarse capul, mă recunosc și-mi spuse zîmbind:

— Sper că ai găsit-o pe Janine.

— Da, mulțumesc, zisei. Ai ceva de făcut la ora asta?

Nu se opri din drum. Mergea agale, privindu-mă peste umăr. Îi ghiceam pe față expresia insolentă pe care o au toți tipii de genul lui.

— Aș avea o întâlnire, spuse el. Ce pot face pentru dumneata?

Vîrîi mîna în buzunarul de la piept și scoasei Mauserul. I-l îndesai în coastă, sub brațul stîng.

— Ascultă, zisei, ai să faci o mică plimbare cu mine. Vreau să-ți vorbesc.

Nu părea nici înspăimîntat, nici prea surprins.

— Bine, făcu el.

Intrarăm în stradela din capătul străzii Mulbery și ajunserăm la casa nelocuită. Îl împinsei în fata mea. Aprinsei bricheta și îl dusei de-a lungul coridorului și apoi pe scări în jos, pînă în spălătorie. Ajuns aici, îi arătai cufărul.

— Du-te și te așază. Vreau să-ți vorbesc. Și nu mișca, fiindcă am să te aud. Stinsei bricheta, fiindcă nu avea prea multă benzină în ea și știam că o să-mi mai trebuiască. Cînd l-ai văzut pe Sammy Carew ultima oară? Îl întrebai.

Îl auzii oftînd.

— Nu știu despre ce vorbești și mă plictisești.

— Te-ar surprinde dacă ai ști în ce măsură am de gînd să te plictisesc, canalie, spusei eu.

— Zău? făcu el.

Parcă îl vedeam cum ridicase din sprîncenele lui arcuite.

— Va să zică n-ai de gînd să vorbești?

— Cu cine, cu tine...? îmi adresă un cuvînt foarte vulgar.

— Bine, spusei, atunci am să vorbesc eu. Ai știut că ieri dimineață, la o anumită oră, Carew s-a dus la Janine. Asta te interesa grozav. De ce? Cred că pot să ghicesc. L-ai urmărit pînă acolo; apoi ai așteptat afară. Cînd a ieșit, te-ai luat după el în jos pe Verity Street, l-ai văzut traversînd Square; apoi ai auzit cum vine bomba zburătoare. Tu nu erai în Square. Probabil că te-ai adăpostit într-o casă. Bomba l-a omorît. Și-atunci te-ai dus și i-ai spus polițistului, care a intrat la Janine și i-a povestit. Așa a fost, nu?

— Da, spuse el. Cuvîntul era aproape șuierat. Așa este.

Rîsei.

— Mincinos păduchios ce ești. Carew era mort când a fost dus și împins sub camionul acela. Îl ciuruisese cineva bine de tot înainte. Știai că bomba zburătoare va fi socotită ca pricină a morții lui și că n-o să caute nimeni în el găuri de gloanțe, pe care le-ar fi găsit cu siguranță.

Auzeam cum i se taie răsuflarea.

— Sammy Carew, continuai eu, avea totdeauna obiceiul să umble cu încărcătorul de la pistol plin. Când am fost astă seară la morgă, am văzut că lipsesc două gloanțe, așa că Sammy a dat o luptă undeva. Descopăr eu unde, n-ai nici o grijă!

— Bun. După ce l-ați omorât, l-ați dus la groapa aceea din Square unde se fac acum reparații, în fata grădinii. Locul era gol. Poate că aveți de gând să-l aruncați acolo – tu și prietenii tăi. Dar v-a picat norocul din cer. A venit bomba. Voi ați luat-o la goană și explozia a aruncat autocamionul peste Carew. L-a stîlcit așa cum voi ați voi să-l stîlciți. Ei, ce zici de asta?

Tipul spuse rîzînd:

— Nu l-am văzut în viața mea pe acest Carew. Am impresia că ești nebun.

— Poate, spusei. Nenorocirea oamenilor ca tine este că sunt prea vanitoși, așa de vanitoși încît uneori uită să fie deștepți.

Cîteva clipe fu tăcere; apoi auzii un mic zgomot metalic. Îl mai auzisem și altădată. Era sunetul pe care îl produce un briceag mare când este deschis de cineva. Aprinsei bricheta. Față-Albă stătea pe cufăr cu cuțitul în palma stîngă și era pe punctul să-l arunce.

L-am împușcat în stomac. Mauserul făcu un zgomot ca atunci când se scoate dopul la o sticlă. Față-Albă se răsturnă peste cufăr și se opri în perete. Îi mai trăsei un glonte în inimă. Asta îi puse capăt. Mă dusei să mă uit la el așa cum stătea ghemuit acolo în colț, de partea cealaltă a cufărului. Mă aplecai asupra lui și-i scosei din deget inelul lui Sammy – inelul pe care încercasem să i-l tai cu pila când fusese mușcat de șarpe, în America de Sud. Îl băgai în buzunar.

Apoi începu să-l scotocesc. Îi cercetai buzunarele și toate ascunzătorile secrete în care oamenii deștepți ascund cîte ceva. N-am găsit nimic la el decît capătul unui creion cu care dezlega cuvinte încrucișate.

Îl înghesuii în cufăr, pe care-l împinsei pînă la zid – cugetînd. Fusese o seară interesantă – Auntie, Janine, Bătrînul și Față-Albă din cufăr... Foarte interesant și pasionant – dacă vă plac asemenea lucruri interesante și pasionante. Mie, personal, nu-mi plac. Mi s-a acrit de ele.

Reușeam însă să culeg o idee-două în cursul acestei seri... dar numai una sau două...

În sfârșit, stinsei țigara și mă urcai sus. Am crăpat ușa de la intrare și m-am asigurat că nu era nimeni pe stradă; apoi m-am strecurat afară și am pornit spre casă.

II. MRS. VAILE

M-am trezit la ora șase de dimineață. Era cald. Mă sculai din pat și începui să mă plimb prin apartament. În minte îmi stăruiau patru gânduri. Primul era micul smoc de pene pe care îl găsisem în farfurioara de abanos de pe toaleta lui Sammy. Al doilea era tânărul alb la față cu care avusesem de-a face aseară. Al treilea, Janine, și al patrulea, Auntie. Mi-am zis că pentru moment am din plin la ce să mă gândesc.

Mai era apoi nepotrivirea dintre povestea tânărului cu fața albă și povestea Janinei. Mă întrebam de ce avusesse el grijă să-mi spună, când l-am întâlnit prima oară în bar la *Smocul cu Pene*, că Sammy plecase cu Janine în seara aceea. Pentru ce-mi spusese aceasta? Își închipuia de bună seamă că, fiind în căutarea lui Sammy, aveam să mă duc îndată la adresa Janinei. Nu-și dădea el seama că avea să-i răstoarne povestea? Sau, în momentul acela, avea motive să creadă că ea îi va sprijini versiunea?

Dar ea nu o sprijinise. Dimpotrivă, spusese ceea ce părea să fie adevărul. Ridicai din umeri în gând. Alt subiect de gândire. Îmi puteam bate capul cât voiam, fără să ajung la nici vreun rezultat.

M-am plimbat dintr-o cameră în cealaltă timp de o oră și jumătate. Mă gândeam, sentimental, la zilele bune petrecute în America de Sud – și în alte câteva locuri. Bineînțeles că toate zilele par bune când le privești în trecut, dar acelea erau învăluite într-o anumită atmosferă, aveau o culoare care lipsea zilelor de azi.

Eh! prostii! Ce faci tu, indiferent de ce-ar fi, ți se pare întotdeauna prozaic, și ce e fascinant pentru unul plictisește pe altul. Îmi dădeam seama că nu sunt plictisit – dimpotrivă, eram neliniștit, însă nu prea îmi plăcea să recunosc acest lucru. În treacăt fie zis – nu eram așa de mulțumit de Sammy. Jucase prost. Ieșise din acțiune fără să dea absolut nici o indicație – ceea ce, vă rog să credeți, nu-i stătea în obicei lui Sammy.

Pe la opt făcui un duș rece, sunai să-mi aducă breakfastul și mă îmbrăcai. La ora aceea ajunsesem definitiv la concluzia că singurul mod în care trebuia să joc era să mă port ca un taur într-un magazin de porțelanuri: să nu mă uit nici în dreapta nici în stînga și să distrug tot ce-mi iese în cale.

Metoda aceasta este grozav de interesantă – mai ales dacă ți-o ia altul înainte și te distruge el primul.

La ora nouă îl chemai pe Bătrînul la telefonul lui particular. Îl auzii la capătul celălalt al firului, drăguț ca un porumbel.

— Ei, tinere... ce mai este?, mă întrebă el.

— Am să-ți spun, zisei. M-am gândit în fel și chip și am un număr de idei din care poate să iasă ceva sau să nu iasă nimic. Dar, oricum, nu strică să încerc. Am însă nevoie de ajutor.

— E-n regulă, spuse el. De ce fel de ajutor ai nevoie?

— Nu știu nici eu exact, dar dacă ai pe cineva care este dîrz și inteligent – dar mai ales dîrz – cred că mi-ar putea folosi. Și aș mai vrea o femeie – nici prea tînără, nici prea bătrînă. Destul de bătrînă ca să fie serioasă, cumpănită și inteligentă, și destul de tînără ca să aibă farmec, în caz că trebuie să-l folosească asupra cuiva. Poți să-mi găsești așa ceva?

Îl auzii cum mormăie.

— Da, poți conta că s-a făcut. Am să ți-i trimit. Cînd?

Mă gândii o clipă și pe urmă îi dădui răspunsul:

— Eu am să-mi iau o zi de permisie. Mă duc să mă plimb pe un teren de golf. Găsesc că pot gândi mai bine pe un teren de golf. Mă întorc la Londra după masă. Aș vrea să-mi trimiți băiatul la șase, la mine acasă. Pe fată ar fi bine s-o întîlnesc la *Gay Sixties Club*, la nouă.

— S-a făcut, spuse Bătrînul. Asta-i tot?

— Da... mulțumesc foarte mult.

Auzii cum agață receptorul. Nu era un om care să facă risipă de vorbă. M-am mai agitat prin casă cîtăva vreme și la zece și jumătate m-am dus la garaj, mi-am scos mașina și am pornit spre Surrey. Îmi place regiunea aceea. M-am învîrtit fără nici o grabă prin Dorking și în cele din urmă am tras mașina într-o boxă lîngă terenul de golf Betchworth, cam la o milă afară din oraș.

Am coborît din automobil și am pornit să cutreier terenul. Mi-e foarte drag terenul acesta. În anul cînd a început războiul, am jucat pe el de nenumărate ori cu Sammy, și acum, mergînd înspre cea de a noua groapă de-a lungul liniei de var, îmi aminteam de glumele și șotiile pe care le făcea în zilele acelea.

Dimineata era minunată. Soarele strălucea și se simțea o briză ușoară.

Mă așezai pe movila care marchează cotitura de la groapa a douăsprezecea. Aceasta fusese dintotdeauna locul meu favorit. Aprinsei o

țigară și fără să-mi dau seama de ce, începui să mă gândesc la noaptea când Sammy și cu mine dădusem de dracu' la Fourelles, în Pas de Calais. Îmi aminteam cum Sammy ieșise din adăpostul depozitului de rachete cu gulerul înalt de la tunica lui de *oberleutenant* de artilerie desfăcut, sîngerînd ca un porc înjunghiat, dintr-o rană adîncă pe care o avea în obraz. Cînd am intrat în adăpost, am găsit un tînăr *maquisard* zăcînd în nesimțire într-un colț. Sammy fusese silit să-l adoarmă după ce tînărul încercase mai întîi să-l sugrume și apoi să-l înjunghie. Îmi închipui că patriotul francez voise să arunce în aer depozitul. Pe vremea aceea, francezii erau foarte dornici să întreprindă asemenea acțiuni.

Mi-aduceam aminte cum Sammy blestema și înjura ca un surugiu, pomenind Maquis-ul și Serviciul Secret Englez – Brigada Capei și a Spadei de la Pas de Calais, cum o numeam noi – de toate neamurile și toți sfinții din calendar. Pe tînărul *maquis* îl duseserăm într-o căruță cu bălegar proaspăt – Sammy zicea că asta o să-l învețe minte, cînd și-o veni în fire – dînd bice cailor să-l ducă unde or ști. Hotărît, acelea zic și eu că erau zile frumoase.

Întorsei capul și privii înspre movila a douăsprezecea. O femeie întorcea colțul, trecînd de movilă, și venea prin mijlocul pistei. Nostimă tipesă. Îi dădeam treizeci și doi – treizeci și trei de ani; zveltă și drăguță la față, cu glezne bine făcute și cu mersul ușor legănat. Era brunetă, arăta ca o lady și purta un taior de flanelă gri cu dungi albe cretate, pălărie de fetru și pantofi troteuri de căprioară.

Cum înainta înspre mine – mergea pe marginea accidentată a pistei, pe partea opusă movilei pe care stăteam –, îmi veni o idee năstrușnică. Cred că totul atîrna de un fir de păr, dar eram într-o dispoziție care mă făcea să încerc orice. Mă hotărîi să încerc. Oricum ar fi fost, experiența era interesantă.

Cînd se apropie la douăzeci de metri de mine, mă ridicai și sării greșit peste movilă. Căzui într-o parte, mă sculai de jos și apoi dădui un țipăt ascuțit. Rămăsei într-un picior, ca o barză, cu o expresie de durere îngrozitoare pe față.

Necunoscuta se prinse. Veni spre mine întrebîndu-mă:

— Ce s-a întîmplat? Ești rănit?

Mă așezai ușor pe marginea movilei.

— Mă tem că da. Mi-am sucit piciorul rău de tot. Probabil că am călcat pe o piatră alunecoasă.

Mă privi cu niște ochi căprui atrăgători. Privirea îi era fermă, dar oarecum forțată. Simțeam că femeia aceasta poseda o ciudată putere de

atracție, pe care nu mi-o puteam explica.

Îmi spuse cu un surîs:

— Îmi pare foarte rău. Dar așa se întâmplă cu oamenii care umblă gură-cască pe terenuri de golf. Probabil că nu știi că acest club este rezervat pentru membri.

— De unde știi că nu sunt membru? întrebai.

— Se poate să fii, dar eu nu te-am văzut niciodată pînă acum.

— Află că eu sunt membru, și dacă e vorba pe așa, pot spune că eu nu te-am văzut pe dumneata pînă acum. Și-acum, o să te rog să faci ceva pentru mine.

Se așeză la capătul celălalt al movilei. Avea niște glezne minunate.

— Poți să-mi explici precis, mă întrebă ea, ce vrei să spui cu asta?

— Desigur. Cred că nu pot să merg cu piciorul stîng. Vezi, mi-am scrîntit glezna stîngă de atîtea ori încît cred că situația este gravă. O să ajung într-un fel la un doctor.

Oftă și scoase un port-țigaret, din care luă o țigară și apoi mă invită și pe mine. Nu o refuzai și-i oferii foc.

— Nu faci impresia să fii o pacoste pe capul oamenilor, spuse ea.

Mă uitai la ea.

— Regret că de data aceasta sunt o pacoste, dar nu am ce face. Chestiunea este că trebuie să ajung la un doctor. Cred că mi-a ieșit un oscior. Tot așa mi s-a mai întîmplat și altă dată, și cred că se poate pune ușor la loc, dar trebuie neapărat să mă vadă un doctor.

Ea zîmbi, și văzui cît de fermecătoare este.

Ridică din sprîncene.

— Hm...hm... făcu ea. Iau această cuvîntare în spiritul în care sper că a fost rostită. Dar, À propos, cine ești dumneata?

Îi spusei că mă cheamă Kells.

— Iar eu mă numesc Mrs. Vaile, spuse ea.

Îmi întinse bastonul ei și începui să traversez pista șontîc-șontîc. Ea mă însoți pînă în partea cealaltă, ca să nu cad. O dată ajunși pe potecă, îi dădui cheia și ea plecă. O priveam cum merge spre movila a douăsprezecea și-mi plăcea mersul ei din ce în ce mai mult.

Îmi ziceam în sinea mea: Foarte urît din partea mea să folosesc asemenea trucuri cu o femeie drăguță. Dar ce naiba puteam face altceva? Trebuia să mă pun pe roate într-un fel oarecare.

Mersei schiopătînd pe potecă pînă la șosea.

Oprirăm în fata unui doctor, la marginea oraşului Dorking. Nu ne trebuiseră mai mult de câteva minute ca să ajungem acolo, iar în acest interval nici unul din noi nu scosese o vorbă. O dată sau de două ori mi s-a părut că Mrs. Vaile m-a examinat insistent cu coada ochiului – așa cum fac femeile cînd le interesează cît de cît un bărbat – dar aceasta poate să fi fost o simplă închipuire a mea. Știa să conducă bine automobilul, mînuia volanul abil și degajat. În general, ținînd seama de ce aveam de gînd, îmi părea rău de ea.

Doctorul era acasă și intrai la el, sprijinindu-mă greu în baston. I-am vorbit zece minute despre fel de fel de lucruri, făcînd tot posibilul să prelungesc vizita cît mai mult timp. Cînd am ieșit afară, șchiopătam încă destul de pronunțat, dar nu ca înainte.

— Ei? mă întrebă ea.

— Nu e chiar atît de grav cum am crezut. Mi-am luxat serios glezna, dar nu s-a rupt nimic. Mi-a bandajat-o și-o să se facă bine în câteva zile – cel puțin așa spune doctorul.

— Sunt încîntată de ce aud, spuse ea. Începusem să mă îngrijorez din pricina dumatăle.

Mă uitai la ea pieziș. Privirea îi era răutăcioasă.

— Îmi pare și mie bine de ce aud, zisei, fiindcă trebuie să mă întorc la Londra și nu pot să conduc mașina. Pe asta cum o mai descurcăm?

— Foarte ușor. Eu tot aveam de gînd să mă întorc în oraș după amiază, așa că am să conduc eu.

— Minunat, făcui eu. Dar ești sigură că nu-ți produce nici un deranj?

— O, nu, spuse ea vesel. Niciodată nu fac ceva ce nu-mi place.

Îi zîmbii.

— Mrs. Vaile, ești o persoană foarte norocoasă.

Mă întrebam ce ar zice ea dacă ar ști ce aveam în gînd.

Pe drum vorbirăm de tot felul de nimicuri, așa cum se obișnuiește în asemenea ocazii.

Cînd opri automobilul în fața casei mele, mă întrebă:

— Are cine să-ți ducă mașina la garaj, sau o duc eu?

— Nu trebuie să te îngrijești de asta. Piciorul meu se simte mult mai bine și am impresia că în câteva ore am să-l pot folosi mai mult sau mai puțin normal. Afară de aceasta, are să-mi ducă portarul mașina.

— Bine, spuse ea. Poate să-mi cheme portarul un taxi?

— Într-o clipă. Dar cu asta nu ne-am achitat, nu-i așa?

Mă privi cu sprâncenele ridicate.

— Ce vrei să spui?

Îi zîmbii.

— Trebuie să știi că dumneata ai fost cauza pentru care mi-am scrîntit piciorul...

Părea nespus de uimită.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

Ridicai din umeri.

— Știi cum se întâmplă, spusei, privind-o drept în ochi și zîmbind. Ara pus tot ce am putut în zîmbetele acelea. Fiecare bărbat are în mintea lui o femeie ideală. Înțelegi ce vreau să spun – un fel de imagine perfectă, pe care o poartă tot timpul cu el. Dar niciodată nu-și închipuie că are să întâlnească asemenea ființă. Ei bine... eu am întâlnit-o. Când te-am văzut mi-am dat seama că ești femeia la care mă gîndesc de atîția ani, m-am emoționat și am căzut. Așadar, trebuie să recunoști că-mi datorezi ceva...

Mă întrebă ca într-o doară:

— Anume ce?

— Cred că ar trebui să iei masa cu mine diseară. Mă simt cam singuratic. Ce părere ai despre asta?

— Ti-ai recăpătat curajul, văd, spuse ea. La drept vorbind, ideea îmi surîde. Unde cinăm?

— Cred că cel mai bun lucru este să ne întâlnim la Berkley la nouă și un sfert. Îți promit o masă bună.

— N-ar trebui s-o fac, spuse ea tărăgănat, dar am s-o fac. Am impresia că ești un tip interesant, nu, Mr. Kells?

— Ai să fii surprinsă cît de interesant sunt, zisei. Așadar, la ora nouă și un sfert la Berkley, negreșit?

Făcu semn că da.

— Ne întâlnim acolo. Mulțumesc foarte mult.

Intrai în casă, îi spusei portarului să caute un taxi și o văzui plecînd. Urmării cu ochii mașina îndepărtîndu-se. Jocul era cam tare, mă gîndeam, dar trebuia s-o fac. Pentru planul pe care-l aveam în cap, Mrs. Vaile era tot atît de bună ca oricare alta.

La ora șase portarul mă sună la telefon ca să-mi spună că un domn dorea să mă vadă. Îi spusei să-i dea drumul sus.

Îmi plăcu cum arăta de cum intră în cameră. Era un bărbat zvelt, tinerel, cu un ușor început de chelie în creștetul capului. Avea înfățișarea inteligentă și maxilarele solide.

— Bună ziua, spusei. Cum te numești?

Îmi spuse că-l cheamă Charles Freeby și că Bătrînul îi spusese să vină la mine la ora șase.

Îi oferii un *whisky and soda*, îl invitai să ia loc și-l întrebai ce specialitate are. Îmi înșiră o mulțime de specialități. Părea să aibă o pregătire impresionant de variată.

— Atît timp cît nu ai stomacul prea delicat, ai să faci treabă bună în meseria aceasta, spusei, deși socotesc că e de datoria mea să te anunț că e posibil să dăm o luptă îndîrjită.

Tînărul zîmbi și spuse:

— Nu cred că mă supără prea mult acest lucru.

Mă gîndeam că era tocmai omul care îmi trebuie. Nu era o persoană pe care s-o remarci într-o mulțime. Făcea impresia că este totdeauna grăbit. Îl categorisii printre oamenii cărora nu le place să-și piardă vremea. Îi evaluai vîrsta la aproximativ treizeci de ani și mă gîndii că era, probabil, mult mai voinic decît arăta – un tip din aceia slabi și vînjoși.

Cînd își termină de băut paharul, spuse:

— Ce facem mai întîi?

Îl întrebai dacă Bătrînul îi spusese ceva despre mine.

Îmi mărturisi, cu un zîmbet, că-i spusese o mulțime de lucruri în legătură cu mine, dar nimic despre treaba pe care avea s-o facă el.

— Nu putea să-ți spună aceasta fiindcă nu știa nici el. De altfel, nici eu nu știu.

Făcu o strîmbătură care denotă mulțumirea.

— Atunci pare să fie cu atît mai interesant.

— Chiar așa are să fie, i-am răspuns eu, oferindu-i o țigară și aprinzîndu-mi și eu una.

Spusei:

— Uite... diseară la ora nouă și un sfert iau masa cu o doamnă la Berkley. E înaltă cam de cinci picioare – cu siluetă fină și picioare frumoase. Are ochi căprui, părul castaniu-roșcat și gura spirituală, cu linii pronunțate. Se numește Mrs. Vaile. Ai înregistrat tot ce ți-am spus? Îmi răspunse că da. După ce luăm masa, ea are să plece, continui eu. Nu știu unde se duce sau cu ce mijloc de locomoție are să ajungă acolo. S-ar putea să aibă mașina ei;

s-ar putea să trimită după un taxi; s-ar putea să meargă pe jos. Ceea ce doresc este s-o urmărești. Ține-te aproape de ea și vezi ce se întâmplă. Dacă nu se întâmplă nimic astă-seară, încearcă și mâine dimineață.

— Ceea ce-mi spuneți dv. pare o însărcinare nedefinită. Cît timp să mă țin după ea?

— Pînă se întâmplă ceva, zisei.

— Și credeți că are să se întâmple?

Făcui semn că da.

— Anume?

— N-aș putea să-ți spun. E posibil ca cineva să pornească o acțiune. Unul din ei are să încerce să-i facă vreun rău doamnei acestea.

— Înțeleg, spuse el. Și doriți s-o păstrați intactă?

— Întocmai. Îmi pare rău că este așa de vag, dar asta este.

— E în regulă, făcu el.

Goli paharul, își luă pălăria și se duse. Drept să spun, îmi plăcea individul.

Băui un cocteil și citii ziarele. Veștile erau bunele. Cu puțin noroc, se părea că războiul din Europa avea să se termine într-un an. Mă rugam să fie așa. M-am săturat de războaie, mai cu seamă că nu permit trăsăturilor mele caracteristice să se dezvolte; sau poate că le permit prea mult. Nu sunt sigur care din două.

După ce am terminat, mă dusei pe jos pînă în Kinnoul Street. Stăteam și priveam casa cu numărul 23, întrebîndu-mă pentru care motiv își alesese Sammy o asemenea locuință. Sammy stătea totdeauna la hotel, îi plăceau hotelurile și detesta camerele mobilate.

Apăsai butonul soneriei și așteptai. Nu se întâmplă nimic. Părea să nu fie nimeni acasă la nr. 23. Împinsei ușa și – pasămite – se deschise. De bună seamă, Auntie era o persoană foarte încrezătoare.

Intrai în hol, închisei ușa după mine și strigai:

— Auntie!

Nu răspunse nimeni. Urcai scările și intrai în odaia lui Sammy. Încăperea fusese curățată și praful șters. Două valize pe care le recunoscui ca aparținînd lui Sammy se găseau pe suportul de bagaje, la picioarele patului, iar hainele și lucrurile lui erau frumos aranjate pe pat.

Aprinsei o țigară și începui să mă uit prin ele. Examinai hainele și văzui că peste tot căptușeala fusese cusută grosolan. Mi se păru curios, dată fiind

grija meticuloasă pe care o puneă Sammy pe hainele lui. Dar nu-mi fu greu să ghicesc ce se întâmplase.

Mă dusei și-mi aruncai ochii prin celelalte camere. Erau toate mobilate cu gust. În încăperea cea mai mare de la etajul de deasupra lui Sammy se găsea pe marmura căminului o fotografie înrămată a lui Auntie. Îmi ziceam că Auntie asta era o persoană tare simpatică la înfățișare, dar că doream s-o găsesc cândva acasă. Mă întrebam cine deretica prin casă.

Coborâi scările, închisei ușa de la dormitorul lui Sammy și mă dusei să cercetez camerele de la parter. Erau toate goale. Apoi ieșii din casă. Dar închisei ușa după mine. Socoteam că Auntie nu avea cheia de acasă. Poate nu era casa ei și n-avea cheia. Ce puteam să știu?

Am ajuns la *Gay Sixties* la nouă și cinci și m-am oprit pe partea cealaltă a străzii să privesc oamenii care intrau. După câteva minute o fată bine îmbrăcată care îmi făcu impresia că este cea pe care o căutam veni dinspre Berkeley Square și intră în club. Era de înălțime mijlocie, zveltă și mergea cu nasul în vînt.

Traversai la rîndul meu și intrai în club. O zării la un capăt al barului bînd un gin cu lămîie.

— Bună seara, spusei, apropiindu-mă. Nu cumva, din întîmplare, mă căutați pe mine?

Zîmbi. Era drăguță, cu o oarecare cumpătare și avea privirea prefăcută pe care o capătă majoritatea femeilor care lucrează în meseria noastră afurisită.

— Cred că da. Dv. sunteți Mr. Kells, nu-i așa?

— Exact, făcui eu. Cine v-a trimis aici la întîlnire?

Îmi spuse. Comandai un *whisky and soda* pentru mine și un gin cu lămîie pentru ea.

— Nu am prea mult timp de discutat, domnișoară. Uite cum e chestia. Nu prea departe de aici se găsește o stradă cu numele de Verity Street. La nr. 16, în apartamentul de la etaj, locuiește o femeie care zice că o cheamă Janine – o persoană bine de tot ca fizic. Nu știu prea multe despre ea și aș voi să știu. Vreau să aflu cînd s-a mutat acolo, din ce își câștigă existența, în sfîrșit, tot ce poți culege, cu cea mai mare discreție. Poate dai de cineva interesant printre ceilalți chiriași.

Îi dădui un colț de hîrtie cu numărul de telefon și adresa mea.

— Învăță asta pe dinafară și pe urmă arunc-o. Cînd ai ceva să-mi spui, cheamă-mă la telefon. À propos, cum te numești mata?

Îmi spuse că o cheamă Alison Fredericks, că înțelegea perfect ce-i ceream să facă și că avea să-mi dea telefon de îndată ce va afla ceva. Părea să fie fată de ispravă. La urma urmei, Bătrînul nu folosea niciodată persoane care nu erau la înălțime. Termină ce avea de băut și se ridică.

— Așadar... mă pun pe lucru. Ezită o clipă apoi continuă: Presupun că este unul din cazurile acelea în care trebuie să fii cu băgare de seamă?

— Ai să fii surprinsă cât de cu băgare de seamă trebuie să fii, spusei zîmbind. A nu se apleca în afară, știi?

Își tuguie buzele gînditor.

— Înțeleg, Mr. Kells. Țin să vă spun ce plăcere nebună îmi face că mi se dă posibilitatea să lucrez pentru dv. Cred că este grozav de distractiv.

Nu spusei nimic. Nădărduiam și eu că avea să fie distractiv – dar mă îndoiam.

După ce plecai luai încă un *whisky and soda*. Apoi pornii pe stradă înspre Berkeley. Așteptam numai de cîteva minute cînd apăru Mrs. Vaile.

O privii îndelung în timp ce traversa salonul. Era îmbrăcată minunat. Arăta încîntătoare și degaja un aer atrăgător de vitalitate.

Se așeză într-un fotoliu. Îi comandai ceva de băut și-i oferii o țigară. După ce plecă chelnerul, începu:

— Mr. Kells. trebuie să-ți mărturisesc că mă intrigi. Dar probabil că știi asta. Ți-ai închipuit că am să cinez cu dumneata astă-seară numai ca să-mi satisfac curiozitatea.

— Îmi face mare plăcere să aud că te intrig. Orice bărbat ar fi fericit să intrige o doamnă atît de frumoasă... și de inteligentă ca dumneavoastră.

Plescăii din limbă.

— Trebuie să știi, continuă ea, că am convingerea că povestea aceea cu glezna a fost un simplu truc. M-am îndoit chiar de la început. Așa că, astă-seară, am oprit mașina pe partea cealaltă a străzii cu zece minute înainte de întîlnire și te-am văzut venind dinspre *Gay Sixties*. Nu ai absolut nimic la picior.

Ridicai din umeri.

— Am o excelentă putere de vindecare, spusei. Dar chiar dacă glezna merge binișor, încep să simt o formă curioasă de bătaie de inimă, care nu-mi place deloc.

Ne duserăm la masă. Mîncarăm o cină excelentă și vorbirăm despre tot felul de nimicuri. După zece minute ne spuneam pe nume și ne tutuiam. Trebuie să spun că era interesant s-o auzi vorbind. Avea o frazeologie unică

— o mentalitate vie și plină de umor. Fiindcă avusesem acum prilejul s-o privesc într-adevăr de aproape, îmi dădeam seama că era o femeie extrem de atrăgătoare. Avea ochi strălucitori și ciudat de luminoși. Vocea îi era catifelată și în totul avea o alură aparte și care nu se putea defini.

În timp ce ne beam cafeaua, descoperii, cu o tresărire, că începeam să socotesc incorectă purtarea mea, fiindcă profitam de această femeie, punînd-o într-o situație foarte periculoasă. Am zîmbit, în sinea mea. Auzi idee: eu să consider demn de interes ceva sau pe cineva în afară de misiunea pe care o aveam în mîină. Îmi ziceam că peste un minut aveam să mă îndrăgostesc! Mărturisesc că ideea era nostimă. Mă întrebam ce-ar spune Bătrînul despre aceasta!

Mrs. Vaile plecă la zece și un sfert. Portarul îi aduse un taxi și eu stătui pe trotuar în fata restaurantului Berkeley, cu piciorul pe scara mașinii, privind-o prin portiera cu geamul lăsat. Ne uitam unul la altul destul de mulțisor. Deodată și — se păru — aproape pe nerăsuflăte, spuse:

— Ești puțin scîrbos, nu-i așa, Michael dragă? Așa, numai un pic?

Mă arătai extrem de surprins.

— Sunt uluit, îi spusei. Niciodată nu am auzit o gură atît de dulce să întrebuințeze un asemenea cuvînt. Totuși zîmbeai cînd l-ai pronunțat. Dar de ce spui că sunt nițel scîrbos?

Făcu o mică strîmbătură.

— Știai foarte bine, de la început, spuse ea că dacă vin să cinez cu tine este pentru motivul că, oricum, mă interesezi puțin. Și-atunci ai avut grijă să nu-mi spui nimic despre tine. Te-ai eschivat cu dibăcie de la toate întrebările pe care ți le-am pus. Și, după ce n-ai făcut nimic ca să-mi satisfaci curiozitatea, mă lași acum să plec fără să mă întreb cînd poți să mă mai vezi. M-ai dezamăgit grozav, Michael. Pentru un om care arată atît de interesant...

— Ascultă, Bettina, am răspuns, cu un zîmbet impertinent, am avut un motiv binecuvîntat să nu te întreb dacă am să te mai văd. Eram absolut sigur că, dacă eu n-aș face-o, ai s-o faci tu fără să mai fii întrebată.

Bettina suspină din greu.

— Ah! nemăsurata obrăznicie a bărbaților, spuse ea. Atunci... mă găsești în cartea de telefon. Vino într-o zi să bem ceva împreună... pe la șase și jumătate.

— E foarte drăguț din partea ta, Bettina.

— Cîtuși de puțin, zise ea cu drăgălășenie afectată. Vreau doar să-mi satisfac curiozitatea și am de gînd s-o fac.

— Ești o bomboană, Bettina. Să știi că m-ai dat gata. Dacă mașina asta nu ar bloca toată intrarea de la Berkeley, ți-aș spune cîteva lucruri pe care le cred despre tine. Ți-aș vorbi de ochii tăi și de felul încîntător în care vorbești... știi tu.

Oftă din nou.

— Nu ești numai făcut să intrigi oamenii, dar mai ești și grozav de periculos, Michael, spuse ea. Ai spus exact aceleași cuvinte la o sută de femei. O, Doamne... de ce mă interesează pe mine tot bărbați de-aceștia... Ei... noapte bună, Michael dragă... vino să mă vezi.

Mașina porni înspre Berkeley Square. Pe la jumătatea străzii o văzui pe Freeby, într-un turism cu două locuri, luîndu-se după ea. Așadar, era în regulă.

Aprinsei o țigară și pornii pe jos pe Piccadily, spre casă.

Telefonul sună pe la ora unu din noapte. Mă ridicai brusc în pat și smulsei receptorul din furcă. Era Freeby.

— Ai avut dreptate în privința prietenei dv. Mai întîi s-a dus la o casă din Charles Street. Noroc c-am văzut taxiul încetinind și am putut s-o cotesc după primul colț. Mi-a părut bine de asta, fiindcă era un alt taxi în urmărirea ei. Din acesta din urmă a coborît un bărbat – unul slab, destul de înalt. A plătit șoferului, s-a uitat în susul și-n josul străzii și apoi s-a adăpostit sub un portal pe partea cealaltă a străzii. Se afla acolo de două-trei minute cînd a venit un alt taxi din direcția lui Berkeley Square și a oprit chiar în apropiere de portal. S-a dat cineva jos din mașină și pe urmă s-a urcat el. Dar taxiul a rămas pe loc. Cînd prietena dv. a ieșit din casă, a luat un taxi care fusese probabil comandat prin telefon. Cînd a plecat, mașina cealaltă a pornit în urmărire. Mrs. Vaile s-a dus la o petrecere destul de simandicoasă. Bărbatul acela a urmărit-o în taxi și cam după vreo cinsprezece minute – evident că profitaseră de timpul îndelungat cît a rămas ea acolo – a venit și un turism elegant, cu două locuri, condus de o doamnă de vîrstă mijlocie și destul de atrăgătoare. Cînd Mrs. Vaile a ieșit de la petrecere după trei sferturi de oră, doamna din turism a urmărit-o pînă acasă. Cînd a văzut că nu mai iese din casă, a plecat și ea. Asta e tot ce știu.

— Bine, Freeby, îi spusei. Mîine dimineață ia-o iar în antrepriză pe Mrs. Vaile. Cum ai ceva, cheamă-mă la telefon.

Îmi spuse noapte bună și agăță receptorul. Făcui și eu același lucru, mă întinsei în pat și începui să cuget asupra situației. Prin urmare ghicisem bine că amicii noștri au s-o urmărească pe Mrs. Vaile. Era clar pentru mine că îi interesau toate persoanele pe care le cunoșteam. Era clar că mă dibăciseră și pe mine, așa cum, după toate aparențele, îl dibăciseră pe Sammy. Se părea că au de gând să-mi dea atenție nu numai mie, dar și tuturor persoanelor văzute în tovărășia mea. Mai mult decât atât, era probabil ca interesul lor să meargă tot așa de departe ca și în privința lui Sammy, dar speram că nu cu aceleași rezultate.

Mă sculai și mă îmbrăcai. Eram puțin plictisit. Mie de fapt îmi plac emoțiile, dar țin neapărat să știu ce fac. Nesiguranța afacerii în care eram băgat mă enerva.

O luai încet pe jos spre Kinnoul Street și o dată ajuns la casa cu pricina apăsai pe sonerie. Mă întrebam dacă de data aceasta avea să vină cineva să-mi deschidă ușa. Așteptai două-trei minute apoi ușa se deschise. Auntie, arătând foarte bine într-un halat de mătasă negru cu gri, stătea în ușa vestibulului.

Spusei:

— Bună dimineața, Auntie. Ce mai faci?

Ridică din umeri.

— Fac pe naiba, spuse ea. Apoi îmi zîmbi. Iar ai venit. Ce dracu mai vrei acum – cu noaptea în cap? Tot pe Sammy îl cauți?

— La asta am renunțat, zisei. Sammy e mort.

— Nu mai spune! făcu ea.

Intră în hol și-mi spuse.

— Poftim mai bine înăuntru.

O urmași. Deschise ușa camerei din dreapta holului. Asta era, după toate aparențele, sufrageria. Se vedea că o întrerupsesem în timp ce lua un supeu întârziat.

— Dacă vrei să servești ceva, ia loc. Găsești whisky în bufet.

— Mulțumesc, zisei. Am să iau un pahar.

Se așeza la masa și-mi spuse:

— Ce tot îmi îndrugi despre Sammy? Îmi închipui că nu glumești, nu-i așa?

— Cu asemenea lucruri nu se glumește, răspunsei eu.

— Parcă poți să știi, făcu ea. Unii oameni au un umor aparte. Acum povestește-mi ce s-a întâmplat.

— E foarte simplu, începui. Se pare ca Sammy s-a dus la o cîrciuma cu numele de *Smocul de Pene*, și după aceea a plecat în altă parte. Oricum, a fost văzut traversînd Square în apropiere de Mulbery Street. Chiar în momentul acela a căzut o bombă zburătoare și i-a pus capăt lui Sammy.

— Ești absolut sigur? întreba ea.

Făcui semn ca da.

— M-am dus la morga și l-am văzut, spusei. Sammy era, nici nu mai încape vorba. À propos, mi-au spus la circumscripție că ar dori sa treci pe acolo. Le-am spus că ești ruda cea mai apropiată. Dacă dorești, te pot însoți pînă acolo, acum de dimineață.

— Nu, mulțumesc, nu vreau să te deranjez. Mă duc eu singură.

— Bine, dacă preferi așa, spusei.

— E un lucru groaznic, nu-i așa, făcu ea. Țineam foarte mult la Sammy.

— Mi-am închipuit că e așa. Ei, mi-a făcut plăcere să te întîlnesc, Auntie. Și-acum, am plecat.

Se uita la mine posomorîta și spuse:

— Nu pleca încă. Mai servește un pahar. Aș vrea să-ți vorbesc.

Îmi mai turnai un pahar de *whisky and soda*.

— Cum te cheamă? mă întrebă ea deodată.

Îi spusei că mă numesc Kells.

— Presupun că-l cunoșteai bine pe Sammy, nu?

— Da... Îl cunoșteam destul de bine pe Sammy. Eram prieteni – cel puțin cînd nu ne certam pentru vreo femeie.

— Așa sunteți voi, făcu ea, dînd din cap.

Avea o expresie foarte întunecată.

— Sammy era un tip bine, frumos și inteligent, care plăcea femeilor, iar dumneata – și dumneata ai ceva. Mie îmi pare că semeni puțin cu George Raft. Oricum, cred că și pe dumneata te plac femeile. Pot să mi vă-nchipui pe voi doi dînd tîrcoale unei neisprăvite, numai pentru că n-aveați altceva mai bun la ce să vă gîndiți.

Nu spusei nimic.

După cîteva clipe, ea reluă:

— Știi cu ce se ocupa Sammy?

— Da, știu, făcu eu.

— Cu ce, întrebă ea. Sau e un secret mare? Știu că era un tip misterios. Totdeauna agitat. Toată ziua pleca și se întorcea, fără ca nimeni să știe cînd și

unde... Dar poate că preferi să nu-mi spui. Poate că e un secret prea mare – ceva care nu se spune nimănui – nu?

Mă uitai la ea rînjind.

— Dumneata trebuie să știi, Auntie! spusei eu.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Ascultă, Auntie... cu mine nu-ți merge. Ce? Crezi că sunt tîmpit?

Mătușa se supără.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Nu? făcui eu. Nu dumneata ai aranjat smocul acela de pene în farfuria de abanos, nu-i așa? Ei bine, dumneata ai făcut-o. Pentru mine. Te gîndeai că am să-mi închipui că Sammy le-a pus acolo; că voia să-mi dea o indicație despre un loc care avea de-a face cu pene. Știai că am să te întreb de asta. Și-așa ai avut posibilitatea, rămînînd în aparentă nevinovată, să mă trimiți la *Smocul de Pene*. Față-Albă al dumatăle mă aștepta acolo să mă pună pe urmele Janinei. Dar lucrurile au ieșit pe dos. Socoteala voastră era că n-am s-o întîlnesc pe Janine. Vă așteptați ca ea să-și fi luat tălpășița. Dar ea a rămas pe loc. Rezultatul a fost că eu am devenit bănuitor. Și-atunci, ce crezi că am făcut? Am fost la morgă ca să mă conving că e el. Am ajuns la convingerea că cineva s-a purtat cam brutal cu el. Poate că ai fost dumneata aceea.

Se încruntă la mine:

— Ce dracu vrei să spui cu asta?

Vocea îi era aproape aspră.

— Se poate foarte ușor ca Sammy să fi fost ucis aici, spusei. În orice caz, a tras două focuri în cineva înainte de a muri. A doua impresie a mea este că ați avut de gînd să-l aruncați în locul acela din Square unde lucrează echipa de reparații. Cum se acoperea o groapă de bombă, era lucrul cel mai ușor din lume să-l azvîrliți acolo și să-l acoperiți cu pămînt. Nu exista nici un paznic de noapte și aveai la îndemînă toate uneltele de care aveai nevoie. Avantajul era că nu l-ar mai fi văzut nimeni și nu s-ar mai fi auzit nimic de el. Afacerea era splendidă – din punctul vostru de vedere. Dar ați avut un noroc și mai mare. Presupunerea mea este că atunci cînd l-ați adus acolo – v-ați folosit probabil de o roabă a echipei de reparații – ați auzit șuieratul bombei zburătoare și v-ați împrăștiat ca potîrnichile. Pe Sammy l-ați lăsat acolo. Suflul a aruncat autocamionul acela greu peste el și l-a stîlcit în așa hal încît nimeni n-ar mai fi putut ști de ce a murit. Trupul lui era făcut pastramă. După aceea voi v-ați întors și v-ați uitat – probabil că erați trei,

dacă nu mai mulți – și ați hotărât să-l lăsați acolo unde era. Încă o victimă a bombelor zburătoare. După care unul din voi s-a dus și i-a spus gardianului că i se pare că cineva a fost omorât în Square. Bine ticluit, n-am ce zice. Ca să vezi de unde sare iepurele! Felicitările mele, Auntie!

— Dobitocule, spuse ea rîzînd cu hohote. Trebuie să fii nebun. Mă faci să rîd. De unde ai scos toată drăcovenia asta? Sau ai fabricat-o singur în timp ce veneai încoace?

M-am gîndit că e timpul să încerc cîteva lovituri directe.

— N-ai terminat cu rîsul, Auntie, spusei eu. Sunt gata să-ți spun de unde știu. După ce am fost la Sammy, m-am dus să-l văd pe prietenul dumitale Față-Albă. Nenorocirea lui a fost că a făcut o gogomănie cît el de mare: i-a luat inelul lui Sammy. Probabil că i-a plăcut. Cînd am văzut inelul în degetul lui, mi-am închipuit cum stau lucrurile și l-am făcut să vorbească. A vorbit o mulțime. După aceea am venit pe aici și am făcut o vizită. De fapt voiam să te văd pe dumneata, dar casa era goală. M-am dus sus să-mi arunc o privire peste hainele lui Sammy. Te-ai ostenit grozav să descoși căptușeala de la toate hainele lui, ca să vezi dacă nu e ceva ascuns în ele... nu-i așa? Și pe urmă ai cusut căptușeala frumos la loc, dar nu chiar perfect, fiindcă îmi închipui că trebuia să lucrezi repede. Ei... Auntie?

Îmi trăsei scaunul ceva mai aproape de ea.

— Singura dumitale șansă e să vorbești, zisei. Altfel are să fie foarte rău de dumneata. Și dacă nu vorbești de voie, am să te fac să vorbești de nevoie. Să știi că sunt cam supărat pe dumneata... cățea mincinoasă ce ești!

Ridică din umeri și spuse:

— Cred că... cel mai bun lucru...

Într-o clipă luă borcânelul cu piper de pe masă, îi scoase capacul și-mi aruncă tot conținutul în ochi. Dacă nu ți-a intrat niciodată piper în ochi, nu știi ce e viața. Cînd mi-am mai revenit, Auntie plecase, luminile erau stinse, iar eu rămăsesem cu gloria.

Am stat acolo cu ochii curgînd șiroaie, fumînd o țigară. Mi-am vorbit mie însumi pe îndelete și sistematic despre Auntie. Nu interesează pe nimeni lucrurile sfinte și laice în compania cărora am pomenit-o pe scorpia aceea cu ochi albaștri și iute de mîină.

I-am zis de tot ce mi-a trecut prin minte în patru limbi diferite.

Și-apoi am plecat acasă.

III. JANINE

Era ora unsprezece cînd m-am dat jos din pat. M-am dus în baie să-mi văd ochii. Erau încă roșii și umflați. Mi-am făcut niște spălaturi cu acid boric, operațiune întreruptă din cînd în cînd de cîte o remarcă liniștită la adresa lui Auntie.

Începuse să mă intereseze foarte mult persoana ei. Nu puteam deloc înțelege cum devenea cazul cu doamna aceasta. Mai întîi de toate mă întrebam ce își găsise Sammy să locuiască în casa ei – dacă era casa ei. Mă întrebam dacă Sammy se lămurise cu cine are de-a face sau dacă Auntie îl dusesse pe el de nas. Neștiind ce era în capul lui Sammy la moartea lui, nu puteam spune. Dar tare aș fi vrut să știu.

Îmi dădeam seama perfect că nu are nici un rost să mă gîndesc la asta. Făcui baie, mă bărbieri, îmbrăcai o pijama curată și un halat și sunai să-mi aducă o cafea; apoi începui să mă plimb prin casă, încercînd să-mi adun gîndurile.

Ajunsei la concluzia că deosebirea dintre ceea ce se numește în mod obișnuit un roman polițist și lucrurile care se întîmplă în viața reală este că în romanele polițiste găsești totdeauna un fel de întîmplări-șablon care se îmbină unele într-altele. Un joc de copii care trebuie să aibă o soluție anumită pentru că piesele se potrivesc numai într-un anumit loc. Dar în viață nu este așa. Orice se poate întîmplă, și de cele mai multe ori se întîmplă. Dar lucrul acesta se întîmplă fără nici un fel de coeziune, și mai mult din noroc decît din deșteptăciune îți iese în cale un fapt de care te împiedici și care contează mult.

Aprinsei prima țigară din ziua aceea și începui să mă gîndesc la trei persoane pe care începeam să le asociez în mintea mea: Auntie, Față-Albă, cu care isprăvisem, și Janine. La prima vedere exista o legătură între aceștia trei. Ți-ai fi putut închipui că lucrează împreună. La urma urmei, Auntie fusese aceea care mă îndrumase spre *Smocul de Pene*, unde îl întîlnisem pe Față-Albă. care mă trimisese la Janine. Exista totuși un punct nelămurit. Mai

întîi de toate, informațiile pe care mi le dăduse el despre Janine și Sammy fuseseră înadins eronate. Al doilea, încercase de la început s-o pună pe Janine rău în ochii mei. Mersese atît de departe încît să-mi sugereze că Janine nu era chiar așa de cuminte cum s-ar cădea să fie. Ce motive avusese să insinueze acest lucru? Cred că nu era greu de ghicit. El știa perfect de bine că de la *Smocul de Pene* am să mă duc direct la Janine acasă. Știa c-am să-i spun că aflasem cum ea și Sammy plecaseră de acolo cu o oră-două înainte. Știa că ea are să nege aceasta și are să-mi spună ce mi-a spus, anume că Sammy plecase de la ea în zorii zilei și fusese omorît de bomba zburătoare.

Dar el își închipuia că n-am s-o cred. Își închipuia că n-am s-o cred fiindcă spera că îmi și formasem despre Janine părerea că nu este o persoană cumsecade. Putea să aibă dreptate, bineînțeles, dar totuși ea spusese adevărul, mai mult sau mai puțin.

Ce avea de gînd era clar. Voia să-mi bage în cap ideea că Janine mințea; că Sammy plecase cu ea de la *Smocul de Pene* o oră-două înainte. Cu alte cuvinte, eu trebuia să fiu convins că, atunci cînd Sammy dispăruse, ea era ultima persoană care fusese cu el. În general, Față-Albă nu era prost deși creierul lui nu-i ajutase la mare lucru, decît ca să ajungă în cufărul acela unde speram sincer că odihnește încă în pace.

Gîndindu-mă la aceasta eram predispus să cred că proverbul care spune că există cinste între hoți e cît se poate de adevărat. Mi se părea că prima mea impresie după care Auntie, Față-Albă și Janine lucrau împreună era justă, dar în același timp se putea întîmpla să se fi certat din vreo pricină. Lucrul cel mai plauzibil pentru care s-ar fi putut certa era moartea lui Sammy. Este posibil ca, după ce i-au venit de hac lui Sammy, să-l fi cuprins pe unul din ei frica. S-ar putea iarăși ca Auntie și Față-Albă să se fi înțeles între ei ca, pe cît posibil, s-o facă pe Janine să tragă tot ponosul. Mă gîndeam că ar fi nostim dacă aș privi lucrurile din punctul lor de vedere. Venise vremea să am o nouă întrevvedere cu Janine, și asta cît mai neîntîrziat.

Schimbai firul gândurilor spre Janine. O persoană neobișnuită, mă gîndeam. Una din ființele acelea pe care nu le poți defini – aceasta din cauză că vor ele să apară altfel. Janine putea fi orice. Putea să fie o prostituată, așa cum insinuase Față-Albă, sau putea să nu fie. Nu-mi băteam prea mult capul cu asemenea presupuneri, fiindcă mă bizuiam pe Alison Frederiks să lămurească toate aceste puncte și speram că va lucra repede.

M-am fițit prin casă pînă la ora unu. Apoi mă îmbrăcai și plecai la masă. După aceea mă înapoiai acasă, citii vreo două capitole dintr-o carte,

care îmi dădui seama că nu mă interesează în mod deosebit, și descoperii că, din motive pe care nu mi le puteam explica, mă gîndeam la Bettina Vaile. Viața este un lucru extraordinar, cînd stai și cugeți asupra ei. Bunăoară femeia aceasta – o persoană extraordinar de atrăgătoare și de fermecătoare –, fiindcă se întîmplase să se plimbe pe un teren de golf cînd mă dusesem și eu acolo, era pe cale să fie vîrîtă într-o afacere grozav de neplăcută. Am spus și mai înainte că, în timp ce luam cina împreună la Berkeley, am avut o tresărire de auto-acuzare în legătură cu întîmplarea aceasta. Dar nu poți face omletă fără să spargi ouăle. Trebuia să tragă cineva ponosul.

Și cu toate acestea nu mă împăcăm cu ideea ca Bettina să fie cea care trebuie să sufere. Era o persoană mult prea simpatcă. Dar era prea tîrziu ca să mai îndrept ceva. Tot ce puteam face era să sper că va fi bine.

La ora cinci m-am servit cu un *whisky and soda*. În timpul acesta, zbîrnîi telefonul. Era Alison Fredericks, care îmi spuse, cu vocea ei limpede și veselă:

— Bună seara, Mr. Kells. Acum cîteva minute am lăsat un plic închis la portarul casei. A spus că are să vi-l înmîneze dv. Voiam să știu dacă l-ați primit.

— Numai o clipă. E cineva la ușă. Rămîi pe fir, te rog.

Mă dusei la ușă. Era portarul cu plicul. Mă întorsei la telefon.

— L-am primit. Mai e ceva?

— V-am spus tot ce am știut, zise ea. Eu lucrez mai departe. M-am gîndit că v-ar folosi să aveți ceva pentru început.

— Ești o fată bună. Am să citesc ce mi-ai trimis. Dacă mai ai ceva, indiferent dacă pare important sau nu, cheamă-mă la telefon.

Mă asigură că așa va face și agăță receptorul.

Desfăcui plicul. Înăuntru era o coală de hîrtie împăturită în patru, îngrijit bătută la mașină, pe care scria:

JANINE

Janine s-a mutat în casa din Verity Street abia acum două zile. Purta un taior scump. Taxi-ul cu care a venit ducea un mare număr de bagaje, dar ea nu a luat cu ea în casă decît două geamantane. Restul a plecat mai departe. De cînd stă acolo au vizitat-o doi sau trei bărbați. N-am putut afla cum arătau, cu excepția unuia din ei despre care ani s-a spus că era foarte frumos și cam bizar. (Ăsta era Sammy, fără doar și poate.)

Își face singură cafeaua dimineața; ieri la prînz n-a ieșit din casă, dar astăzi a ieșit să ia masa în oraș. În fiecare seară cinează la restaurant. Toaletele ei par să fie foarte scumpe, iar bijuteriile, atîtea cîte a văzut pînă acum femeia care îi vede de casă, sunt -după părerea ei - de valoare.

Ieri după-amiază s-au petrecut o serie de lucruri care par destul de ciudate. Femeia despre care am pomenit mai sus fusese plecată în oraș și se întorcea acasă. Înainte de a intra a văzut-o pe Janine la fereastră, privind de după perdeaua trasă. Era clar că se uita la o doamnă de vreo patruzeci de ani - bine îmbrăcată și cu ochi impresionant de albaștri — care venea pe partea cealaltă a străzii. Doamna aceasta a traversat în dreptul numărului 16, a apăsat pe soneria Janinei și, cînd ușa s-a deschis, a intrat în casă. Femeia a intrat și ea după două-trei minute și s-a retras în camera ei. Era firesc să-și închipuie că doamna aceea fusese primită de Janine, însă se înșelase în presupunerea ei, pentru că după vreo zece minute doamna cu ochi albaștri a coborît și-a întrebat-o unde este Janine.

Intendenta mi-a spus că singura explicație este că Janine, voind să evite întîlnirea cu acea doamnă, s-a retras în baie, unde a stat pînă a plecat vizitatoarea. Cam după douăzeci de minute, Janine a venit acasă cu un taxi, și-atunci femeia și-a dat seama că teoria cu ascunsul Janinei în baie era greșită; presupunerea cea mai plauzibilă era că Janine, încercînd să scape de vizitatoarea ei, plecase prin ușa din dos.

Intendenta nu prea știe ce să creadă despre Janine. De plăcut îi place. Zice că e drăguță și bine crescută, dar că pare nițeluș suspectă din cauza afacerii ăsteia nostime, cum îi spune ea.

Mai am vreo două surse de unde am de gînd să scot ceva și sper să iau mîine contact cu dv. Numărul meu de telefon este Sloane 77999.

A. F.

Citii de două ori raportul fetei, apoi îl arsei. Alison nu-mi spunea mare lucru. Mă întrebam cine puteau să fie oamenii care o vizitau pe Janine. Se vede cît de colo că unul din ei era Sammy. Tot așa, eram sigur că doamna aceea de vreo patruzeci de ani, cu ochi albaștri, pe care Janine își dăduse atîta osteneală s-o evite, era Auntie. Janine o văzuse pe Auntie venind pe stradă; se strecurase pe ușa din dos și plecase pentru trei sferturi de oră, pînă cînd nepoftita dispăruse și ea se putuse întoarce. De ce?

Începui să cred că aveam dreptate să presupun că cei trei se cam ciondăniseră. Ce vreți mai mult decît că răposatul Față-Albă încercase să mă

pună rău cu Janine, iar acum Janine se ferea din calea simpaticei Auntie.

Într-o măsură oarecare, acest prim raport destul de vag din partea lui Alison îmi dădea un sentiment de ușurare. Aveam impresia că am să dau de un capăt. Îmi mai turnai un *whisky and soda*, pentru susținerea moralului.

După ce golii paharul, întocmii un plan pentru seara aceea. Socotind că ar fi o idee excelentă să iau un aperitiv la Bettina, îi căutai numărul în cartea de telefon și o chemai.

Îmi răspunse servitoarea, căreia îi spusei cine sunt. După un minut, Bettina veni la aparat.

— Bună ziua, Michael, spuse ea. Îmi pare bine că ai telefonat.

— De ce îți pare bine, Bettina? o întrebai eu. Datorită poate atracției mele fatale, sau cum?

— De data aceasta nu se datorește atracției tale fatale. Poți crede ce vrei, dar îți spun că se petrec lucruri ciudate pe aici.

— Nu mai spune! făcui eu. Ce fel de lucruri? Și ce amestec am eu în toate acestea?

— Aici e buba, spuse ea. Să știi că din clipă în clipă devin tot mai bănuitoare cu privire la tine.

— Prostii, Bettina, făcui eu. Devii nervoasă, asta-i tot. Pentru ce să ai bănuieli?

Rîse.

— De ce să n-am? spuse ea. Nu știu nimic despre tine. Cred că ești mult prea atrăgător – mult prea bun ca să fie adevărat. Ești prea deschis. Prea ușor de cunoscut. Ai mult prea multă experiență la femei. Mi-ai spus o mulțime de minciuni cu glezna ta, pe terenul de golf. Ai...

— Poate că da, poate că nu, spusei. Dar mi-a făcut impresia că ți-a plăcut!

— Da... mi-a plăcut, spuse ea încet. Cred că sunt o femeie din acelea care la un moment dat se plictisesc și umblă după aventură. Dar sunt foarte bănuitoare cu privire la tine, Michael.

— Fată, dragă, spusei, eu care sunt chintesența integrității...

Mă întrerupse.

— Zău? Poți tu să fii chintesența integrității, dar eu încep să bănuiesc tot felul de lucruri, Michael.

— Ca de pildă? întrebai eu.

— Duc o viață normală, obișnuită, liniștită și tihnită pînă cînd te întîlnesc pe un teren de golf, pînă cînd te prefaci că ți-ai scrîntit glezna. Din

clipa aceea mi se întâmplă lucruri care mă surprind – dar nu prea mult. Și-apoi de azi-noapte foarte târziu sau de azi-dimineață foarte devreme – cum vrei să-i spui – se petrece ceva cu totul straniu.

— Da? făcui eu. Asta mă intrigă. Mor de curiozitate. Spune-mi tot, Bettina.

— Nu, nu cred că am să-ți spun – nu la telefon, spuse ea domol. Doar dacă ai vrea să vii la mine diseară după cină; am o mică reuniune. S-ar putea să te amuze și eu te-aș lua de o parte într-un colț și ți-aș istorisi totul.

— Oare o fi adevărat? Știi ce cred eu? Că ai inventat toată povestea aceasta dramatică pentru ca să mă atragi la petrecerea ta. Nu poți să-mi rezisti, nu-i așa, Bettina?

Rîse și spuse duios:

— Știi, Michael, ți-am spus aseară că ești un mic scîrbos și am zîmbit cînd am spus-o. Acum îți spun că ești unul mare de tot. Vii?

— Nimic și nimeni nu mă poate împiedica. Am puțină treabă astă-seară, dar cu un pic de noroc am să fiu la tine la nouă și jumătate, îmi face mare plăcere. Îți mulțumesc foarte mult, Bettina, că ești atît de drăguță cu mine.

— Asta nu știu, spuse ea. Poate că am să-mi schimb din nou părerea pe care o am despre tine. Cred că ești foarte periculos.

— Periculos? făcui eu. Dar la urma urmei îmi faci impresia unei femei căreia îi place pericolul. E amuzant, nu-i așa? Și poate fi interesant.

— Știu și eu! Mi-e inima cam îndoită. Ei, la revedere, Michael.

Îi spusei și eu la revedere și închisei. Mă întrebam ce naiba i se putuse întâmplă Bettinei.

La ora șapte îmi schimbai hainele, fumai o țigară, băui un păhărel de *whisky and soda* și plecai spre Verity Street. Cum stăteam în fata ușii gata să apăs pe buton, îmi veni gîndul că de data aceasta ușa n-avea să se deschidă – că pasărea zburase.

Mă înșelasem. Ușa se deschise cu sunetul ei obișnuit și urcai scările. Amîndouă ușile de la etajul Janinei erau închise. Bătui la ușa de la salon; rămăsei liniștit în așteptare, cu pălăria în mînă. Îmi dădeam seama, în felul ciudat în care ne dăm seama de lucruri fără importantă, că, așteptînd acolo s-o văd pe Janine, mă treceau fiori neobișnuiți. Nu știam de ce. N-o puteam nici eu înțelege. Așa cum relevase Bettina cu atîta dreptate, spuseseam aceeași poveste la o sută de femei în viața mea, uneori fiindcă aceasta îmi era meseria, alteori fiindcă așa voiam – dacă înțelegeți ce vreau să spun. În

același timp nu puteam înțelege simțămîntul ciudat de așteptare care mă cuprindea cînd veneam în Verity Street.

Ușa se deschise și Janine apărură în prag, ținînd ușa larg deschisă cu mîna întinsă pe clanță, ca pentru a-mi bara intrarea. Se putea vedea că era pe punctul de a pleca în oraș. Îi arunca o privire fugară și-mi dăduri seama că, atunci cînd Alison Fredericks spusese că are toalete minunate, fata știuse ce spune. Janine era îmbrăcată superb.

Purta un taior negru care fusese negreșit croit de un maestru. Sub jachetă avea o bluză de culoarea oului de rată, din voal georgette sau dintr-o mătasă foarte fină, cu crețuri mărunte la gît. Purta două clipsuri de diamant care trebuie să fi făcut o gaură mare în punga celui care i le dăruise, iar pantofii și ciorapii ei erau ultima expresie a modei. O pălăriuță neagră împlinea tabloul.

Spuse cu vocea ei gravă și plictisită:

— O, Dumnezeu! – tot dumneata ești!

Îi adresai cel mai cuceritor dintre surîsuri.

— Iartă-mă că te plictisesc. Spune-mi ce ai de gînd să faci – să stai de vorbă cu mine sau să mă dai afară?

Oftă și lăsă să-i cadă mîna de pe clanță. Stătea acolo relaxată, plictisită, uitîndu-se parcă la mine ca la un vierme.

— De ce să-ți vorbesc? mă întrebă ea. Ce aveam noi de vorbit împreună?

— Vreau să discut despre Sammy.

— N-are nici un rost. Ți-am spus tot ce știam despre el.

Ridicai din umeri și spuseli cu tonul cel mai politicos:

— Cucu!

— Doamne! făcu ea. Dar știu că poți fi nemanierat. Să trecem însă peste asta. Vrei să intri, Mr... Aștepta să-i spun cum mă cheamă, dar eu făcui pe nizmăiul și intrai.

— Nu știu cum te cheamă, spuseli ea. Cînd te-am întăbat data trecută mi-ai spus că s-ar putea să fii Moș Crăciun. Ai o concepție foarte curioasă despre umor, nu găsești?

Închisei ușa după mine și-mi pusei pălăria pe un scaun.

— Ascultă, Janine, începui eu. Să nu-ți faci o idee falsă despre mine. Pot fi foarte năbădăios. Pe de altă parte, sunt un individ foarte cumsecade, cînd ajungi să mă cunoști.

Luă o țigară dintr-o cutie de pe marmura căminului și o aprinse. Se mișca mlădios și alene. Îmi făcea plăcere s-o urmăresc cu privirea.

— Adevărul este, spuse ea, că nu doresc în mod deosebit să te cunosc.

— Se poate, dar n-ai ce face. Mă țin de tine ca scaiul de oaie.

Își aprinse țigara și mă privi prin flacăra brichetei.

— Domnule cum ți-o fi zicînd, spuse ea, am să am eu grijă să nu te ții de mine. Ai început să mă plictisești. Zîmbi forțat. Și-am să-ți mai spun ceva: pot și eu să mă port brutal, dacă vreau.

Încuviințai din cap.

— De asta nici nu mă îndoiesc, Janine. O femeie frumoasă cum ești tu, care are ce ai tu, care arata cum arăți tu, n-ar trebui să ardă gazul în două camere mobilate pe Verity Street – dacă n-ar merge treaba prost pe undeva. Și cînd lucrurile merg prost, doamnele frumoase se simt înclinate să devină brutale. Uneori lovesc orbește în toate direcțiile și nu reușesc decît să se lovească singure. Fii fată bună și ia-o cu binișorul.

Îmi răspunse, cu prima urmă de adevărată mînie pe care o auzeam pînă atunci în vocea ei:

— Nu înțeleg ce te face să crezi că-ți poți permite atîta obrăznicie. Nu înțeleg de ce nu pun să te arunce în stradă.

— Îți spun eu de ce... Ți-e teamă. Eu sunt necunoscut, și în momentul de față te cam temi de necunoscut.

— Ai venit aici să vorbești cu mine despre necunoscut? mă întrebă ea. Vrei să fii atît de amabil și să-mi spui ce dorești? Eram pe punctul de a ieși în oraș. Sunt foarte ocupată. Te-aș ruga să mărginim această întrevvedere la minimum de timp posibil.

— De acord.

Mă hotărîsem asupra tacticii pe care aveam s-o adopt în privința Janinei. Hotărîsem să urmez calea pe care mă îndrumase Față-Albă – pentru simplul motiv că s-ar fi putut să am o șansă de a provoca o reacție din partea ei.

— Ascultă... spusei. Sammy Carew era un prieten de-al meu. Știu că acest apartament este ultimul loc unde a fost înainte de a muri, lucru pe care l-ai recunoscut. Vreau să scot la iveală cîteva puncte nelămurite în legătură cu Sammy, care nu-mi dau pace.

— Ce vrei să spui cu asta? mă întrebă ea.

— Ascultă-mă, Janine. Mi-ai spus că Sammy a plecat de aici dis-de-dimineată. Bun. Pentru ce a venit?

Duse țigara la gură și trase un fum lung.

— Dumneata ce crezi?

— Nu te preocupa ce cred eu. Îți pun o întrebare. Sau vrei să-mi răspunzi, sau nu. Pentru ce a venit Sammy aici?

— Pentru ce se duce un bărbat ca Sammy Carew în apartamentul unei femei la orele mici ale dimineții? Dumneata ce crezi, deșteptăciunea pământului? E clar că a venit să se culce cu mine.

— Asta zic și eu răspuns direct. Sammy a avut întotdeauna gust la femei. Dar dacă ți-aș spune că nu cred?

— Puțin mă interesează ce crezi. Dar vrei să-mi spui de ce te îndoiești?

— Am venit aici pentru că mi-a spus tânărul cu fața albă care arăta ca o pansea că Sammy plecase de la *Smocul de Pene* împreună cu tine nu mult înainte de a veni eu; că ați venit amândoi aici acasă. Tu mi-ai spus că Sammy a plecat dis-de-dimineată și că a fost omorât de bomba zburătoare în Square din apropiere.

— Nu a fost prea greu de controlat ce am spus, nu? Te-ai dus la morga din Elvaston Street și l-ai văzut.

— Aha... făcui eu. Va să zică știi unde l-a dus. Te-ai dus și tu să-l vezi, nu-i așa? Voiai să te asiguri că a murit de-a binelea. Sau voiai să afli altceva?

Făcu o mică strîmbătură de plictiseală, își dădea seama că rămăsese un moment cu garda descoperită și că lovisem în plin.

— N-am fost acolo, protestă. Și chiar dacă mă duceam, ce-aș fi avut să găsesc?

— Poate că voiai să iei ceva ce avea Sammy la el când a murit – ceva care vă interesează pe voi toți trei.

Se uită la mine.

— Ești un om extraordinar, spuse ea. Nu înțeleg aproape nimic din ce-mi vorbești. Care noi trei?

— Janine, micul meu buchet de flori e format, pentru moment, din trei personalități fermecătoare. Întîi o doamnă destul de atrăgătoare, de vreo patruzeci de ani, cu niște ochi impresionant de albaștri, pe care pentru necesitatea momentului o voi numi Auntie – de fapt ea pretinde chiar că e mătușa lui Sammy. A doua floare din micul meu mănunchi este șobolanul cu față albă și cu buzele făcute. A treia persoană ești tu. Sare în ochi că între voi există o strînsă legătură, însă presupun că acum ai să-mi spui că nu știi nimic despre nici unul din ceilalți doi.

Zîmbi malițios.

— Atîta am să-ți spun și nu știu dacă are să-ți placă. Nu cunosc nici un tînăr cu fata albă și cu buzele făcute, nu cunosc nici o doamnă de patruzeci de ani cu ochi albaștri.

Ochii i se făcură mici.

— Nu sunt obișnuită să mi se vorbească în felul acesta, spuse ea.

— Poate că nu, zisei. Dar așa vorbesc eu. Să-ți spun de ce sunt absolut sigur că o cunoști pe doamna aceea de patruzeci de ani, cu ochi albaștri? Vrei să știi?

— Totdeauna mă simt transportată cînd te aud vorbind. Nu mă îndoiesc că într-o bună zi, cu puțină răbdare, ai să-mi spui ceva care să mă intereseze cu adevărat.

— Ei bine, am să-ți spun acum una care o să te intereseze. Ieri după masă așteptai să vină Auntie în vizită, dar nu voiai s-o întâlnești. Atunci te-ai dus în dormitor și ai stat la fereastră la pîndă. Ai văzut-o venind pe stradă. Cînd s-a apropiat de casă, te-ai strecurat afară pe ușa din dos. Nu te deranja venirea ei și de aceea ai lăsat ușa deschisă. Știai că nu exista nimic în această cameră care să o poată interesa. În afară de tine. Și asta ți-a dat posibilitatea să faci ce ai vrut tu.

— Ce dramatic, făcu ea. Grozav de pasionant și de dramatic. Și ce-am făcut, mă rog?

— Te-ai furișat pînă la Auntie acasă. În Kinnoul Street. Nu știu cum – poate că ai o cheie – ai descuiat ușa. Te-ai urcat în camera unde locuise Sammy. Ți-ai aruncat ochii prin încăpere. I-ai găsit hainele pe pat și ai observat că cineva a descusut căptușeala de la hainele lui și că a cusut-o la loc de mîntuială. Astfel ți-ai dat seama că ți-o luase altul înainte – că cineva pusese mîna pe ce căutai. Încercai să găsești lucrul de care și tu și Auntie și tînărul cu fața albă aveai nevoie. Păcat că nu era nimic acolo. Pe urmă ai plecat. Ai plecat cam în grabă, fiindcă îmi închipui că nu țineai să te întâlnești cu Auntie pe drum. Așa de repede ai plecat, că ai lăsat ușa descuiată. Era deschisă cînd m-am dus și eu acolo, ceva mai tîrziu.

— Dar băgăcios mai ești domnule, făcu ea. Se pare că-ți petreci toată viața vîrîndu-ți nasul în casele altora.

Fața i se ilumina deodată de un surîs fermecător. Buzele ei frumoase se întredeschiseră și lăsară să se vadă un șir de dinți albi.

Mă întrebă insolent:

— Ia spune-mi ce cauți. Poate că sunt în stare să te ajut.

— Într-una din zilele acestea am să-ți spun ce caut. Și fac prinsoare că am să găsesc.

Mă uitai la ea cu interes. Era ceva dur în femeia aceasta. Într-un roman pe care l-am citit cândva – sunt un mare amator de romane – se spunea despre o femeie că e ca o lamă de oțel. Era ceva în Janine care-mi amintea de această expresie, deși poate că lama era din oțel prea bun. Ridicai din umeri.

— Ei, mi-a făcut plăcere să te văd, Janine. Simt că o să ne mai întâlnim.

Îmi răspunse cu severitate:

— Simți rău. Țin să te anunț că data viitoare, când ai să vii, am să pun să te arunce în stradă.

Zîmbii.

— Trebuie să-ți aduci toți prietenii ca să te ajute. Sunt prea zdravăn ca să fiu clintit de pe locul unde vreau să stau înțepenit.

— Da. Cred că ești zdravăn. Dar ascultă sfatul pe care ți-l dau. Fii mai cu băgare de seamă, căci altfel n-o să-ți ajute la nimic faptul că ești zdravăn. Și-acum vrei să închizi ușa pe dinafară? M-ai plictisit destul.

Îmi luai pălăria și pusei:

— La revedere, Janine.

Închisei ușa și coborîi jos pe scări.

Ajunsei la Bettina la zece fără un sfert. Locuia într-un apartament la primul etaj al unui bloc luxos din apropiere de Berkeley Square. Locuința era mare, superb mobilată și cu un aer aparte. Fără discuție că Bettina era o persoană cu mult gust și discernământ.

Salonul ei era lung, cu tavanul înalt, cu o prelungire în formă de L. Pe bufet se găseau toate felurile de băuturi, iar invitații arătau tot atât de bine ca și mobila. Erau patru bărbați și șase femei – exemplare de oameni bine crescuți, iar femeile – cu o singură excepție – frumoase sau cel puțin drăguțe. Una din ele – o doamnă Heldon – ar fi luat premiul întâi la un concurs de frumusețe. Femeia aceasta mă interesa în mod deosebit. Purta un taior care, deși bărbătesc, îi păstra neștirbită feminitatea. Mă întrebam cam de cât timp o cunoștea Bettina.

Femeia a cărei înfățișare îmi plăcu cel mai mult din toate era o domnișoară Varney – o fată înaltă, cu tenul fin și părul frumos, asortat tenului. Purta o rochie simplă, bine croită, și un șirag de perle. Îmi trecu prin gând că acesta era tipul de fată care l-ar fi dat gata pe Sammy. Stînd în

picioare lângă bufet, cu un pahar de *whisky and soda* în mână, șoptind tot felul de nimicuri amabilei doamne Heldon, care zîmbea politicos și scotea periodic câte un da – dar se gîndea cu siguranță în altă parte –, mă întrebam ce ar fi gîndit Sammy de balamucul în care mă vîrîsem. El era adeptul teoriei că e bine să pui imediat în practică prima idee care îți trăznește prin cap. Sammy lucra totdeauna în stil mare.

Unul din bărbați se apropie de noi și se amestecă în conversație. Mă gîndeam cu satisfacție că Mrs. Heldon are să-i răspundă și lui exclusiv prin da. În colțul celălalt al camerei, Bettina Vaile se mișca de la un musafir la altul, întorcînd din cînd în cînd capul și privindu-mă peste umăr cu un surîs de familiaritate. Mă dusei spre ea.

— Odaia mea este la capătul coridorului, pe dreapta. Strecoară-te afară și du-te acolo, Michael, cînd ai prilejul. Vreau să-ți vorbesc.

Îmi aruncă un surîs și se îndepărtă.

Așteptai cîteva minute, apoi ieșii din cameră. Mersei pe coridorul acela lung pînă la camera din fund, unde intrai și închisei ușa după mine.

Era un dormitor în alb, cu nuanțe ușoare de albastru auriu. Totul era de o supremă finețe. În aer se bănuia un miros de parfum. Mă așezai în scaunul larg din fața oglinzii înalte a toaletei. Voiam să aprind o țigară, dar mă gîndii că e mai bine să n-o fac.

Ușa se deschise și intră Bettina. Purta o rochie roșie care o făcea să arate superbă. Mă ridicai în picioare și ea veni spre mine.

— Cum, Michael, nu mă săruți? Faptul că te afli în dormitorul meu te face să te temi?

— Încerc orice pentru o singură dată, zisei eu zîbind.

O sărutai pe gură și trebuie să mărturisesc că-mi plăcu.

Se așază pe scaunul de pe care tocmai mă ridicasem și trase sertarul, de unde scoase niște țigări.

— E timpul să vorbești și tu ceva, Michael. Nu știu ce ai în cap și ce clocești. Dar cred că ar trebui să-mi spui și mie. Altfel aș putea ajunge la concluzii personale fără ajutorul nimănui.

— Ce concluzii?

Se uită la țigara pe care o fuma, apoi spuse rar, fără nici o clipă de ezitare:

— Am impresia că mă folosești ca un fel de momeală, într-un fel sau altul. Nu știu ce mă face să cred asta, dar impresia persistă. Nu știu nimic despre tine și mă tem. Poate fiindcă am despre tine părerea că arăți așa cum

trebuie să arate un bărbat și că vorbești și te porți în mod desăvârșit. Vezi că sunt sinceră cu tine. Îmi placi și cred că ar trebui să știu mai multe despre tine, pentru liniștea mea sufletească, dacă nu pentru altceva. Ce zici...?

Rămăsei privind la ea. Să fie a naibii, mă gîndeam. Am început și eu ceva, și acum o apucă pe un drum greșit. De ce Dumnezeu a trebuit să se întîmple așa?

— Păi... nu ai prea multe lucruri de aflat despre mine, zisei eu tare. Sunt un om cît se poate de deschis.

Clătină din cap.

— Nici pomeneală de așa ceva, dragule. Ești un om grozav de periculos – am știut asta de la început. Ca să-ți spun drept, cred că ești spion sau așa ceva. Am presimțirea că vrei să mă vîri într-un bucluc. Am dreptate sau nu?

— Astea-s prostii, Bettina. Ai citit prea multe romane polițiste. De unde ți-or fi venind asemenea idei năstrușnice?

Îmi luai paharul de *whisky and soda* de pe marmura căminului, unde îl pusesem. În timp ce beam, o observai cum mă privește pieziș, cu un zîmbet delicios care îi arcuia buzele.

Se uită în oglinda de la toaletă și-și aranja o buclă rebelă. Apoi își scutură scrumul de la țigară. Îmi făcu impresia că încearcă să-și pună gîndurile în ordine și să-mi dea puțină bătaie de cap.

Îmi spuse cu blîndețe:

— De cînd te-am cunoscut, Michael, s-au întîmplat cele mai ciudate lucruri. Aseară am avut impresia sinistră că sunt urmărită. Impresia a persistat pînă ce am început să cred că era într-adevăr așa. Odată ajunsă acasă, am căutat să mă conving că am fost o proastă și c-am dat frîu prea liber închipuirii mele. Ei bine... m-am suit în pat și după zece minute, sau așa ceva, cineva a încercat să mă împuște prin fereastră.

Se învîrți pe scaun și mă privi. Continua să zîmbească, însă ochii îi erau posomorîți.

— Cum asta, Bettina? Vrei să spui că cineva a încercat să te împuște chiar prin fereastra aceasta de la dormitor? Nici nu-mi vine să cred. E cu neputință.

— Du-te la fereastră și te uită. Pe urmă vino înapoi să-ți arăt glonte. A găurit cuvertura și s-a oprit în peretele de vis-a-vis. Poți să vezi gaura. Am scos glonte cu niște foarfeci de unghii.

Ocolii marele ei pat dublu și examinai fereastra. Era fără îndoială o gaură de glonte tras de foarte aproape. Deschisei fereastra și mă uitai afară.

Dădea într-o curte care avea un havuz în mijlocul ei. Cam la cinczeci de metri de partea cealaltă a havuzului era un alt grup de clădiri.

— Cine locuiește în clădirile din față, și anume în apartamentul din dreptul ferestrei tale, în cel de deasupra și în cel de dedesubt? Era limpede că glonte pornise din unul din apartamentele acelea.

— Absolut nimeni. Sunt goale. Vino încoace, Michael, și uită-te la glonte.

I-l luai din mână. Mai văzusem eu plumburi din acestea late și turtite. Eram sigur că pornise dintr-o carabină Schmeisser de 0,40, pe care cineva avusese grijă să o prevadă cu un amortizor.

— Ei, ce e de făcut, Michael?

Aprinsei o nouă țigară și stătui mult timp să cuget. Sincer vorbind, nu-mi plăcea întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Pe Bettina n-o puteai prosti așa ușor. Devenise bănuitoare și era în stare să întreprindă ceva. Ridicai din umeri.

— Vezi, Michael, spuse ea, pentru mine e clar că cineva crede că am vreo legătură cu tine... cineva care nu te agreează prea mult – pe tine sau pe prietenii tăi. Și nu știu ce să cred. Rîse ușor. La drept vorbind, povestea aceea au glezna ta a fost foarte suspectă, nu?

Nu avea nici un rost să mai lungesc această discuție.

— Părerea mea este că cel mai bun lucru de făcut e să te adresezi poliției. La urma urmei, nu poți să tolerezi să fii împușcată în somn. E cât se poate de neplăcut.

Bettina aprobă din cap.

— Tocmai, spuse ea, cu aceeași voce blândă și mîngîietoare. Dar, dacă mă duc la poliție, s-ar putea să-mi pună tot felul de întrebări incomode, nu-i așa, Michael? Or să vrea să ia relații despre toate persoanele din jurul meu. Ar putea să-mi pună întrebări despre tine – întrebări la care nu aş avea ce să răspund, îmi zîmbi.

Ochii îi erau strălucitori și răutăcioși .

Nu zisei nimic. În momentul acela eram foarte ocupat să-mi trag singur palme în gînd. Se pare că – departe de a fi eu acela care o foloseam pe Bettina ca momeală – se delecta ea, inversînd rolurile.

— Cunosoc vreo doi de la poliție – oameni sus-puși – și sunt sigură că m-ar ajuta dacă s-ar mai întîmpla odată ce s-a întîmplat. Înțelegi, e ceva înspăimîntător, nu-i așa, Michael? Dar înlăuntrul meu sunt sigură că toată afacerea aceasta e în legătură cu tine. Sunt absolut sigură. Dragule, singurul

lucru pe care ți-l cer este să fii sincer cu mine. Sau tu nu ești niciodată sincer cu nimeni?

Mă așezai pe scaunul de lângă ea și-i luai mâna. Ea își lipi obrazul de al meu.

— Spune-mi adevărul, Michael, șopti ea. Sunt cu tine. Joc cum vrei, dacă este nevoie. Dar sunt sigură că ai făcut o poznă, că te-ai vîrît într-un bucluc și acum mă întrebuințezi ca momeală. Asta nu mă supără... nu mă supără atîta timp cît știu despre ce este vorba, dar trebuie să știu.

Mă gîndii că nu aveam decît un singur lucru de făcut. Pentru moment nu-mi puteam permite să risc ca Bettina să întreprindă ceva: să se ducă, de pildă la poliție și să-i pună pe aceia în mișcare. Bătrînul ar fi tunat și-ar fi fulgerat dacă ar fi știut cum se prezintă situația. Detesta orice fel de publicitate și m-ar fi sfișiat în bucăți.

— Ascultă, Bettina. Poate că ai ghicit tu ceva, dar nu vreau să vorbesc astă-seară. Am să discut foarte deschis cu tine mâine și bineînțeles că o să trebuiască să facem ceva cu individul acela care se amuză trăgînd cu pușca prin fereastra ta.

— Am să fac așa cum vrei tu, dragul meu. Dar trebuie făcut ceva, fără discuție...

Mie îmi spui...! zisei eu în gînd.

— Ascultă, Bettina, cunosc o fetișcană. Are cap și e plină de resurse. Și mai e și curajoasă. Cred că am s-o întîlnesc astă-seară și am s-o rog să vină la tine. Ar fi bine să stea cu tine cîteva zile, pînă vedem cum merg lucrurile.

— Știu că nu m-am înșelat în privința ta. Sunt sigură că ești un personaj foarte mare și important în lumea spionilor și am să fiu probabil implicată într-o afacere înfricoșătoare. Totuși... s-ar putea să fie distractiv. Cît despre fetișcană – care presupun că este una din complicele tale –, dacă ai impresia că ar pune casa aceasta în mai multă siguranță, cred că e bine să mi-o trimiți. E drăguță?... adică nici n-ar putea fi altfel, nu-i așa? Nu te vād lucrînd cu persoane care nu ar fi. Presupun că faci în așa fel încît să combini plăcutul cu utilul, în strania ta meserie. Rîse cu poftă. Începe să mă pasioneze viața, declară ea. Și-acum trebuie să ne întoarcem, ca să nu creadă musafirii cine știe ce.

— Eu îți spun la revedere de aici, Bettina. Trebuie să mă duc să aranjez cu păzitoarea ta. À propos, o cheamă Alison Fredericks. Te asigur că e o persoană simpatcă. Ți-o trimit diseară.

— Bine, scumpule. O aștept. Am să mă port grozav de drăguț cu ea, deși sunt sigură că i-ai făcut curte în timpul tău liber. Și n-ai să uiți că trebuie să vii mâine să mă vezi, nu? Și că ai să-mi spui tot?

— N-am să uit. Să-ți dau în orice caz numărul meu de telefon, în caz că vrei să mă chemi între timp.

Rupsei o filă din agendă, scrisei numărul meu de telefon și i-o întinsei.

— A propos, Bettina, te rog să-mi spui ceva. Cine este Mrs. Heldon? Cred că ești de acord că e o femeie bine. O cunoști de mult?

— N-o cunosc deloc. Am întâlnit-o ieri la serată. Dar cred că are să-mi placă. E într-adevăr atrăgătoare și foarte inteligentă. Hm... nu cumva te-ai prins în mrejele ei, Michael?

Scosei un geamăt.

— Nu mă mai las prins. Uită-te și tu ce mi se întâmplă. Cum te-am cunoscut pe tine, a și încercat cineva să te împuște pe fereastră.

Rîse.

— Vrei să spui că era o femeie? Poate o rivală? Ce pasionant ar fi dacă ar fi așa. Dar nu cred.

Își încolăci brațele după gâtul meu.

— Ești foarte periculos, murmură ea, un motiv pentru care mă las antrenată de tine. Noapte bună, scumpule.

Îmi luai pălăria din vestibul și coborîi scările.

Aveam draci. Se părea că planul meu cu Bettina reușise prea bine. Dacă nu eram atent, putea să-mi încurce socoteala în așa fel încît să n-o mai descum. Trebuia să fac ceva în privința ei.

Holul răcoros de la parter era în întuneric. Cînd mă apropiiai de ușă, auzii o voce slabă care venea de după un palmier așezat într-un colț întunecat:

— Mr. Kells...

Era Alison Fredericks. Mă oprii, scosei port-țigaretul și-mi făcui mult de lucru ca să-mi aprind țigara. Spusei în șoaptă, privind drept înaintea mea:

— Ei... ce e?

— Janine vă urmărește. E în curte și așteaptă în umbra unei uși să ieșii. Să știți că e foarte deșteaptă. Nu e prima oară că face treaba asta.

— Mulțumesc că m-ai anunțat. Acum ascultă. Du-te la nr. 15, etajul întâi, Mrs. Bettina Vaile. Prezintă-te. Ține-te pe lîngă ea și fii cu ochii în patru. Cineva a încercat s-o curețe. Am să-ți telefonez mâine. Dar s-o păzești ca pe ochii din cap.

— Am înțeles, Mr. Kells.

Ieșii pe ușă. Odată afară, stătui cîtva timp pe loc, așa ca Janine să mă vadă bine și să știe că sunt eu.

Socoteam că venise vremea să întreprind ceva și în legătură cu Janine. Începea să mi se suie în cap.

De fapt, toate mergeau anapoda. Am mai avut eu cîteva afaceri mari în mînă și nici acelea nu erau ușoare, dar aceasta îmi călca pe nervi. Se întîmplau tot felul de lucruri și nimenea nu știa cum și de ce. Știam acum tot atît de puțin ca la început.

Îmi venea să turbez că Sammy se pilise la serata aceea. În seara aceea trebuia să-mi vorbească. El însă se ferise de mine ca de ciumă. De obicei Sammy nu făcea asta. Atunci de ce se purtase așa?

Rămăsei acolo în fața ușii, gîndindu-mă la beția de atunci. Trăsesem și eu puțin la măsea. Ca să spun drept, la o jumătate de oră după ce ajunsesem acolo eram bine făcut. Se pare că este indicat să procedeze astfel, Sammy n-avea de gînd să facă nici o treabă și voise să petreacă și el o seară.

Începui să-mi amintesc scena de la serată. Îmi venea în minte cîte o figură. Femeia aceea atrăgătoare care purta o rochie de culoarea ciocolatei...

Femeia aceea era Janine! Acum îmi aduceam aminte. Janine era. Și probabil că acesta era motivul pentru care Sammy nu voise să vorbească. Știa că e ea acolo și mai știa și de ce. Faptul că ea era de fată îl făcuse să se țină la distanță de mine.

Fiindcă, știind că luase un pahar prea mult, se temea să nu spună sau să facă vreo prostie.

Va să zic asta era!

Și acum Janine aștepta de partea cealaltă a havuzului. Mă aștepta pe mine. Mă întrebam cam în ce măsură era răspunzătoare de moartea lui Sammy. Ce se întîmplase oare a doua zi după serată?

Bine, bibicule... zisei eu în gînd. Fă cum îți place pentru moment. Dar cînd o să încep eu, ai să te miri de unde a venit!

IV. ALISON

O luai agale prin curte, pe lângă havuz, și ieșii prin gangul care dădea în stradă. Mergeam foarte încet, trăgînd din țigară și dîndu-mi un aer de nepăsare. Nu mă îndoiam că undeva în spatele meu Janine mă urmărea prin întuneric. Janine nu era proastă și avusese grijă să-și pună flecuri de cauciuc la pantofii ei cu toc înalt. Nu auzeam nimic înapoia mea pe strada aceea deșartă.

Mă întrebam ce avea de gînd să facă. Îmi dădu prin minte că poate și ea își punea aceeași întrebare despre mine. Ne învîrteam unul după altul într-un cerc – fără ca vreunul din noi să știe prea multe – și fiecare încercînd să dea cîte o lovitură atunci cînd putea. Ce ar fi zis Bătrînul dacă ar fi știut care e situația. Pentru moment nu aveam de gînd să-l informez asupra mersului afacerii. Limbajul pe care l-ar fi folosit nu mi-ar fi fost agreabil la ureche. Mă hotărîsem să aștept pînă cînd avea să se întîmple ceva concret. Dacă avea să se întîmple vreodată.

Făcui colțul la Charles Street și începui să merg în direcția lui Berkeley Square. Traversai Square și intrai într-o cabină telefonică la Hay Hill. Formai numărul lui Freeby și mă rugam în gînd să-l găsesc acasă. Simții ușurare cînd îi auzii vocea.

— Ascultă, Freeby. Aici e Kells. Poți s-o lași pe Mrs. Vaile. I-am dat pe altcineva.

— Bun. Mai este ceva?

— Da. În clipa de față sunt urmărit de o doamnă încîntătoare cu numele de Janine, care locuiește în Verity Street, nr. 16. Pare să-și închipuie multe lucruri despre mine. Ți-aș propune să-ți deplasezi atenția de la Mrs. Vaile asupra ei. Pînă atunci ar fi bine să te duci în Verity Street nr. 16 și să încerci să intri în casă fără să trezești toată mahalaua. Aruncă-ți ochii prin apartamentul ei. Are două camere – un dormitor și un salon – la primul etaj. Există o intrare de serviciu care cred că este cea mai recomandabilă. La parter stă intendentă. Dacă vezi că e prea greu să intri fără să-i scoli din somn pe vecini, las-o moartă, pînă se oferă ocazia. Avem și așa destule încurcături.

— S-a înțeleș. După cîte văd, lucrurile nu prea merg strună.

— Mai bine zis, nu merg deloc. Noapte bună. Ia legătura cu mine în caz că se întîmplă ceva. Probabil că am să te chem la telefon curînd.

Îmi dădu bună seara și închise.

Ieșii din cabina telefonică, mersei grăbit de-a lungul lui Hay Hill și cotii în Dover Street. Cum făcui colțul, mă repezii sub un portal. Rămăsei acolo, fumînd cu nesaț și așteptînd-o pe Janine. Peste un minut, Janine trecu pe lîngă mine. Mergea repede, fără zgomot și cu o gratie încîntătoare. Așa cum presupusesem, avea flecuri de cauciuc și se pricepea să-și facă meseria. O lăsai să se îndepărteze cîtiva pași și pornii după ea.

— Bună seara, Janine. Ce mai faci? Țsta e drumul tău obișnuit sau mă cauți cumva pe mine?

— A! Dumneata ești. Vocea ei avea o nuanță de surpriză, exact cît trebuia ca să pară naturală.

— Da, eu sunt. Te surprinde că mă întîlnești, nu? Și nici n-ai avut de gînd să mă urmărești, ai? Spune-mi mie ce dorești, scumpo.

— Nu cred că am vreo preferință, cu toate că nu m-aș da înapoi să beau ceva. O țigară și ceva de băut.

Zisei în sinea mea: Dar știi că ai sînge rece, fetițo. Ce-i mai fi avînd acuma de gînd?

— Asta se poate rezolva foarte ușor, spusei.

— Hai cu mine. Găsesc eu un local unde să bem ceva, cu toate că este după ora de închidere. Frumoasă noapte, nu?

— Mda, este.

O luarăm la picior pe Dover Street. Nici unul din noi nu scotea o vorbă. După un timp destul de îndelungat, îmi spuse cu o voce liniștită, pîrînd că ezită:

— Știi, cred că din cînd în cînd unul dintre noi ar trebui să mai spună cîte ceva. Mă întreb care dintre noi doi are să înceapă.

— Îți spun eu care, Janine: tu! Eu n-am nevoie să vorbesc decît dacă vreau, pe cînd tu o să trebuiască să vorbești acum, imediat .

— Da? De ce?

— Îți spun și de ce. Ești implicată în afacerea cu Sammy. E momentul să știi că Sammy n-a fost omorît de nici o bombă zburătoare. A fost asasinat. Cred că l-a împușcat cineva.

Vestea nu părea s-o tulbure într-o măsură prea mare.

— A! Atunci presupunerea dumitale că eu am fost ultima persoană care l-a văzut pe Sammy cade, nu găsești?

— Cîtuși de puțin. Chiar dacă povestea lui Față-Albă nu era adevărată: chiar dacă versiunea ta era corectă și Sammy a plecat într-adevăr de la tine în zorii zilei, totuși tu ai fost ultima persoană care l-a văzut în viață.

— Presupui deci că a plecat de la mine și s-a dus direct în Square. Presupui că nu s-a mai dus înainte de asta în altă parte.

— Nu presupun nimic. Mă interesează numai faptele și – poți să crezi sau nu – are să iasă ceva la iveală, Janine, ceva în care să-mi pot vîrî colții.

Janine rîse cu satisfacție.

— În cazul acesta, are să fie grozav de interesant, nu? Mi-ar plăcea la nebunie să te văd întrînd în acțiune – așa se spune, nu?

Nu-i răspunsei nimic. Ajunsesem la jumătatea lui James Street. Mă oprii în dreptul unei case și sunai la ușa Sașei. Aș fi vrut să fie acolo. Pe vremuri era deschis la ea în fiecare seară.

Ușa se deschise și apărură Sașa. Stătea în semiobscuritatea vestibulului.

— Ia te uită!... Tu ești, Michael. De unde ai apărut? Ce plăcere să te văd iarăși.

— Și mie îmi face plăcere, Sașa. Îți prezint pe o vară îndepărtată de-a mea – domnișoara Janine. Crezi că am putea bea ceva?

— Desigur, spuse Sașa. Doar pentru asta suntem aici.

Urcărăm scările și intrarăm în salon. Nu era prea multă lume – clienții obișnuiți și cîteva femei frumoase.

Îi șoptii cîteva cuvinte Sașei și apoi o condusei pe Janine la o masă din fund. Mă dusei la bufet și luai două pahare de *whisky and soda*.

— Ei, doamnă plină de mistere, îi spusei Janinei cînd mă întorsei la masă, ți-am adus ce ți-a dorit inima. Ia și o țigară. Și acum?

Îi aprinsei țigara și profitai de ocazie ca s-o examinez atent. E curios, dar am remarcat că toate femeile rele pe care le-am întîlnit în viață erau frumoase, și, chiar dacă nu erau chiar frumoase, aveau în ele ceva atrăgător (presupun că acesta este motivul pentru care sunt rele). Janine era una din aceste ființe. Totul în ea era încîntător. Bluza de culoarea oului de rață pe care o purta sub jacheta neagră cu încrețiturile fine de la piept era perfectă și de o prospețime impecabilă. Dinții ei erau ca niște perle, mîinile ei aveau o manichiură fină. Am întîlnit în viața mea o mulțime de femei, de toate felurile, chipurile și condițiile. Unele m-au interesat și altele m-au plictisit. Janine mă interesa mai mult decît oricare alta..

— Ei, nu mai zici nimic? o întrebai eu.

Nu răspunse nimic. Își fuma țigara și observai că degetele îi tremurau ușor.

Într-un târziu rupse tăcerea:

— Îți închipui desigur că astă seară te-am urmărit.

— Nu-mi închipui. Știu sigur. Vrei să spui că nu?

Ezită o clipă.

— Da. Cred că da. Dar nu fiindcă voiam să urmăresc ce faci. Poți să mă crezi sau nu, dar voiam să discut cu dumneata. Când te-am văzut intrând în casa din Berkeley Square, m-am gândit să te aștept pînă ieși; apoi aș fi venit și ți-aș fi vorbit.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Îmi răspunse cu sînge rece:

— Mergeai prea repede și nu te-am putut ajunge.

— Janine, ești foarte frumoasă, dar nu și o mincinoasă desăvîrșită. Ai avut cea mai bună ocazie să-mi vorbești înainte de a ieși din curte. Dar să lăsăm fleacurile. Ce înseamnă toate acestea? Te previn că...

— Doamne... Doamne... oftă ea tot timpul mă previi.

— Nu știi dacă te-am mai prevenit, dar o fac acum. Trebuie să știi că am început să mă cam impacientez. N-am făcut decît să mă învîrtesc în jurul propriei mele cozi. Distracția asta mă plictisește. Cred că e timpul suprem să dăm cărțile pe față.

— Exact ceea ce voiam să-ți propun. Dar înainte de asta, îmi dai voie să-ți pun o întrebare?

Începui să rîd în sinea mea. Era evident că făcea și ea același lucru ca și mine – încerca să scoată cît mai mult de la mine, fără să dea nimic în schimb. Mă gîndeam că am putea avea o conversație deosebit de interesantă.

— De acord, spusei, cu condiția să fie o singură întrebare.

— Înțeleg foarte bine că te interesează moartea lui Sammy Carew. Era prietenul dumitale. Dar știi că e mort. Așa că nu văd ce te mai preocupă, afară de cazul că mai este ceva – ceva în afară de faptul că Sammy a murit.

— Poate că mă preocupă ceva. De ce să nu mă preocupe?

Dădu din cap.

— De ce nu-mi spui și mie despre ce e vorba?

Mă gîndii să încerc o lovitură tare.

— Mă interesează exact același lucru ca pe tine, pe Auntie și pe șobolanul acela cu fața albă. Acum știm cum stăm, nu?

Clătină din cap.

— Nu știm deloc cum stăm. Habar n-am despre ce vorbești. Este imposibil să te intereseze același lucru ca pe mine.

— Bine, să zicem că e imposibil. Dar m-am săturat să vorbesc în șarade. Despre ce este vorba?

Ridică din sprâncene.

— Ești de acord că o femeie e îndreptățită să se îngrijească de actul ei de cununie?

Era cît pe-acî să cad de pe scaun. O privii fix cîteva clipe.

— Va să zică te interesează un certificat de cununie. Presupun că Sammy îl avea la el cînd a fost omorît și acum ai nevoie de el.

— Întocmai. Am mare nevoie de el.

— Să zicem că așa e. Pentru moment sunt dispus să cred orice. Acum să-mi spui altceva: ce căuta certificatul tău de cununie la Sammy?

Făcu ochii mari de tot. Cred că am mai spus și înainte că avea ochii minunați – limpezi și luminoși. Se uită la mine îndelung mirată.

— Fiindcă trebuia să fie la el... Era, doar, soțul meu.

N-am mai zis nimic. Am luat paharul de *whisky and soda* și l-am băut pe nerăsuflăte. Apoi o privii lung în ochi – simțind o oarecare admirație pentru ea. Deodată mi se furișă în suflet îndoiala. Sammy era trăznit, dar... Cu siguranță că Sammy n-ar fi făcut una ca asta, nu s-ar fi căsătorit cu o femeie oarecare, despre care nu știa prea multe lucruri – mai ales n-ar fi făcut-o în împrejurările de acum, cînd era vîrît într-o afacere atît de încurcată – afară de cazul că ...

Lucrul nu era cu neputință. Sammy era atît de sîrguincios, atît de entuziast, încît ar fi făcut orice, dacă socotea că este indicat. Să presupunem că se însurase cu femeia aceasta pentru că avea un motiv temeinic. Dar și așa, încă nu-l înțelegeam.

Zîmbii acru.

— Prin urmare am plăcerea să vorbesc cu Mrs. Carew. Măi... măi... măi... nu te cred.

— Puțin îmi pasă. M-ai întrebat ce voiam de la Sammy și ți-am spus. Știai că m-am dus la morga din Elvjaston Street. Cei de la poliție mi-au spus cine este. Mi-au arătat lucrurile găsite asupra lui, dar certificatul dispăruse.

Începui să văd limpede.

— Înțeleg. Singura dovadă că erai soția lui Sammy și prin urmare îndreptățită să pretinzi lucrurile găsite asupra lui în momentul morții, lipsea.

Ar fi fost o lovitură, dar nu puteai merge la sigur – ideea nu avea neapărat sorti de izbîndă.

Comandai încă un pahar.

— Nu trebuie să fii amărîtă. Janine. La urma urmei, dacă erați căsătoriți, există un registru undeva, la ofițerul de stare civilă sau la un preot. Ați avut martori. Chiar dacă documentul acesta atît de prețios lipsește, poți foarte ușor dovedi că erai măritată cu Sammy, în cazul că erai într-adevăr.

— Mă tem că nu se poate. Nu e chiar atît de ușor. Vezi că nu ne-am căsătorit aici în țară.

Se uită la mine și zîmbi.

Abandonai partida. Îmi dădeam seama, pentru prima oară în viața mea, că mă izbisem de cineva foarte tare, foarte inteligent – tot atît de tare și de inteligent ca și mine. Poate chiar mai inteligent decît mine.

— Nu-ți bei whisky-ul? o întrebai.

Ridică paharul și sorbi o înghițitură, privindu-mă pe deasupra gurii paharului.

— Acum trebuie să plec, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc.

— Ești prea amabilă, Janine.

— Nu, spuse ea domol. Îmi place tipul dumitale. Ai o fire deschisă. Poți fi foarte brutal. Mărturisesc că ești un bărbat atrăgător, inteligent și dîrz. Am totuși impresia că ești suspect și nu cred că am prea mare încredere în dumneata. Cred că n-ar fi rău, în special pentru dumneata, dacă am fi prieteni.

— Asta aduce grozav a amenințare.

— Ia-o cum îți place, dar fii bun și nu mă mai plictisi. Altfel ne supărăm rău.

Îmi luai o mină foarte serioasă.

— Și pe urmă?

— Ai să vezi. Se ridică în picioare și spuse: Nu te deranja să vii pînă jos. Sunt sigură că am să găsesc un taxi. Mai comandă un pahar și răcorește-te. Noapte bună.

Traversă camera. Îi zîmbi Săsei care servea băuturi la bufet și ieși pe ușă. Luai paharul și-l dusei să mi-l umple.

Dracu să mă ia, îmi spusei în gînd.

Mă întorsei la masă, mă așezai, aprinsei o țigară și începui să mă gîndesc la Janine. Un lucru puteam spune despre ea. Era de o îndrăzneală formidabilă și nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Atitudinea ei fusese voit

provocatoare, și, cum nu era femeia care să riște ceva pentru simpla plăcere de a risca, eram sigur că se bizuia pe ceva. Știa că eu sunt obligat să lucrez cu mare băgare de seamă, că nu pot s-o bag la apă sau s-o înlătur fără zgomot. Numai bazată pe convingerea aceasta putea fi așa de sigură de ea.

Dar la urma urmei... de ce să n-o pot băga la apă. Am venit eu de hac și altor femei, tot atât de inteligente ca Janine, când fusese nevoie.

O urmă vagă din parfumul ei plutea deasupra mesei. Era un drac de femeie. O femeie din acelea a căror personalitate este independentă de fizicul lor. Dar ea avea și un fizic desăvârșit.

Și era atât de sigură pe sine. Mă urmărea în gând : Janine credea că are atuul în mână. În ce consta oare acel atu?

Mă întrebam dacă pusese mîna pe obiectul pe care și Auntie și sobolanul cu față albă, și Dumnezeu mai știe cine – îl căutau cu atîta ardoare.

Poate că îl găsise. Poate că ne făcea pe toți să alergăm în neștire.

Ridicai din umeri și-mi golii paharul.

Plecai acasă. Piccadilly era deșert. Era o noapte senină, luminată de lună. Mergînd așa pe strada aceea largă, căutam să recapitulez în gând seria de împrejurări extraordinare care se petrecuseră de cînd intrasem în afacerea aceasta.

Procedai sistematic. Mai întîi, mă întrebam cam ce-aș putea să-i spun Bătrînului dacă i-ar da în gând să-mi telefoneze și să mă întrebe care e situația. Tot ce aveam de spus de la ultima mea întrevvedere cu el era că stătusem de vorbă cu Janine, o agătasem pe Bettina Vaile pe un teren de golf, băusem cîteva pahare la o serată dată de ea și auzisem că cineva încercase s-o împuște prin fereastră. Mă gîndeam că toate acestea nu constituiau un raport satisfăcător.

Dar acum îmi dădeam seama măcar de un lucru – anume că Janine era femeia pe care o văzusem la serata din noaptea premergătoare morții lui Sammy. Mi-o aminteam acum perfect. O idee începu să mi se închege în minte. Așa se explica probabil de ce Sammy nu voise să-mi vorbească – fiindcă era ea prezentă. Acest lucru o categorisea ca pe o persoană foarte primejdioasă – care trebuia supravegheată cu foarte mare băgare de seamă.

Cînd ajunsei în apartamentul meu, găsii un bilet pe care mi-l lăsase portarul. Era scurt și concis:

Un domn roagă pe Mr. Kells să-i telefoneze. Grosvenor 77650.

Îmi aruncai pălăria într-un colț și mă dusei la telefon. Mă întrebam cine putea fi acel domn. Posibil să fi fost Freeby.

Nu ghicisem. Era Bătrînul. Tonul vocii lui mă îngheță.

— Allo, Kells, Sunt la Great Grosvenor Court 71. Dacă nu ai nimic deosebit de important de făcut, te-aș ruga să vii pînă la mine. Vreau să-ți vorbesc.

I-am spus că vin imediat. Nu-mi plăcea tonul Bătrînului. Suna ca și cum i-o zisese Cel Mare. Asta însemna că trebuia și el să i-o zică cuiva. Bănuiam că acel cineva urma să fiu eu.

Ajunsei la un apartament simpatic de lîngă Grosvenor Crescent. Îmi închipuii că era încă unul dintre bîrlogurile lui. Avea mai mult de zece. Era foarte bine mobilat, foarte confortabil. Bătrînul ședea într-un fotoliu adînc, avînd la dreapta lui o măsută cu trabucuri, țigări și whisky. Era îmbrăcat într-un halat de catifea de culoarea prunei și arăta ca mînia lui Dumnezeu!

Mă luă repede:

— Pune-ți pălăria undeva și servește-te cu un whisky și o țigară. Pe urmă stai jos și ascultă.

Făcui întocmai.

Stătu nemișcat și mă privi. Apoi duse trabucul la gură și scoase rotocoale de fum o bucată de vreme. Scoase trabucul din gură și iar mă privi.

Știam ce avea să urmeze. Nu se întâmplase nimic, și Bătrînului îi plăcea să se întîmple cît mai multe lucruri. Nu mai auzise nimic de la mine și deducea probabil că mă culcasem pe-o ureche. Toată lumea știa cum procedează Bătrînul. Își alegea un om pentru o însărcinare și paria cu el însuși că alesese pe omul care îi trebuie. De obicei nimerea. Atunci stătea liniștit și aștepta rezultatele. Și rezultatele trebuiau să vină. Altfel Bătrînul se făcea foc.

Într-un tîrziu spuse:

— Se zice că ești un agent al dracului de bun. Se zice că tu și încă alți doi sunteți cei mai buni în meseria asta. Asta înseamnă că ar trebui să ai și curaj, și cap, și inițiativă. Am spus că ar trebui. Subliniez cuvintele ar trebui. Înțelegi?

Nu spusei nimic. Mi-era lehamite.

Bine... mă gîndii eu, dacă vrei să fii scîrbos, n-ai decît. Nu-ți ajută la nimic, și pe mine nu mă mișcă.

Avea dreptate că sunt cel mai bun agent. Cît despre faptul că trei eram cei mai buni, astea erau gogoși. Eu eram cel mai bun, și el știa asta – mai

ales acum când Sammy ieșise din luptă. Începusem să-mi fac sînge rău. În vreo șase țări îmi riscasem viața pentru Bătrînul, mai mult decît oricare dintre aleșii lui. Și el o știa. Și știa că și eu o știu. Dracu' să-l ia!

— Tu și Carrew, continuă el, ați format o echipă strașnică. Gîndește-te și tu! Nu merge deloc. Carrew s-a lăsat înlăturat înainte de a fi avut ocazia să-ți vorbească. Dar tu ai fost în legătură cu el. Ați fost împreună și n-ați reușit să faceți nimic. N-ați făcut nimic fiindcă amîndoi ați găsit de cuviință să vă îmbățați la serata aceea – serata din ajunul morții lui. Ei?

Îmi văzui de fumat și nu scosei o vorbă.

Pentru moment nu aveam ce să spun.

— Asta este. Sammy ți-a transmis ție însărcinarea. Și tu ce ai făcut? Nu pot repeta expresia pe care a folosit-o. Ce ai făcut? repetă el. Nimica-nimicuța! Și-acum uite ce primesc. Uite ce trebuie să înghit eu, fiindcă mă bizui pe imbecili.

Îmi vîrî sub nas o scrisoare foarte confidențială. Era de la Cel Mare. Îi amintea Bătrînului, foarte politicos, foarte diplomatic, că pagubele pricinuite de bombele zburătoare în Sudul Angliei erau mai ridicate decît pînă în ultima vreme. Lăsa să se înțeleagă că, avînd în vedere locurile unde căzuseră ultimele proiectile în cele trei sau patru nopți precedente, era posibil ca germanii să aibă informații precise asupra obiectivelor ce trebuiau atinse. Scrisoarea spunea încă o mulțime de lucruri. Sub politețea expresiilor, se citea seriozitatea ei.

Scosei un oftat și i-o dădui înapoi Bătrînului.

— Și-atunci? întrebai eu calm.

Atît i-a trebuit. Bătrînul se făcu roșu la față și-mi spuse tot ce crede despre mine. Mă făcu cum îi veni la gură. Era grozav de nesuferit. Nu spusei nimic, fiindcă nimeni nu spune nimic când își iese Bătrînul din fire. În treacăt fie zis, mie mi-e foarte drag și știam că tot ce spune e apă de ploaie. Țsta era el.

Cînd termină el, începui eu.

— Acum te rog să mă ascuți și pe mine. Cred că ți-ai făcut o idee greșită despre serată. Aceea la care ne-am îmbătat. Amintește-ți, te rog, că Sammy și cu mine nu ne întîlnisem de o bucată de vreme. Ultima oară cînd am fost împreună eram doi ofițeri germani de artilerie în amplasamentele de la Pas de Calais. Cînd i s-a dat lui Carrew misiunea aici în țară a lucrat de unul singur. Habar nu aveam despre ce era vorba sau despre ce făcea el. De altfel, nici dumneata nu știai. Probabil că nici el nu știa mare lucru. Cînd m-

am dus la serata aceea și l-am văzut pe Sammy pilit, m-am gândit că e cazul să mă plesc și eu. Și-atunci m-am îmbătat. Asta a fost. De ce am crezut că e cazul? Era acolo o femeie. O capodoperă cu numele de Janine. Lucrează pentru ceilalți. Cred că Sammy a dibăcit-o. Știa precis că ea așteaptă să vadă cu cine intră el în legătură. De-asta n-a vrut să-mi vorbească. De-asta s-a îmbătat. Era convins că dacă îl vede ea îmbătându-se o să creadă că nu e dispus să lucreze. Pentru că un agent ca Sammy nu se îmbată când e la lucru. Am făcut și eu ca Sammy pentru același motiv. Și când faci pe beatul, nu se prinde. Trebuie să te îmbeți de-a binelea – altfel nu te crede nimeni. Mi-a dat adresa lui și asta a fost tot – după aceea a fugit de mine ca de ciumă. Îi era frică de femeia aceea.

Mă oprii o clipă să răsuflu și să mai beau o înghițitură de whisky.

— Toate acestea n-au folosit la nimic, continuai eu. Am făcut pe dracu, fiindcă a doua zi i-au venit de hac lui Sammy. Dar o cunosc pe damă. Știu cine e femeia aceea care era la serată.

Bătrînul mîrîi.

— Mda, e și asta ceva. Ar trebui să faci ceva sau să-i faci ceva sau știu eu ce. Nu mai vreau să primesc scrisori ca asta din urmă. Nu vreau. Nu sunt obișnuit. Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, pune-te în mișcare. Știu că bombele astea zburătoare nu sunt o armă bună, dar nici nu sunt un tratament sănătos. Și s-ar putea să vină ceva și mai rău. Și-acum... mai toarnă-ți un pahar și ia-ți valea.

Mă ridicai în picioare. Îmi umplui paharul și-l băui dintr-o înghițitură.

Mă îndreptai spre ușă. Mă întorsei către el și zîmbii.

— Noapte bună, zisei.

Bătrînul își încreți toată fața și pe urmă începu să zîmbească:

— Noapte bună. Să știi că naiba te ia dacă nu faci cum ți-am spus.

Închisei ușor ușa după mine.

M-am învîrtit pe străzi o mulțime de vreme înainte de a mă duce acasă. Făcui o baie fierbinte, mă cinstii cu o porție considerabilă de *whisky and soda* și apoi mă băgai în pat. Ajunsei la concluzia că somnul era singurul lucru cu adevărat interesant. Stinsei lumina și rămăsei cîtva timp treaz, cu mîinile sub cap. Încercînd să găsesc vreun punct concret în tot conglomeratul acesta de teorii – ceva pe care să pot pune degetul, ceva de care să mă agăț. Stătui multă vreme așa, căutînd să deslușesc atitudinea lui Sammy, a lui

Auntie, a Janinei și a șobolanului cu față albă: cuartetul care – în momentul acela – forma baza investigațiilor mele atât de nereușite.

Pînă la urmă renunțai. Cum am mai spus, am fost totdeauna de părere că în meseria noastră singurul lucru de făcut este să te iei după nas. În clipa cînd mă hotărâam să adorm, zbîrni telefonul. Oftai din greu și ridicai receptorul. Era Bettina.

— Sper că nu te-am deranjat, Michael.

— Nu chiar. Sunt în pat. Eram tocmai pe punctul de a adormi. Am stat pînă acum și m-am gîndit.

— Mă tem că am să-ți dau un nou subiect de gîndire.

— Asta nu mă surprinde. Spune-mi ce ai pe suflet, Bettina.

Vorbi rar:

— Sunt necăjită din cauza fetei acesteia. Alison Fredericks a ta. Drăguță fată, nu? Mi-e foarte simpatică.

— De ce să fii necăjită din cauza ei? Vocea îmi era puțin enervată.

— Dragule, nu trebuie să te superi. Fac și eu cum e mai bine ca să-ți fiu de folos, deși în clipa de față nu știu nimic despre tine. Stau ca pe jar cînd mă gîndesc că mîine ai să-mi povestești totul.

— Este foarte drăguț din partea ta, Bettina.

— Ești îngrozitor, Michael. Nu dai voie unei femei să țină la tine. Te porți ca un arici: tot timpul stai cu țepii în afară.

— Ei da, sunt ca un arici. Și altceva ce voiai să mai spui? Acum să vedem de ce ești necăjită din cauza lui Alison Fredericks.

— Stai să-ți povestesc. Nu mult timp după ce ai plecat tu, a venit la mine. Mi-a spus cine este. La ora aceea petrecerea se terminase. Plecase toată lumea – afară de Mrs. Heldon. Alison, Mrs. Keldon și cu mine am băut cîte un păhărel împreună, după care Mrs. Heldon a plecat. Alison și cu mine ne-am desfăcut părul și am stat de vorbă ca două prietene. Adică cel mai mult am vorbit eu.

Rîsei în telefon:

— Pariez pe orice că ai sîcîit-o în toate felurile, doar-doar vei scoate ceva de la ea în legătură cu mine. Nu-i așa, îngerașule?

O auzii cum chicotește.

— Te cred că da. Tu ce ai fi făcut în locul meu? Cînd o femeie drăguță cum sunt eu, bogată cît sunt eu și proastă în măsura în care pot să fiu eu își pierde capul pentru un ticălos brutal și frumos ca tine, are tot dreptul să se păzească – cît de cît. Dacă poate – ceea ce este foarte problematic.

— Am înțeles. Prin urmare ai încercat s-o tragi de limbă pe Alison Fredericks și ea a stat de lemn. Așa e?

— Așa e! Când venea vorba de tine, schimba subiectul. E o femeiușcă tare deșteaptă, nu? Totuși, am dedus că știa despre faptul că cineva încercase să mă împuște, prin urmare tu i-ai spus. Așa... După aceea am hotărât să nu dorm în camera mea; ne-am dus amîndouă într-o odăiță unde sunt două paturi. Am băut cîte un ceai și ne-am culcat. Te interesează să-ți povestesc mai departe?

— Mă interesează grozav. Amănuntele acestea familiale mă pasionează.

— Să dea Dumnezeu să rămîină familiale. Fapt e că la vreo douăzeci de minute după ce ne-am suit în pat, a sunat telefonul. Eram puțin nervoasă și nu vedeam cine putea fi. Alison a spus că răspunde ea. A ascultat cîtva timp și pe urmă a spus: Da, da. am înțeles. Vorbise cu tine.

— Ce tot vorbești. Bettina? Eu n-am vorbit nimic cu ea. Nici măcar n-am telefonat la tine astă-seară.

— O, Doamne...

— Ascultă... ce ți-a spus Alison?

— S-a întors în odăiță și mi-a spus că a primit o comunicare din partea ta, că trebuie să se ducă undeva să se întâlnească cu tine și că e foarte urgent.

— Unde undeva?

— Mi-a dat adresa, spuse ea repede. Aici am fost deșteaptă. Am pus-o s-o scrie - Namur Street, nr. 27. Trebuia să se ducă acolo să se întâlnească cu tine.

— Mda... prin urmare trebuia să se ducă în Namur Street, nr. 27. Și ce a făcut?

— Ce să facă? S-a îmbrăcat și a plecat.

Fluierai a pagubă. Nu-mi plăcea deloc cum suna toată povestea asta.

— Pe urmă? o întrebai eu.

— Pe urmă nimic. M-am suit în pat, dar n-am putut să adorm. Mi s-a părut cam curios că ai vorbit la telefon cu Alison fără să vrei să-mi spui și mie ceva. O auzii rîzînd încet. Credeam că ai să-mi transmiți măcar cîteva vorbe. Pe urmă, cînd am văzut că nu mai vine, am început să mă îngrijorez. Am stat multă vreme aici în întuneric, cu grija în suflet pentru ea, și puțin și pentru tine.

— Pentru mine de ce? rîsei eu.

— Ce știi tu? Parcă-ți pasă ție cît de cît că țin la tine? Parcă îți pasă cît de cît că te cred un tip bizar? Că mi-a intrat în cap că te joci cu focul?

Oricum, asta este. M-am simțit foarte nefericită. În cele din urmă m-am hotărât să te chem la telefon și să-ți vorbesc. Va să zică nu tu i-ai telefonat lui Alison ?

Îmi veni repede o idee. Sincer vorbind, nu era bine dacă o lăsam pe Bettina să cunoască toate amănuntele jocului. Începuse să știe prea multe, așa că ce conta o minciună în plus?

— Uite, să-ți spun drept, Bettina, eu i-am telefonat. Am rugat-o să se întâlnească cu mine. Voiam să-i vorbesc.

— Și ai văzut-o?

— Nu, am fost ocupat, dar mă duc acum. Până atunci tu culcă-te și fii liniștită. Te asigur eu că n-o să se întâmple nimic în noaptea aceasta. Vreau să spun, nimic extraordinar. Am să vin mâine la douăsprezece pe la tine să bem un cocteil împreună. Vrei?

— Sigur. Michael. Mi-ar face mare plăcere.

— Atunci, rămîne așa. Bettina. Noapte bună.

Urmă o pauză, pe urmă spuse într-un șuierat, ca și când sta gata să izbucnească în lacrimi:

— Noapte bună, dragule.

Agățai receptorul.

Mă dusei la baie și băui un pahar cu apă. Mă întrebam ce pacoste mă mai aștepta. Îmi băteam capul să bănuiesc cine i-a putut telefona lui Alison: cine îmi imitase atât de bine vocea sau spusese că vorbește din partea mea. În minte îmi apăru deodată chipul Janinei – cea cu mers de pisică. Mă urmărise toată seara, știuse că aveam să mă duc la Bettina și mai știuse probabil că o trimisesem pe Alison acolo. Mă gândeam că m-am purtat poate imprudent cu Janine. Mă gândeam că, dacă aș fi avut cap, dacă n-aș fi fost atât de încrezător în mine însumi, aș fi făcut ceva cu Janine mai demult și n-aș fi lăsat-o să umble de capul ei și să facă tot răul pe care-l voia. Știam precis că, dacă i-aș fi telefonat Bătrînului și i-aș fi spus s-o aranjeze, ar fi aranjat-o fără multă vorbă. Dar nu-i telefonasem Bătrînului. Nu-i telefonasem pentru că... să vedeți, există o tradiție în afurisita asta de meserie a noastră: să jucăm singuri așa cum ne pricepem mai bine. fără să băgăm și pe alții în horă. Dar nu eram absolut sigur că atitudinea mea fusese justificată.

Mă întorsei în salon, aprinsei o țigară și băui un păhărel de *whisky and soda*. Încercam să pun o oarecare ordine în toată afacerea aceasta. Totuși, nu vedeam cine ar fi putut trage un folos chemînd-o pe Alison la miezul nopții. Aș mai fi înțeles dacă ar fi încercat să mă atragă pe mine în cursă.

Începui să mă îmbrac. Nu eram prea încântat de viață. Mă hotărâi să întocmesc un plan de acțiune. Îmi închipuisem că, dacă Alison o păzea pe Bettina, întreprinzătorul Freeby stătea cu ochii ațintiți asupra Janinei, iar eu mă învîrteam printre ei și supravegheam totul, în câteva zile aveam să pun degetul pe un fapt marcant – pe ceva de la care aș fi putut începe să lucrez. Acum însă îmi făcea impresia că mai tot ce făcusem se întorcea împotriva mea.

Bunăoară Bettina. Intenționasem să fac din ea o momeală, rol pe care n-a fost dispusă să-l joace. Se lămurise repede asupra mea. Janine fusese mult mai deșteaptă decît mi-aș fi închipuit, iar Auntie habar nu aveam ce făcea. Probabil că avea să scoată capul cînd nici nu mă așteptam și să dea o lovitură. Simțeam în schimb o adevărată ușurare cînd mă gîndeam că isprăvisem cu Față-Albă. Dacă n-aș fi făcut-o, cu siguranță că ar fi întreprins și el ceva.

Terminai cu îmbrăcatul, îmi rotii ochii prin casă, pusei pălăria pe cap și plecai. Cînd ajunsei pe coridor, îmi veni o idee năstrușnică. Mă întorsei din drum, luai Mauser-ul și-l vîrîi în buzunarul de sub brațul stîng. Îmi dădea un sentiment de liniște. Ieșii în stradă și mă întrebai unde o fi Namur Street.

O luai pe jos în direcția Knightbridge. La intersecția cu Wilton Place dădui peste un sergent. Îl întrebai unde este Namur Street, îmi spuse că începe din Mulbery Street, cam la douăsprezece minute de mers pe jos. Îi mulțumii și pornii agale spre Mulbery Street.

Mi se părea oarecum ciudat. Toată afacerea aceasta pornise din Mulbery Street, de la *Smocul de Pene*. Mă gîndeam ce coincidență extraordinară ca Namur Street să înceapă din Mulbery Street. Dar era oare o simplă coincidență? Janine locuia în Verity Street, imediat după colt. *Smocul de Pene*, unde îl întîlnisem pe Față-Albă, era pe Mulbery Street. La urma urmei, nimic nu e mai grozav ca centralizarea, mă gîndii eu. Poate că toate aceste lucruri scuteau din timp. Dar încă nu pricepeam ce interes avea cineva s-o atragă pe Alison în apropiere de Mulbery Street. Aproape fără să-mi dau seama, grăbii puțin pasul. Sincer vorbind, eram puțin îngrijorat din cauza lui Alison. Era fată bună – o ființă din acelea cumsecade care lucrează pentru oameni ca Bătrînul, care înfruntă o mulțime de riscuri și primesc prea puține mulțumiri. Femei care renunță la tot felul de lucruri numai pentru a li se da însărcinarea cea mare, care scapă prilejul de a se întîlni cu bărbați care ar putea fi soți cumsecade, care renunță la orice, dar care fac o treabă pe care se simt obligate să o facă. În definitiv, îmi închipui că o fac pentru că le place.

Mă oprii din mers și aprinsei o țigară. Mă întrebam cât aveam s-o mai duc în felul acesta, cutreierînd străzile noaptea, făcînd tot felul de lucruri neobișnuite. Mă întrebam cum avea să fie după sfîrșitul războiului, după ce avea să izbucnească pacea. În clipa aceea, ca pentru a sublinia gîndurile mele, începu să sune alarma. Sirenele scoaseră urletele lor ondulate timp de vreo două minute, iar după puțin timp auzii explozia unei bombe zburătoare. La un scurt interval, altă bombă trecu exact pe deasupra capului meu, şuierînd în noapte cu coada aprinsă. O urmării cu ochii și-i gratificai pe nemîi cu cîteva expresii amabile. Bomba avea să cadă undeva, și acolo unde cădea urma să fie tragedie, răni și moarte. O armă indiferentă din punct de vedere militar, dar foarte neplăcută pentru oamenii care se găsesc exact sub ea, atunci cînd cade.

Făcui brusc la stînga și intrai în Mulbery Street. Strada era scaldată în lumina lunii, arătînd ca o uliță de sat. Una sau două din casele așezate în colțul străzii reflectau lumina și dădeau străzii o înfățișare aproape continentală.

Mersei în jos pe stradă, uitîndu-mă în dreapta și-n stînga în căutarea lui Namur Street. Cum mergeam astfel, și mergeam foarte încet, îmi ziceam în sinea mea că ideea care îmi trecuse prin cap era firește cu neputință; că nu putea fi adevărat; că asemenea lucruri nu se pot întîmpla. Și cu toate acestea, fusese posibil. Era adevărat și se întîmplase precum bănuisem.

Stătui în fata ușii și văzui numărul casei în care îl omorîsem pe Față-Albă. Era numărul 27. Făcui un pas înainte și încercai ușa. Era descuiată. O dădui de perete. Scosei Mauserul din buzunarul de sub brațul stîng și ridicai piedica. Simțeam cum mă furnică tot corpul. Înaintai prin coridorul care ducea în spatele casei, deschisei ușa care ducea jos la subsol, aprinsei bricheta și coborîi scările.

În casă nu se auzea nici un zgomot. Rămăsei pe ultima treaptă cu bricheta ridicată deasupra capului, cu revolverul în mîna dreaptă, așteptînd să se întîmple ceva. Nu știam bine ce anume. Făcui o strîmbătură. Îmi amintii de toate cîte le făcusem, fie de unul singur, fie împreună cu altcineva. Îmi ziceam că în ultimele zile mă comportasem ca o doamnă în vîrstă, că devenisem nervos.

Pusei revolverul la loc în buzunar. Intrai în camera unde era cufărul în care îl lăsasem pe Față-Albă. Era încă acolo. Mă învîrtii prin tot subsolul, cercetînd fiecare colț. Nu găsii nimic. Deodată îmi veni ideea.

Îmi veni ideea cea mare. Acela care telefonase la Bettina și vorbise cu Alison voise să mă înștiințeze, direct sau indirect, că știa că eu îl omorâsem pe Față-Albă. Mă adusese înapoi în casa aceasta – pentru ce? Ridicai din umeri.

Mă întorsei în camera din fund și trăsei cufărul. Era greu. De-abia îl mișcăm. Rînjii. Prin urmare Față-Albă era încă acolo. Poate că mă înșelasem în presupunerea mea. Trăsei cufărul mai afară, făcui o sfortare și-l culcai pe o parte, apoi mă uitai înăuntru.

Nu mă înșelasem în presupunerea mea! Cineva își dăduse osteneala să-l scoată pe Față-Albă din cufăr. Își dăduseră osteneala să-l scoată pe Față-Albă și să pună pe altcineva în locul lui. Fata lui Alison mă privea din cufăr! În frunte, între ochi, avea o gaură de glonte. Ținea ochii deschiși, înspăimântați. Împinsei cufărul la loc, lângă perete. Mă așezai pe el și aprinsei o țigară. Rămăsei acolo, în întuneric.

Pentru prima oară în viață eram foarte mîniat. Nu știam de ce. Pe Alison n-o cunoscusem prea bine, dar era un copil bun.

Nu știu cît timp am stat așa. Timpul nu mai contează cînd mintea îți lucrează așa cum lucra la mine în clipele acelea, dar pînă în cele din urmă mă ridicai de pe cufăr, turtii țigara pe capacul lui și mă decisei să plec acasă.

Nu reușii să-mi pun în practică hotărîrea. În momentul acela, pivnița rece fu inundată de lumina unei lanterne care îmi bătea în ochi și scălda tot colțul în care mă găseam într-o albeață argintie. Apoi se aprinse o lumină. Un singur bec, fără glob, dădea o lumină gălbuie care scălda pereții subsolului într-o lumină spectrală.

În prag stătea Bettina Vaile. În mîna dreaptă avea un revolver Luger care era îndreptat ferm și amenințător înspre abdomenul meu.

Mă lămurii. Viața e plină de surprize, îmi ziceam eu în sinea mea cu oarecare amărăciune. Nici un moment monoton!

Bettina zîmbea. Și avea o expresie de parcă era dracul gol.

— Ei... Michael... dragul și încîntătorul meu Michael. Scumpetea mea. Iubirea vieții mele. Cred că discuția dintre noi doi are să aibă loc acum. După care vom vedea dacă mai e loc în cufăr pentru încă cineva. Chiar dacă e mare cît tine, iubitule!

V. SAMMY

Mă gîndeam repede, sau mai bine zis încercam să mă gîndesc repede. La drept vorbind, nici nu aveam la ce să mă gîndesc. Situația era atît de limpede încît puteam vedea în ea pînă în fund. Dar îmi îndreptai gîndul spre Bătrînul și mi-l închipuii prezent la scena aceasta atît de interesantă. Mă întrebam ce ar fi avut de spus. Dacă ar fi găsit cuvintele care să-i exprime exact sentimentele.

Fusesem dus de nas. Credeam că o folosesc pe Bettina ca pe o calitate superioară de momeală, și cînd colo ea inversase cu atîta dibăcie rolurile. Ar fi fost o proastă dacă nu mă curăța. Dar precis că avea să mă curețe. Pentru asta doar venise aici.

— Ia te uită, Bettina! Ce surpriză plăcută! Închipuiește-ți numai... Îi zîmbii. Cum trebuie să mai rîzi în sinea ta.

— Desigur! Găsesc că situația este foarte amuzantă.

Nu spusei nimic. Mă uitam la ea. Acum îmi părea că este alta. Observai pomeții ieșiți, sclipirea caracteristică din ochii ei. Avea ceva aproape feroce în expresie, asprimea care o capătă de pe urma instrucției rigide la care sunt supuse toate femeile din Serviciul Secret Extern al lui Himmler.

Făcui cu brațele un gest de resemnare – dar continuam să zîmbesc.

— *Ich gratuliere Ihnen, Meine Dame. Sie sind eine sehr gute Schauspielerin. Es wurde mir sehr grosse Freude bereiten ihnen den Hals durchzuschneiden!*

Îmi zîmbi încîntător.

— *Wasimmer der Scherz ist, ich werde vielleicht das Vergnügen haben Ihren Hals durchzuschneiden. Wie werde ich mich freuen, Sie sterben zu sehen - Sie Schweinehund!*

Ridicai din umeri.

— Așa, încîntătoarea mea Bettina, spusei. Asta este. Acum ne înțelegem reciproc; și tot ce ai de făcut este să apeși pe trăgaci.

Zîmbi drăcește.

— Mi-ar face o deosebită plăcere. Am o vastă experiență să împuşc oamenii. Tocmai mă întrebam unde să trag. Cred că în stomac. Doare grozav şi durează mult.

Căscai.

— Tot acolo l-ai împuşcat şi pe Carew? o întrebai. Presupun că tu ai fost aceea.

— Din păcate – nu. Mi-ar fi plăcut, dar n-am avut onoarea şi plăcerea. Norocul a căzut pe altcineva. Începu să rîdă. Cred că situația este cît se poate de amuzantă, continuă ea. Te-am urmărit pînă la Dorking, să văd ce cauți pe terenul de golf. Acolo, mă rog, sărmane idiot, ți-a venit o idee. Bineînțeles că ți-am ghicit planul. Te-ai gîndit că, dacă ai face cunoștință cu mine – cunoștința atît de încîntătoarei Mrs. Bettina Vaile – , dacă ne-am întoarce împreună la Londra şi ne-am împrieteni, ai putea să mă folosești. Voiai să vezi dacă dușmanii tăi capătă interes pentru Mrs. Bettina Vaile. Sperai să afli prin mine cine sunt ei. M-am gîndit că ar fi păcat să te dezamăgesc, şi trebuie să recunoști că teatrul a fost bine jucat, nu, Michael? Am tras eu singură prin fereastră. Știam că ai să te prinzi şi de data aceasta – cum te prinseseși prima oară. Îmi închipui că ai văzut cine este în cufărul pe care stai, Michael.

Ochii îi erau aprinși. Arăta ca un adevărat diavol.

— Drept să spun, ai cam avut ghinion. Ți-au ieșit toate pe dos. Se calmă şi se sprijini grațios de peretele din spatele ei. N-ai avut noroc deloc, şi știam ca ai să crezi povestea pe care ti-am spus-o cu biata Alison. Știam că, dacă aveam să-ți spun că i s-a telefonat şi că a plecat, ai să te duci imediat după ea să vezi ce se întîmplă, ai să vii aici şi ai să vezi că a fost atrasă în casa unde l-ai ucis pe bietul nostru compatriot (între noi fie vorba, îmi pare bine că s-a întîmplat așa; era prost sadea; devotat şi entuziast, dar nu-l binecuvîntase Dumnezeu cu prea multă inteligență). Știam că am să-ți ațîț curiozitatea.

Rîse încet.

— Ți-am ațîțat-o, nu-i așa, Michael? Cînd ai ajuns aici şi ai văzut că e aceeași casă, ai devenit foarte curios, nu? Şi pe urmă ai intrat şi ai găsit-o pe micuța Alison vîrîtă în cufăr. Sărăcuța de ea. Ți-era dragă, Michael?

Pentru moment nu răspunsei nimic. Mă gîndeam ce i-aş face acestei femei dacă aş avea posibilitatea; acestei scorpії sadice care se distra acum de minune.

Rînjii la ea. Începeam să mă întreb de ce pierdea atîta timp cu vorba, în loc să isprăvească ce avea de isprăvit.

— Acum suntem chit, nu? spusei în cele din urmă. Eu am rămas cu prietenul tău și tu cu Alison Fredericks. Totul e în regulă... cred că ei nu-i pare rău – adică nu prea rău. Vezi, era o fată foarte cumsecade.

— Vrînd să spui cu asta, bineînțeles, că eu nu sunt. Rîse și-și arătă dinții albi.

— Ascultă, idioato... Înainte de a mânca nemții bătaie, ai s-o pățești tu.

Căscă și spuse:

— De la cine să mănînce bătaie? Tu unul nu poți să te mai numeri ca făcînd parte din joc, Mr. Kells, inteligentule, curajosule și strălucitul Mr. Kells. Ridică din umeri. Trebuie să recunosc că ați dat dovadă de oarecare dibăcie, tu și Carew, reușind să vă mențineți timp de un an de zile în regiunea Pas de Calais ca ofițeri germani. Trebuie să recunosc că a fost o acțiune strălucită. Dar se pare că nu sunteți tot atît de ingenioși în țară la voi.

Mă hotărîsem cum să joc de data aceasta. Exista o singură modalitate.

— Nu ai impresia că mă iei prea la sigur? întrebai eu. Desigur că ești destul de inteligentă ca să-ți închipui că Sammy și cu mine nu lucrăm pe cont propriu. Îți dai desigur seama că nu contează nici cît negru sub unghie ce faci sau ce nu faci și că pînă la urmă ai să câștigi. Și-acum dă-mi voie să-ți spun că începi să mă plictisești. Ai ceva contra dacă fumez?

Îmi răspunse cu drăgălășenie:

— Nu, dragul meu Michael – cîtuși de puțin. Dar, cînd bagi mîna în buzunar, ai grijă să scoți numai port-țigaretul. Sunt o foarte bună ochitoare. Nu dau niciodată greș.

— N-avea nici o grijă. Nu te-aș împușca acum, chiar dacă aș avea ocazia. Am de gînd să te frig puțin pe jar.

Scosei port-țigaretul și bricheta și aprinsei o țigară. Pufăii fumul înadins cît mai departe, înspre fața ei.

— Nu înțeleg de ce crezi că ești îndreptățit să vorbești în felul acesta, spuse ea.

— Nu cred, sunt sigur, făcui eu.

Siguranța mea părea s-o zdruncine puțin.

— Ce vrei să spui, de fapt, cu asta? întrebă ea.

Începui să debitez basmul:

— Ce te strică pe tine e că judeci greșit oamenii. Alison Fredericks nu era nici pe jumătate atît de nechibzuită cum ai crezut-o. Înainte de a veni

aici, mi-a telefonat. Mi-am dat imediat seama despre ce casă este vorba. Am știut că e casa unde l-am curățat pe prietenul tău. Nu-ți vei fi închipuit că am venit înapoi singur? Mă crezi așa neghiob?

— Vrei să spui că nu ești? făcu ea.

— Ascultă, sunt dispus să risc. În momentul de față revolverul tău țintește în regiunea abdomenului meu. Dacă apeși pe trăgaci, s-a isprăvit și cu tine, fiindcă n-ai să ajungi mai departe de ușa casei acesteia. Am postat un copoi pe partea cealaltă a străzii. Doar nu mă crezi atât de prost ca să fi venit aici singur.

— Presupunând că este așa, spuse ea răspicat, chiar dacă este adevărat, înseamnă că mori, ceea ce nu cred să-ți convină

Mai făcui o încercare.

— Ba dimpotrivă, spusei. Pentru că mai ești și tu în joc. Cât timp sunt eu în viață ai ocazia să obții ceea ce vrei.

Îmi aruncă o privire scrutătoare.

Eu îmi văzui mai departe de fumat.

— Ai încercat să obții ceva de la Sammy și nu ai reușit. Ți-ai bătut capul în fel și chip ca să afli unde se găsește obiectul acela prețios, dar în zadar. Acum ți-ai îndreptat privirea asupra mea. N-o să-ți folosească la nimic dacă mor.

— Vrei să spui că, dacă ți-aș cruța viața, ne-ai da ce vrem? De altfel , zîmbi ea, chiar dacă ai face asta, s-ar putea să nu ne mai fie de nici un folos.

Ridicai din umeri.

— Ascultă, m-am plictisit să tot discut cu tine. Trage, și gata.

Se mișcă puțin și se rezemă de perete, ținând revolverul cu țeava în jos, lângă pulpă. Mă uitai la picioarele ei, pe care le ținea strâns apropiate, cât erau de frumoase și ce glezne delicate aveau. Stăteam și mă întrebam cum o asemenea scorpie putea fi atât de atrăgătoare.

Spuse, cu un zîmbet care îmi păru sinistru:

— Am să trag când am să am poftă. Găsesc că este plăcut să te ascult, să te las să vorbești, să te țin în așteptare, ca să nu știi când am să te omor și cum anume...

— Zău, făcui eu rînjind. Prin urmare nu te-ai hotărât încă să mă împuști. Te-ai gândit la o altă metodă?

— De ce nu, întrebă ea. Zîmbi din nou – același zîmbet de mai înainte. Mai aveți voi un agent strălucit în Germania – un om încântător cu numele de Cressy. Cressy ăsta era simpatic și nu era prost deloc. Ca și tine, ca și

nefericitul de Carew, se dădea și el drept ofițer german. A făcut o treabă mai bună decît tine, dragul meu Michael. Se învîrtise, cu ajutorul actelor false și al unui curaj superb, să fie detașat la stațiunea experimentală pentru bombe-rachete de pe coasta Balticei. Ce performanță extraordinară! Ce ghinion pe el să se dea de gol – și încă într-un mod atît de prostesc. Te interesează să auzi cum a fost?

Nu răspunsei nimic. Mă gîndeam că Bettina pierdea o groază de timp vorbind verzi și uscate. Sau poate că urmărea ceva? Se vede treaba că încerca să descopere ceva – vreun amănunt pe care să-l scap fără voia mea.

În cele din urmă spusei:

— Cînd nu vorbești despre tine, mă interesează.

Făcu o strîmbătură.

— Nu-i așa că mă detești, Michael dragă? Ai să mă detești și mai mult înainte de a termina cu tine. Și-acum... ca să revenim la prietenul tău Cressy care ducea o acțiune atît de distinsă la Penemunde... Într-o noapte am avut un bombardament urît de tot. După cum știi, R.A.F.-ul descoperise existența stațiunii experimentale și încerca din răspuțeri s-o radă de pe fața pămîntului.

Bietul Cressy – care se prezenta minunat în calitatea lui de căpitan de la artileria anti-aeriană grea – fusese de serviciu de mai multe seri la rînd și era foarte obosit. După bombardament a predat serviciul și s-a dus la baraca lui, care era așezată în rînd cu altele. S-a aruncat îmbrăcat pe pat și a adormit.

Eu eram prin apropiere. Căutam un alt spion – un francez – și m-am uitat în toate barăcile, sperînd să dau undeva de el. Știam că era pe acolo prin împrejurimi.

Am deschis ușa lui Cressy și m-am uitat înăuntru. Dormea adînc și probabil că visa. Era gata să închid ușa și să-mi cer scuze în gînd că deranjasem odihna unui ofițer german, cînd Cressy a început să vorbească în somn – pe englezește. Auzi tu, Michael dragă, pe englezește! Amuzant, nu?

Ridicai din umeri. Va să zică din asta i se trăsese lui Cressy.

— Chiar în momentul acela, continua ea, a venit al doilea val de bombardiere ale R.A.F -ului. Făceau un zgomot asurzitor. Mi-a venit în minte că bine aș face dacă l-aș executa pe spion atunci pe loc. Mă gîndeam să-l împușc, dar chibzuind mai bine, am ajuns la concluzia că ar fi mult mai distractiv să-i tai gîtul. Așa am și făcut – pe cînd dormea. Tocmai mă întreb dacă să folosesc aceeași tehnică și cu tine.

— Ai să vezi că nu e atît de ușor să-mi tai gîtul – mai ales acum cînd din întîmplare sunt treaz!

— Găsesc eu o modalitate, spuse ea.

Căscai din nou – tare și cam teatral.

— Un lucru e clar pentru mine, spusei, și anume că ideea de a mă omorî nu te atrage deloc. Mai întâi de toate pentru motivul pe care ți l-am spus, și al doilea pentru că n-ai găsit încă lucrul pe care îl cauți – lucrul pe care credeai că-l are Sammy Carew, dar nu-l avea – și pe care crezi acum că-l am eu. S-ar putea să-l am, nu? Și de bună seamă că nu-l am la mine, așa că ar fi o mare pierdere să mă omori. Te-ai și hotărât în acest sens, nu-i așa, Bettina mea adorată? Acum fă ce vrei și naiba să te ia. Dar termină cu vorba fiindcă, cum ți-am spus, mă plictisești.

Se dezlipi de zid și veni ceva mai aproape de mine.

— Ești un porc de câine englez și-am să te împușc în stomac. Sper că ai să ai o moarte grea!

Deodată îmi dădu în gând că vorbea serios. Mîna care ținea revolverul se ridică. Văzui o flacără și auzii detunătura. Becul chior părea că se mărește și că mi se sparge în față.

Mă aplecai înainte și căzui jos de pe cufăr. Podeaua se înalță înspre mine și mă izbi.

Cînd simțurile îmi reveniră îndeajuns de mult ca să mă pot ridica în capul oaselor pe podea și să mă reazem de cufăr, mă uitai la cadranul fosforescent al ceasului meu de mîna și văzui că este patru fără un sfert. Zăcusem în nesimțire mai bine de trei ore.

Îmi pipăii ușor capul. Era rănit, dar nu mai curgea sînge. Aveam un cucui cît un ou de struț. În viața mea nu avusesem o durere de cap atît de grozavă. Natura cea bună mă blagoslovise însă cu o căpățînă teribil de solidă.

În subsol se simțea un miros aparte de monoxid de carbon combinat cu încă ceva. Zîmbii – și pe drept cuvînt – la gândul că fusesem adormit de un revolver cu gaze – pentru că era clar că Bettina se folosisese de o asemenea armă.

Faptul acesta sprijinea teoria mea că Bettina nu ținea deloc să mă știe mort – pentru moment – și că era necesar, pentru un timp oarecare cel puțin, să rămîn în viață. Mă întrebam de ce, și în concluzie mă hotărîi să mă concentrez asupra acestui punct cu altă ocazie.

Începui să mă gîndesc la Bettina Vaile – sau cum îi va fi spunînd pe numele ei adevărat, îmi luă o groază de timp să mă gîndesc la ea, cea mai

mare parte folosindu-l cu născocirea unui număr de înjurături noi care se refereau îndeobște la nașterea, neamurile, viața și viitorul ei.

Mă mai întrebam de ce se obosise ea să vină pînă în Namur Street, pentru scopul precis de a trage în mine cu un revolver de gaze. Trebuie că avusese ea un motiv. Poate că voise să mă scoată de pe linie, ca să opereze în liniște în altă parte – unde prezența mea i-ar fi stînjedit. Bettina și prietenii ei nu erau oamenii care să dea înapoi în fața unei crime. Nu-și făcuseră scrupule omorîndu-l pe Sammy și pe Alison Fredericks și era firesc să nu-și facă scrupule nici cu mine. Atunci de ce nu mă omorîse? Aveam impresia că la aceasta puteam găsi o explicație.

Eram mai sigur ca oricînd că quartetul – acum devenise quartet, format din Bettina. Auntie, Față-Albă și Janine – căuta cu disperare ceva. La început au crezut că este la Sammy. Între timp se convinseseră că nu era. Ce i-am spus eu Bettinei a pus-o pe gînduri. Și-a făcut socoteala că, dacă eu, rămîn să trăiesc, am să-i conduc la lucrul pe care-l caută. Ar fi fost interesant de știut ce anume voiau ei să găsească.

După un timp mă sculai în picioare. Bîjbîii prin întuneric pînă dădui de comutator și aprinsei lumina. Rămăsei cîteva secunde amețit, ținîndu-mă bine să nu-mi pierd echilibrul. Mă rezemai de zid, simțindu-mă cam ca barca pe valuri. Mă întrebam ce o să urmeze. Cînd îmi terminai țigara, ajunsesem la concluzia că nu-mi folosea la nimic să stau acolo în pivniță și să încerc să dezleg probleme fără soluție.

Făcui puțin antrenament de mers, străbătînd camera în lung și-n lat, ca să-mi recapăt echilibrul; apoi stinsei lumina, aprinsei bricheta, urcai scările și ieșii în stradă. Mă oprii puțin pe trotuar ca să contemplan casa cu numărul 27. Fatală casă! Aici li se oprise cărarea și lui Față-Albă și bieteii Alison Fredericks. Îmi dădeam seama că trebuie să fac ceva în privința ei. Sau, dacă nu eu, Bătrînul, ceea ce însemna că trebuia să-i anunț pierderea a încă unui agent. Asta avea să-l bucure grozav.

Mersei agale spre casă. Era trecut de cinci și jumătate cînd deschisei ușa de la apartamentul meu. Aprinsei lumina din hol și intrai în baie. Îmi spălai fata cu apă rece și, pe cît putui, îmi cercetai în oglindă rana de la cap. Putea să fie și mai rău. Bine că nu-mi sfărîmasem țeasta.

Mă dusei în salon și-mi turnai un *whisky and soda*. Tocmai cînd apăsam pe sifon, zării un plic mare pe bufet, proptit de perete. Nu avea marcă și-mi era adresat mie. Scrisul nu-l cunoșteam. Îl deschisei. Înăuntru se găsea alt plic, vîrît într-o foaie de hîrtie. pe care scria:

Stimate Domnule Kells,

Am găsit plicul acesta, netimbrat și pe adresa dv., aruncat lângă un canal în apropiere de Mulbery Street. Veți observa că în colț stă scris cu creionul că gășitorul este rugat să-l pună la poștă. M-am gândit că scrisoarea aceasta poate fi de mare importantă pentru dv., așa că v-am adus-o personal.

Al dv.,

James Thwaites

Pusei foaia de hîrtie la o parte și luai plicul. Era murdar și mînjit cu noroi. Numele și adresa mea erau scrise cu creionul, iar într-un colț se putea citi:

Gășitorul va face un mare serviciu dacă va pune această scrisoare la poștă.

Simții că mi se taie răsufarea și avui cel mai puternic șoc din viață, fiindcă, lucru de necrezut, scrisul era al lui Sammy.

Băui paharul de *whisky and soda* și apoi deschisei plicul. Înăuntru erau cîteva foi de hîrtie care se vedea că fuseseră rupte dintr-o agendă. Citii notele, scrise într-un cod stenografic pe care-l foloseam Sammy și cu mine:

Dragă Micky,

Afurisită afacere, nu? În momentul de față sunt într-un loc de unde am impresia că n-am să mai ies.

Mai întâi, o explicație. M-am ferit de tine la serata de ieri, fiindcă era acolo o femeie de care mă cam tem. N-am vrut ca ea să stabilească vreo legătură între tine și mine. Mă supraveghea ca o cloșcă. Nu sunt absolut sigur, dar cred - și mă bazez numai pe instinct - că lucrează de partea cealaltă. M-am gândit că cel mai bun lucru era să mă îmbăt - ceea ce am și făcut. Știam că într-o asemenea împrejurare nici n-ai să încerci să vorbești cu mine. Singurul meu gând era să-ți dau adresa mea ca să ai de unde să mă iei. Voiam să discut chestiunea cu tine în cursul zilei de astăzi. Dar n-a ieșit cum am vrut.

După ce am plecat de la serată - unde sper că te-ai distrat și că vrei să te mai duci odată - am plecat acasă, unde mi-am mai turnat un pahar de whisky. În lipsa mea însă, umblase cineva pe la sticla de whisky și o prefăcuse într-un soporific clasa una. Am căzut ca o cîrpă. Totuși, se pare că

bătrînul dovieac e mai tare decît îşi închipuiseră amicii mei şi mi-am revenit, complet aiurit şi fără să văd bine, dar suficient ca să observ doi indivizi care scotoceau cu mare atenţie prin cameră. Am reuşit să mă ridic şi să întind mina ca să-mi iau revolverul care era sub o carte de pe noptieră. Am tras două focuri în speranţa că are să se alarmeze cineva din toată casa. Am rămas cu speranţa şi am trecut din nou în lumea viselor, cu ajutorul unui pumn zdravăn primit din partea unuia dintre musafirii mei - lucru care nu mi-a făcut nici o plăcere.

În paranteză îţi spun că motivul pentru care am luat casa asta din Kinnoul Street este pentru că, încă din ziua sosirii mele în ţară, am ajuns la concluzia că cineva îmi purta un interes deosebit - un domnişor cu faţă albă şi cu vădită predilecţie pentru machiaj. Mai târziu am aflat că stă în casa din Kinnoul Street şi m-am gândit că ar fi bine să stau şi eu acolo.

Proprietăreasa este o doamnă foarte simpatică de la care ai putea afla ceva.

Cînd mi-am revenit pentru a doua oară, m-am trezit în locul unde mă aflu acum şi de unde îţi scriu biletul acesta. Camera asta are o fereastră, destul de sus şi cu zăbrele. Am impresia că sunt la etajul al doilea sau al treilea. Zgomotul circulaţiei, pe care îl aud vag, prin fereastra întredeschisă, pare să vină de departe.

În privinţa chestiunii noastre, asupra căreia m-am lămurit în ultimele douăsprezece ore, te anunţ că una din secţiunile speciale ale lui Himmler lucrează aici, cu scopul de a controla efectul bombelor zburătoare. Primele pe care le-au lansat par să se găsească încă în stadiu experimental. Nemţii speră să ajungă să tragă cu ele la ţintă. Grupul de aici, din care cred că fac parte două sau trei femei, are sarcina importantă de a însemna locurile unde cad bombe şi de a transmite informaţiile peste Canal. Cum au de gând să procedeze, nu ştiu, dar asta este. Cred că la serată erau cel puţin trei dintre indivizi, aşa că, dacă nu-ţi aminteşti adresa, iat-o: Mrs. Charles Marinette, 324 Glaston Court, St. John's Wood. Dacă e nevoie, poţi să iei numele tuturor persoanelor care au fost la serată şi s-o porneşti de aici. Femeia de care mi-era frică, şi, cum ţi-am spus mai înainte, numai din instinct, este o persoană înaltă, cam prea frumoasă, cu părul blond. Cînd spun prea frumoasă, înţeleg că are ceva prea precis şi sec în frumuseţea ei - un fel de frumuseţe de vitrină. Sper că ştii ce vreau să spun. Numele nu i-l cunosc.

Mă tem că toate acestea n-or să-ţi fie de prea mare folos, dar sunt şanse să poţi pune degetul pe ceva care să se adauge la sugestiile mele.

Nu sunt prea încântat de locul unde mă găsesc în momentul de față, fiindcă n-am văzut pe nici unul din cei care m-au adus aici, așa că nu-ți pot spune nimic despre ei afara de faptul că sunt o șleahtă fără scrupule. Uită-te bine pe unde calci. Mai încep să cred că e ceva putred și cu bîrlogul din Kinnoul Street. Nu numai pentru că l-am văzut pe puștiul intrînd acolo, dar mă gîndesc că n-ar fi fost ușor pentru figurile pe care le-am văzut în camera mea să intre în casă dacă n-ar fi avut un ajutor înăuntru. Cineva din casă trebuia să fi auzit împușcăturile mele - afară de cazul, bineînțeles, că proprietăreasa ar fi fost plecată, deși nu văd ce ar fi căutat în oraș la ora aceea din noapte - sau mai bine zis de dimineață.

Ieri am dat peste tipul cu fața albă în Kinnoul Street. Ardea gazul în colțul străzii. Am intrat în vorbă cu el și ne-am dus la o cîrciumă, îi zice Smocul de Pene, în Mulbery Street. Am băut cîteva pahare împreună. Cred că e periculos.

Prin tipul ăsta am ajuns la serată. Zicea că o să fie amuzant și, cum știi, mie îmi place să încerc orice.

Idioții nu m-au percheziționat încă. Poate că-și zic că n-are importantă! Am la mine carnetul și un creion, și printr-un noroc formidabil, un plic. Îți scriu scrisoarea aceasta și am să încerc s-o arunc printre zăbrele. Poate o primești. Dacă nu - noroc bun!

Și acum, îți urez succes. Dacă ies de aici, te fac un whisky, dar mă cam îndoiesc. Mi-a intrat în cap că pînă aici a fost.

Al tău, pe vecie,

Sammy.

P.S. - Lucrez cu o femeie foarte bine. A fost și ea la serată. Are toate calitățile, inclusiv cap. O cheamă Janine Grant și stă în Verity Street nr. 16.

Îmi mai turnai un whisky and soda și-l băui pe îndelete. Aprinsei un chibrit și arsei scrisoarea de la Sammy. Mă simțeam deosebit de îndatorat domnului Thwaites – oricine ar fi fost!

Îmi aprinsei o țigară și începui să umblu în sus și-n jos prin cameră.

Afacerea asta fusese o harababură încă de la început. Toți, inclusiv eu, încercasem să creăm situații de la care să putem începe ceva. Nici unul – cel puțin din tabăra noastră – nu făcusem nici o ispravă. Eu unul umblasem după Janine, pierzîndu-mi timpul cu ea, cîtă vreme, dacă aș fi știut cine este, aș fi realizat multe lucruri pînă acum.

De bună seamă că viața este plină de surprize.

Acum însă știam destul de bine ce se întâmplase. Știam ce se întâmplase cu Janine, cu Auntie, și cu toți ceilalți. Am recapitulat povestea de la început cu cele ce aflasem de la Sammy, umplînd spațiile goale cu presupuneri – și erau spații goale din belșug, vă rog să mă credeți.

Întocmii un plan de campanie. Trebuia să fac ceva, și încă repede, altfel îl lovea damblaua pe Bătrînul. Mai întîi, trebuia să iau contact cu Janine ca să aflu exact cum începuse jocul, cum anume intenționase Sammy să joace – și Sammy nu era prost – și în ce moment apăruse ea pe ecran. O dată făcută treaba aceasta, aveam de gînd să-l fac pe Freeby confidentul meu și să-i spun cum stă chestia de la început. În felul acesta putea duce el firul mai departe, dacă Bettina și prietenii ei m-ar fi scos din circulație.

Și trebuia să fiu cu mare băgare de seamă din partea Bettinei. Ființa asta îmi dădea mult de furcă. Era foarte deșteaptă, o actriță desăvîrșită și nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Bettina nu avea scrupule.

Aveam să-i plătesc o poliță pentru Cressy. Cred în tot ce mi-a spus. Ea îl omorîse, *și-i cunoștea numele adevărat*, nu numai numele fals german pe care îl folosisese. De unde putuse să afle?

Începui să mă gîndesc la Cressy. Fusesse unul dintre cei mai buni băieți ai noștri. Un lingvist superb, deștept nevoie mare și cu un curaj de diavol.

Îmi aminteam de noaptea cînd Sammy și cu mine – doi tineri ofițeri germani de la o baterie de rachete din zona Pas de Calais, rang la care ne înălțasem prin lichidarea a doi ofițeri trimiși acolo din Răsărit, necunoscuți de nimeni, și ale căror acte și uniforme le-am trecut pe numele nostru – am avut același gînd despre Cressy. Un ofițer superior de la Comandamentul Artileriei, cu numele de Meyerein – unul dintre distinșii experți ai bombelor-rachetă – venise să inspecteze grupul nostru de baterii înainte de a pleca la Stațiunea Experimentală Penemunde de pe coasta Balticeii. De îndată ce l-am văzut, Sammy și cu mine ne-am uitat unul la altul. Era leit Cressy – aceeași înălțime, aceeași față, același mers.

A rămas patru zile. Dar timpul acesta a fost suficient ca să-l înștiințăm pe Cressy și ca el să fie lansat cu parașuta la Pas de Calais. În noaptea cînd a plecat, maiorul Meyerlein a avut puțin ghinion.

Sammy și cu mine i-am atacat mașina, l-am curățat, l-am îngropat într-o pădurice și l-am îmbrăcat pe Cressy cu uniformă lui, dîndu-i toate actele, documentele, etc. Cressy, care vorbea germana și încă vreo cinci-șase limbi ca un indigen, s-a dus la Penemunde și a lucrat acolo cum a putut, pînă l-a descoperit Bettina. După care nu s-a mai auzit nimic despre el.

Am însă convingerea că a reușit să trimită niște informații înapoi, care, oricât de nebuloase ar fi părut unui agent obișnuit, trebuie să fi avut un înțeles pentru Sammy, care cunoștea fondul chestiunii și mentalitatea strălucitoare a lui Cressy.

Pe de altă parte, faptul îngrijorător era că Bettina știa numele lui Cressy. Cum? La Penemunde era cunoscut numai sub numele de Meyerein. N-avea nimic la el care să-l trădeze. De unde știa ea că-l cheamă Cressy?

Oftai. Poate că aveau pe cineva care lucra aici cu mult înainte de a veni Bettina. Acel cineva, care știa totul despre Cressy, aflase și despre Sammy și despre mine.

Turtii țigara în scrumieră. Chestiunea putea să aștepte până mâine. Eram obosit și patul mă îmbia.

Intrai în dormitor tocmai când suna telefonul.

VI. FREEBY

Mă uitai chiorîș la aparat. Mă săturasem de atîtea telefoane într-o singură seară, și vocea Bettinei îmi suna încă în ureche. Mă temeam să nu mai încerce cineva ceva cu mine. Ridicai receptorul. Era Freeby.

— Iertați-mă că vă deranjez, dar am crezut că e cazul să vă anunț că Janine nu a venit acasă.

— Înțeleg. Și asta îți displace?

— Ca să spun drept, mie nu-mi face nici cald nici rece, fiindcă nu știu prea bine despre ce este vorba. M-am gîndit însă că pe dv. v-ar interesa.

— Ca să spun și eu drept, nu trebuie să ne îngrijorăm prea tare din pricina Janinei, dar, fiindcă am pornit-o pe drumul acesta, cred că ar fi bine să o ducem pînă la capăt. Vreau să stăm de vorbă.

— O.K., Mr. Kells.

— Unde ești dumneata acum? îl întrebai.

— Sunt într-o cabină telefonică, la vreo sută de metri de *Smocul de Pene*, în Mulbery Street.

— Minunat, Freeby. Du-te înspre capătul străzii, treci de *Smocul de Pene*, și pe stînga ai să găsești o stradă cu numele de Namur Street. Ne întîlnim în fata numărului 27. Vin și eu imediat.

Îmi spuse că a înțeles și închise aparatul.

Aprinsei o țigară, băui un păhărel de *whisky and soda*, îmi luai pălăria și plecai. Mă gîndeam că se terminase cu dormitul meu în noaptea aceea.

Mergeam în pas forțat spre Namur Street. Începea să se crape de ziuă și era răcoare. În mintea mea persista o întrebare vagă: de ce nu fusese Janine acasă?

Freeby era pe trotuar în fata numărului 27. Stătea cu mîinile în buzunare, și se vedea că-i este frig.

— Terminăm ce-avem de terminat aici, spusei, după care ne ducem să dormim cîteva ore. Haide înăuntru.

Mergeam eu înainte, ca să-i arăt drumul pînă jos în subsol. Întorsei comutatorul și zisei:

— Stai jos pe cufăr.

Se așeză și-i dădui o țigară.

— Ai cunoscut vreodată o fată cu numele de Alison Fredericks?

— Da, draguță fată. Țin mult la ea. Am lucrat pînă acum de două ori împreună.

— N-o să mai aveți ocazia să lucrați împreună.

Freeby nici nu clipi măcar.

— Ce i-au făcut? Întrebă el. Au suprimat-o?

— E în geamantanul pe care stai acum, Freeby. Mrs. Bettina Vaile face parte din baletul extern al lui Himmler. Am avut o ședință cu ea noaptea aceasta.

Ridică din umeri.

— De, se mai întîmplă. Îmi pare rău de fetișcana asta.

Dădui din cap.

— Și mie. Plătim noi polița asta odată și-odată. Azi-noapte am căzut în cursă. Mrs. Vaile – tare sunt curios să știu cum o cheamă cu adevărat – mi-a telefonat ca să-mi spună că eu i-aș fi telefonat lui Alison și i-aș fi spus să vină în casa asta. Știa că o să mă grăbesc să vin și eu, ca să văd ce se întîmplă. Aici am găsit în cufăr cadavrul lui Alison. A fost împușcată între ochi. Pe urmă a venit și întreprinzătoarea Bettina și și-a făcut de lucru cu un revolver Luger.

— Cum se face că mai sunteți în viață?

— A socotit ea că e necesar să mai trăiesc. Era un pistol cu gaze. Am stat leșinat pe jos cîteva ore.

Părea surprins.

— Asta-i nostim, făcu el. Își pierde vremea cu Alison în loc să vă curețe pe dv. Ce-or fi urmărind?

— M-am gîndit la asta. Bettina și compania caută ceva.

— Aha, făcu Freeby.

El își vedea de fumat, iar eu mă plimbam în sus și-n jos.

În cele din urmă începui să vorbesc:

— Ascultă, uite ce cunosc eu din toată povestea. Sammy Carew, unul dintre cei mai buni agenți ai Bătrânului – poate că ai auzit de el – și cu mine am fost plantați într-o stațiune germană de artilerie de la Pas de Calais. Contam ca ofițeri inferiori într-un regiment de artilerie V. În timp ce eram acolo, am lichidat un neamț – pe maiorul Meyerein – i-am luat uniformă și actele, l-am deghizat pe un băiat al nostru – unul Cressy – și l-am trimis la Penemunde pe coasta Baltice, la principala stațiune experimentală pentru

bombe-rachetă. Cressy a rămas acolo o bucată de vreme, pînă ce l-a dibuit cineva și i-a tăiat gîtul. Acel cineva este Mrs. Bettina Vaile. Toate astea mi le-a povestit ea azi noapte.

Freeby își țuguie buzele și fluieră admirativ.

— E strașnică Mrs. Vaile asta, nu-i așa? Nici nu-i pasă dacă știi ce învîrteste. Ba încă îți mai spune și ea, ca să nu te obosești să afli singur. Seamănă leit cu tipul de agentă secretă din filme. Mă întreb ce mai clocește. Oricum, e de o îndrăzneală formidabilă. Strașnică femeie!

— Al dracului de strașnică, făcui eu. Și ea știe asta. Trebuie să fim foarte atenți cu ea. Ce nu-mi place e că știa numele adevărat al lui Cressy.

— Asta nu miroase a bine. Cum naiba o fi aflat?

— Habar n-am. Dar faptul că îi cunoștea numele mă face să bănuiesc ceva. Carew și cu mine am plecat în aceeași zi de la stațiunea de artilerie din Pas de Calais. De fapt am pornit împreună, dar Carew a trecut primul Canalul. M-am ascuns într-o pădure pînă mi s-a oferit ocazia să traversez și eu. Cît am fost la nemți, amîndoi aveam acte de identitate cu fotografii. La cartierul general al diviziei existau duplicate ale pozelor noastre. Cînd am plecat și-au dat seama că e ceva necurat la mijloc, așa că n-au avut decît să scoată fotografiile de la dosar, să le trimită oamenilor lor de aici, care au reușit să ne descopere. Pricepi?

— Pricep.

Trecui mai departe:

— Sammy Carew încerca să dea peste Secțiunea Externă a lui Himmler, care lucrează aici. Secțiunea aceasta are misiunea de a controla efectele bombelor rachetă și a bombelor zburătoare, să comunice informații cu privire la traiectorie și la locul unde cad, așa ca nemții să înceapă să le trimită la țintele fixate de ei, și nu orbește ca pînă acum. Se vede că Carew nu avea de la ce să pornească o acțiune, dar bănuia și el același lucru ca și mine. Știa că nemții aveau duplicatele fotografiilor noastre și că oamenii lor de aici aveau să ne descopere, mai curînd sau mai tîrziu. Așa că el s-a învîrtit gură-cască prin Londra, pînă și-a dat seama că-l urmărește cineva – acel cineva fiind un șobolan cu față albă pe care l-am trimis pe lumea cealaltă. Ești lămurit?

Făcu din cap că da.

— Carew a început să se ocupe de individul acela, continuai eu. A descoperit că stă în Kinnoul Street, și acesta este motivul pentru care s-a mutat și el acolo. Risca mult, dar avea în schimb avantajul de a fi în

apropierea bandei. A doua zi după ce am sosit și eu în țară, era stabilit să iau contactul cu Carew. Mi-a telefonat să mă întâlnesc cu el la o serată. Se ducea acolo fiindcă îl invitasese Față-Albă și era convins că acesta voia să-l arate mai multor oameni de-ai lor care erau la serată. Sammy și-a dat seama de lucrătură și-atunci s-a îmbătat ca nu cumva să mă apropii eu de el și să-i vorbesc. În felul acesta eu rămâneam necunoscut de ei, în cazul că nu mă dibuiseră deja. Dar, sincer să-ți spun, îmi pierdea vremea degeaba, fiindcă îmi luaseră și mie urma. Oricum, i-am ținut isonul lui Sammy, îmbătându-mă și eu, ca să fie tabloul complet.

— Înțeleg, spuse Freeby. E cât se poate de simplu, nu?

— Absolut, făcui eu. Îmi aminteam de o femeie care a fost la serată – era Janine. Am judecat-o greșit. E de partea noastră. Lucra cu Sammy. Dar mai era acolo o femeie pe care Sammy n-o plăcea – una despre care spunea el că este o frumusețe de vitrină – o femeie blondă. Îmi cam închipui eu cine ar putea să fie.

— Iertați-mă că vă întrerup, Mr. Kells, dar de unde știți asta?

Rînjii la el.

— Vocea de dincolo de mormînt. Am primit astă seară o scrisoare, de la Carew. A aruncat-o pe fereastră înainte de a fi ucis și mi-a adus-o un binevoitor.

Freeby dădu din cap.

— Prin urmare v-au descoperit pe Carew și pe dv., așa cum l-au descoperit și pe Cressy. Asta nu miroase a bine.

Ridicai din umeri.

— Tot ce se poate, spusei eu. Vom vedea.

— Poate că au descoperit-o și pe Janine.

Clătinai din cap.

— Nu cred, Freeby, și am să-ți spun de ce. Când l-am întâlnit pe Față-Albă la *Smocul de Pene*, nu a fost o întâmplare, ci m-a îndrumat cineva înapoi într-acolo ca să dau de el. Probabil că aveau de gînd să-l pună pe Față-Albă pe urmele mele și profitaseră de ocazia pe care le-o oferisem eu însumi. Față-Albă a ținut să mă informeze că Sammy a plecat cu Janine și că toată lumea o cunoștea pe Janine. Mi-a dat de înțeles că Janine era mai mult sau mai puțin o femeie de stradă. Este evident că n-ar fi făcut asta dacă știa că Janine lucrează pentru noi, fiindcă așa fi fost în măsură să știu că nu este adevărat. Pricepi?

— Atunci ce socoteală au avut?

— Socoteala lor era să creeze o impresie falsă asupra morții lui Carew. Interesul lor era să se creadă că Janine fusese ultima persoană care îl văzuse pe Carew în viață. Când m-am dus la ea, era natural ca Janine să nu dezmință nimic din povestea lor. Ea nu mă cunoștea și nu avea nici un motiv să se încreadă în mine.

Freeby făcu o strîmbătură.

— Nu i-o iau în nume de rău, spuse el. După ce o lucra mai mult timp în meseria asta, probabil că n-o să mai aibă încredere în nimeni. Cu cît te joci mai mult de-a agentul, cu atît devii mai bănuitor. Cum nu știa nimic despre dv., nu voia să riște deloc.

Dădui din cap.

— Cred că aici ai dreptate. Am impresia că aproximativ așa s-au petrecut lucrurile în seara aceea: Sammy Carew s-a dus la serată și a făcut în așa fel ca să fie și Janine acolo, fiindcă știa că ei nu o bănuiesc pe ea. Când a ajuns acolo a observat pe cineva sau ceva ce nu i-a plăcut – probabil femeia aceea bine. Atunci s-a gîndit să se distreze. A tras la măsea și s-a cherchelit. Știa că dacă vin eu și-l văd beat, am să-mi dau seama că e ceva necurat la mijloc. Am procedat amîndoi ca și cînd nu ne-am fi cunoscut și singura comunicare între noi a fost că mi-a strecurat o bucată de hîrtie pe care era scrisă adresa lui.

— Înțeleg, făcu Freeby. Carew nu i-a spus nimic Janinei despre dv. Spera s-o poată face sau la serată sau după aceea, dar a renunțat fiindcă se speria de ceva sau de cineva.

— Asta zic și eu. Cînd Sammy a văzut că bea atîta cantitate de alcool, și-a dat seama că vreau să-l fac să înțeleagă că i-am priceput jocul.

Freeby aprobă din cap.

— Și cînd s-a terminat serata...?

— Cred că Sammy a plecat cu Janine, a condus-o pînă acasă la ea, în Verity Street, și sunt convins că au fost urmăriți. Probabil că Sammy a lăsat-o la ușă și s-a dus acasă. Bandiții știau c-o să mai bea un pahar înainte de culcare și atunci au avut grijă să-i drogheze sticla cu whisky. Sammy a adormit cît ai clipi din ochi, dar după un timp și-a revenit pe jumătate din leșin și a văzut că se întîmplă lucruri curioase la el în casă. Atunci a tras două focuri de revolver la nimereală. Nu s-a alarmat nimeni, fiindcă singura persoană care locuia în casă lucra tot cu ei. După aceea, Sammy a leșinat din nou și l-au cărat în altă parte. Cînd și-a revenit, mi-a scris o scrisoare pe niște foi rupte dintr-o agendă și a aruncat-o pe fereastră în speranța că cineva avea

s-o găsească și să mi-o aducă. În sfârșit, l-au curățat, și cam asta e tot. Ai înțeles cum devine chestia?

— Am înțeles, spuse Freeby.

— Pe urmă intru eu în scenă. Mă duc acasă la Sammy și femeia cu ochi albaștri, pe care am botezat-o Auntie, mă îndrumă spre *Smocul de Pene*, fiindcă știe că Față-Albă se aține prin apropiere. Intru în bar și întreb de Sammy. Lui Față-Albă îi vine o idee grozavă. Știe că Sammy a condus-o pe Janine acasă în ajun și atunci îmi spune că Sammy a plecat cu ea cu o oră înainte de a veni eu la *Smocul de Pene*. Asta trebuie să mă facă să mă duc în grabă la Janine – ceea ce și fac. Apoi aud că Sammy a fost omorât de o bombă zburătoare.

Aprinsei din nou o țigară.

— Cred că-ți dai seama, continuai eu, că Față-Albă ăsta avea cap. După ce l-au omorât pe Sammy, l-au dus în Square, ca să-l îngroape în locul unde căzuse bomba. Tocmai când erau gata să înceapă, cade o bombă zburătoare și aruncă un camion peste Sammy. Față-Albă sau unul din tovarășii lui se duce la primul polițist și-i spune că un bărbat, pe care-l văzuse ieșind din casa Janinei cu câteva minute în urmă a fost omorât de o bombă zburătoare în Square. Declarația asta face să creadă poliția că Sammy a fost cu Janine tot timpul înainte de a muri. Cu alte cuvinte, împiedică orice bănuială de lucru necurat - cel puțin pentru moment. Janine a fost de acord cu versiunea aceasta când am văzut-o prima oară, pentru că ea căuta să câștige timp. Habar n-avea cine sunt și ar fi spus orice numai ca să scape de mine. Avea nevoie de timp ca să gândească. Evident că nu-l cunoaște pe Bătrîn sau pe oamenii lui. Sammy a lucrat cu ea din proprie inițiativă și probabil că ea umblă acum cu disperare să găsească un prieten – un adevărat prieten de-al lui Sammy. Dar îi e frică să vorbească prea mult. Se bagă și ea pe unde poate, sperînd să-i iasă norocul în cale.

Freeby își turti capătul de țigară de capacul cufărului.

— Așa o fi, spuse el. De potrivit se potrivește.

— Toate se leagă logic una într-alta, spusei eu. În clipa de față tipii au însă o altă bătaie de cap. Nu știu ce e cu mine. Nu-și dau seama ce vreau de la Janine. Își închipuie că încerc să descopăr adevărul asupra lui Sammy. Așa că pun pe cineva să mă urmărească. O însărcinează pe Bettina Vaile cu misiunea aceasta și ea vine după mine la Dorking, unde n-am de lucru și caut să intru în vorbă cu ea. O aduc înapoi în oraș, o invit la restaurant și caut să văd dacă nu încearcă cineva s-o ia pe ea în urmărire. Cred că a rîs de s-a

omorât. Între timp mă hotărâsc să iau pe cineva care să stea tot timpul cu ochii pe ea și pe Janine, și atunci intrați în horă dumneata și Alison. Restul, mai mult sau mai puțin, îl cunoști.

Freeby aprobă din cap.

— Un lucru nu pricep eu, spuse el. Dacă Vaile asta și-ar fi văzut de treabă și nu v-ar fi telefonat azi-noapte să veniți aici după Alison, n-ați fi bănuț-o niciodată. Putea să vă tragă pe sfoară și mai departe. De ce n-a făcut-o?

— Mda, ar fi interesant de știut, spusei eu. Ar putea exista un motiv, dacă nu chiar două. Primul ar fi că avea nevoie să mă înlătore timp de cîteva ore azi-noapte, ca să poată opera în altă parte. Probabil că îi era cuțitul la os și trebuia să scape de mine în orice chip. Atrăgîndu-mă aici și scoțîndu-mă din circulație cu blestematul acela de pistol, era singurul mijloc de a nu risca nimic din partea mea.

— Se prea poate să fie așa, spuse Freeby. Și care ar fi celălalt motiv?

— Gîndește-te la un lucru, spusei eu. Să presupunem că oamenii aceștia trebuiau să isprăvească ceva. Dacă împrejurările erau de așa natură încît să nu mai sufere amînare, atunci s-au gîndit că face să sacrifice pe unul dintre ei ca să ne țină pe toți ocupați, și astfel să-și poată termina treaba în cîteva zile.

— Aha, făcu el. Vreți să spuneți că au sacrificat-o pe Mrs. Vaile.

— Nu tocmai. Îi cunoști pe oamenii aceștia. Și-ar sacrifica și pe mamele lor numai să le reușească o afacere. Acum, că Mrs. Vaile și-a dat arama pe față și mi-a arătat și cine și ce este, eu am să mă țin după ea, este? Am s-o urmăresc cu limba scoasă, așa își închipuie ei.

Freeby încuviință.

— Da. Și în timp ce dv. faceți asta, altul dintre ei – despre care nu știți nimic – continuă chestiunea principală. Cred că acesta este dedesubtul și nu se poate spune că nu e o tehnică ingenioasă.

Aprinsei o nouă țigară.

— Păcat de Janine, spuse el. Mă întreb unde o fi.

Ridicai din umeri.

— Oriunde ar fi, are să apară ea odată și odată, spusei eu. Sper, cel puțin... În afacerea asta nu avem de făcut decît un singur lucru. Trebuie să procedăm drastic. Oamenii noștri caută ceva. În afară de misiunea pe care o au aici, de a trimite și primi informații – fiindcă Bătrînul crede că și primesc informații – , umblă ei după un lucru pe care sunt convinși că-l avea Carew.

Și cred că acum e la mine. Acesta este motivul pentru care Mrs. Vaile nu m-a curățat, așa că o să se țină mai departe de coada mea.

Freeby dădu din cap.

— N-o să fie prea plăcut pentru dv.

— Trebuie s-o riscăm și pe asta, spusei eu. Chestiunea este că trebuie să descoperim cine se ține după mine, fiindcă Mrs. Vaile o să stea deoparte. Individul cu față albă e mort. Pe Auntie o cunosc, așa că vor recurge neapărat la o persoană nouă pe care n-o știu eu.

— Va să zică trebuie să aflăm cine este persoana și după aceea...

Mă făcu să zîmbesc.

— Dacă știm cine este, Freeby, o facem să vorbească – și dacă nu i-o plăcea...

Freeby se ridică de pe cufăr.

— Așa mai zic și eu, spuse el. Dar între timp ce-aș putea face?

— Află tot ce poți despre Mrs. Vaile. Du-te la ea acasă și vezi ce-i pe acolo. Probabil că n-ai să afli nimic – adică nimic important. În schimb, poate afli ceva despre altă doamnă care era la serata ei. Am impresia că aceea este femeia despre care pomenește Sammy în scrisoarea lui și de care s-a speriat el când am fost amândoi în casa Marinette.

— Cum arată? întrebă Freeby.

— E o frumusețe de vitrină. Chipul perfect și fiecare fir de păr la locul lui. Toaletă superbă – aproape exagerată. De înălțime mijlocie – cu ochi albaștri-verzui și părul blond. Picioare foarte mici și un mers măsurat și afectat. O cheamă Mrs. Heldon. Nu știu de unde vine și nimic altceva despre ea. Singura șansă de a-i da de urmă este ca portarul de la casa Bettinei să fi adus o mașină și s-o fi auzit dînd adresa șoferului. Numai așa poți să dai de ea.

Freeby se întoarse și privi la cufăr.

— Îmi pare rău de Alison. Ce ziceți să fac cu ea?

— Ia contact cu Bătrînul și are să dea el dispoziții să fie transportată de aici. Încă un lucru pe care nu trebuie să-l uiți e că Bettina așteaptă să se ocupe cineva de ea. N-ai să fii prea în siguranță. Au să caute să-ți facă de petrecanie.

Freeby rînji.

— Același lucru se poate spune și despre dv. Am însă impresia că vă preferă pe dv.

Ridicai din umeri.

— Odată și odată ni se înfundă la toți. Și acum eu cred că ar fi timpul să pleci, Freeby.

— Noapte bună sau, mai degrabă, bună dimineța, Mr. Kells. La revedere... sper.

Mărturisesc că și eu speram.

Cînd m-am trezit era ora trei și afară era o după-amiază splendidă. Făcui o baie, pusei un halat pe mine, aprinsei o țigară și începui să mă plimb prin casă. Mă gîndeam la Freeby. Mi-era teamă că și Freeby avea s-o încaseze ca Alison, dar nu vedeam cu ce l-aș fi putut ajuta.

Începui să mă gîndesc la Janine. Cît de însemnat era rolul ei în toată afacerea aceasta n-aveam de unde să știu. Putea să aibă un rol mare, putea să nu însemne nimic. Putea să știe multe lucruri, după cum putea să fie căzută din cer. În orice caz, speram că, oriunde ar fi fost ea azi-noapte, se întorsese acum acasă și era dispusă să vorbească.

Mă învîrtii prin cameră timp de un sfert de oră, apoi îl chemai la telefon pe Bătrînul. Cînd îi auzii vocea severă ca de obicei, mă așteptam să-mi tragă o săpuneală. Dar de data aceasta mă înșelam. Vorbi amabil. Drept să spun, era chiar prea amabil cu mine.

— Bună ziua, spusei eu. Cred că l-ai văzut pe Freeby?

— Da, am stat de vorbă cu el. Avem noi grijă de toate. Parcă a început să miște. Ce impresie ai despre situație, Kells?

— Așa-mi mai place. Începe să se lumineze de ziuă. Un lucru însă mă îngrijorează - Freeby.

— Da? De ce?

— Cred că prietena mea știe că am să-l pun pe Freeby sau pe altcineva s-o păzească. Asta fără doar și poate.

— Da, cred că ai dreptate. I-am ghicit și eu planul după cîte mi-a povestit Freeby.

— Cucoana asta se căznește acum să ne facă să jucăm după cum ne cîntă ea. Crede că poate am s-o urmăresc eu însumi. Cu ce-ai vrea să te ajut? Aș dori să pui pe cineva să-l păzească pe Freeby și nu cred că există vreun motiv ca Freeby să știe de asta. Dacă ar ști, l-ar putea stînji în acțiunile lui. Dar omul pe care vrei să mi-l dai pentru Freeby trebuie să fie dintr-o bucată.

Bătrînul rămase cîteva clipe tăcut, apoi spuse:

— Ai cunoscut vreodată pe un om cu numele de Ernie Guelvada?

— Nu, dar am auzit vorbindu-se mult de el. Lucra într-o vreme cu Kane, la Lisabona, nu?

— Da, spuse Bătrînul. Guelvada e un tip călit și extrem de inteligent în felul lui. Ar putea să-ți fie de folos. Deocamdată îl pun să-l păzească pe Freeby și am să-i vorbesc de tine. Dacă vrei să iei contact cu el, înseamnă-ți numărul acesta.

Îmi dădu un număr de telefon și apoi spuse:

— Bine. Acuma vezi-ți de treabă.

Auzii cum agată receptorul.

Mă gândii că Bătrînul era grozav de perspicace. Ernie Guelvada era tocmai omul care-mi trebuia pentru afacerea aceasta. Era dîrz, avea un farmec al lui cu totul personal și era lipsit de scrupule. Lucrase cu Kane, dînd iama prin agenții inamici din Lisabona. Era un tip formidabil acest Guelvada, cu o ură neîmpăcată împotriva a tot ce era german. Se spunea că un *Panzeroffizier* o torturase pe iubita lui în primele zile ale războiului. Din asta i se trăsese moartea, și Ernie rămăsese cu un singur gînd: să omoare nemții. Simțea o adevărată plăcere și în același timp era mîndru de funcția lui.

Mai fumai o țigară și îmi turnai un strop de whisky. Apoi mă îmbrăcai, deschisei cufărul meu de voiaj și mă uitai prin toată colecția mea de carnete de identitate, pașapoarte și cîte alte fleacuri pe care le-am adunat de-a lungul anilor. Găsii ce-mi trebuia: un carnet de identitate de la Scotland Yard, în alb. Îl completei cu numele de Summers, inspector detectiv, îi telefonai lui Guelvada și-i spusei să vină pe la mine la patru și jumătate. Apoi îmi luai pălăria și plecai.

Mergeam agale înspre Mulbery Street. Eram ceva mai încîntat de felul în care se prezenta situația. Aveam sentimentul că trebuie să se întîmple ceva care să mă pună pe drumul cel bun. În definitiv, Janine știa ceva. Nu ar fi putut lucra cu Sammy în această afacere dacă ar fi fost complet neștiutoare, și, îndată ce i-aș fi spus cine și ce sunt, ar fi vorbit.

Mărturisesc că mă bucuram la gîndul că am s-o revăd. Janine era o ființă emoționantă și eram mai mult decît încîntat că lucra de partea noastră.

Era o după-amiază însorită și mă simțeam bine dispus, chiar cînd treceam prin fața cîrciumii *Smocul de Pene*, din Mulbery Street. Mă uitai prin gangul care duce în bar și îmi zisei că viața e un lucru ciudat. Mă întrebam ce ar fi spus oamenii care stăteau liniștiți în fața unui pahar de

whisky în seara când l-am întâlnit pe Față-Albă acolo, dacă ar fi știut ce s-a petrecut în tihnitul lor cartier.

Cînd ajunsei în Mulbery Street, nr. 16, apăsai pe soneria intendentului și așteptai. După două-trei minute se deschise ușa. Intrași și văzui o femeie dolofană, de vreo cincizeci de ani, cu părul cărunț, uitîndu-se întrebător la mine.

— Bună ziua, zisei. Dv. sunteți Mrs...?

— Mrs. Adams. Cu ce vă pot fi de folos? Nu am nici un apartament gol.

— Nu caut nimic de închiriat, Mrs. Adams. Scosei carnetul de identitate de la Scotland Yard și i-l arătai. Sunt inspectorul Summers. Locuiește la dv. o doamnă cu numele de Janine, după cîte știu.

Bătrîna mă privi cu ochi mirați.

— Da, așa este. Doriți s-o vedeți?

— V-aș ruga, dacă se poate. Sper că e acasă.

— Nu știu. Au venit azi-dimineață la dînsa doi domni de la Apărarea Pasivă. N-am fost aici să văd dacă a ieșit din casă după aceea.

— Vă rog să-mi spuneți un lucru, Mrs. Adams. Domnii aceia de la Apărarea Pasivă au sunat la dv. sau la Janine?

— La mine au sunat.

— Îhm. Nu cumva v-au spus că au sunat întîi la Janine și n-au primit nici un răspuns?

— Nu, n-au pomenit de așa ceva. Mi-au spus numai că ar dori s-o vadă.

Aveam impresia vagă că se simțea ușor stîmjenită.

Îi zîmbii ca s-o liniștesc.

— Nu trebuie să vă faceți nici o grijă, Mrs. Adams. Nu e nimic important. Ce le-ați spus domnilor aceluia? I-ați condus sus?

— Nu, fiindcă aveam treabă. Le-am spus să se ducă sus și să bată la ușă.

— Minunat. Foarte bine, Mrs. Adams. I-ați mai văzut pînă acum pe domnii aceștia de la Apărarea Pasivă?

— Nu, niciodată. M-am gîndit că sunt noi, fiindcă eu îi cunosc pe toți oamenii de pe aici.

Dădui din cap.

— Da, și eu cred că erau noi. Și-acum, pot vorbi cu Miss Janine?

— Desigur. E la etajul întîi. Bateți la ușa din stînga.

Urcai scările și bătui la ușa de la salon, dar nu primii nici un răspuns. Încercai ușa și văzui că e încuiată.

Îmi trebuiră două-trei minute de lucru ca s-o descui și să intru în odaie.

Îți făcea impresia că bătălia de la Hastings avusese loc în apartamentul Janinei. Toate mobilele erau deplasate de la locul lor. Sertarele erau scoase. Pînă și pernele fuseseră spintecate și golite de fulgi. Scosei un oftat și mă așezai într-un colt al camerei, privind la haosul care domnea acolo.

Traversai apoi fără zgomot culoarul și bătui și mai ușor la ușa de la dormitor. Nu-mi răspunsese nimeni și constatai că ușa era încuiată. O descuiai și intrai. Scena era aproape aceeași. Rufăria patului era aruncată pe jos și vreo trei rochii frumoase de seară era azvîrlite pe pat.

Aprinsei o țigară și admirai interiorul dormitorului. Fără îndoială că Janine avea un gust deosebit în a-și aranja lucrurile. Mă gîndeam ce supărată ar fi fost dacă ar fi văzut în ce hal i-a fost adusă casa. Aveam convingerea că ea nu fusese acasă cînd veniseră cei doi bărbați și că nici nu se întorsese peste noapte. Era clar că scotociseră tot apartamentul – dintr-un capăt în celălalt – scosese cheile de la uși și le încuiaseră pe dinafară, luînd cheile cu ei. Mă gîndeam că, mai mult ca sigur, pe Janine n-ar fi așteptat-o lucruri bune dacă ar fi găsit-o acasă. Nu știam nici eu ce caut, dar speram să găsesc ceva. Nu găsit nimic.

Mă întorsei în salon și-mi aruncai din nou ochii peste tot. Într-un colț se găsea un mic birou pe care zării o mapă de scris. Răsfoii coloanele de sugativă. Nu găsii nimic între ele afară de o ilustrată neîntrebuințată. Era una din acelea care se cumpără în serie și făcea impresia că aparține unei serii care reprezenta case de țară. Era fotografia vilei Old Moor Lodge de la Chippingfield.

O pusei la loc printre colile de sugativă și continuai să mă învîrtesc prin odaie, încercînd să descopăr vreun lucru nelalocul lui – ceva pierdut sau uitat de cineva. Nu descoperii nimic, dar tocmai cînd mă îndreptam spre ușă, zării pe marmura căminului un ghid nou al căilor ferate. Îl luai și-l ținui suspendat de cotor cu degetele arătătoare, îl ridicai deasupra capului, și cartea se deschise. Ținui degetul la pagina unde se deschise și pusei cartea pe cămin. Pagina aceea indica trenurile care mergeau spre Chippingfield. Închisei ghidul și-l pusei la loc așa cum îl găsisem. Mai aruncai o privire prin amîndouă camerele, închisei ușa cu un *passé-partout* din trusa mea de chei și coborîi scările. Mă oprii în capătul scărilor care duceau la subsol și o strigai pe Mrs. Adams. Cînd apăru îi spusei:

— A, Mrs. Adams, Miss Janine nu-i acasă. Cred că o să treacă multă vreme pînă să se întoarcă. Ușile de la amîndouă camerele sunt încuiate. Cred

că cel mai bun lucru ar fi să nu deranjați nimic pînă la înapoierea dumneaei.

— Vai, domnule... credeți că are să se mai întoarcă?

— Dar desigur, nici nu încape vorbă. Chiria e plătită?

— Numai pînă la sfîrșitul săptămîinii.

O întrebai cît e chiria și-mi spuse. Scosei portofelul și-i dădui cîteva bancnote.

— Poftim chiria pînă la sfîrșitul lunii. Sper să se întoarcă pînă atunci.

Mă întorsei agale spre casă. Aveam impresia că nu-mi rămînea de făcut decît un singur lucru. Oricum, mie mi-a plăcut totdeauna viața la țară.

Începui să mă întreb unde naiba era Janine. Dar îmi furam singur căciula, fiindcă știam unde era și speram că nu mă înșel!

VII. MARELE RAVALLLO

Ernie Guelvada veni la patru și jumătate. Avea o față imaculată, picioare mici și o personalitate dinamică ce te impresiona. Era mai degrabă scund și la prima vedere îți făcea impresia că e rotofei. Îți făcea numai impresia – fiindcă se putea spune orice despre el, afară de acest lucru. Era format mai tot din mușchi. Călca cu o precizie bizară, care te făcea să-l asociezi cu animalele din familia felinelelor. Avea fața rotundă, simpatică și înfățișarea deschisă. Gura îi era mobilă și bine dăltuită. Ochii lui aveau culoarea albastră caracteristică oțelului – ochi de ucigaș.

Dîrz om – Guelvada ăsta.

Vorbea o engleză aparte, cu o foarte ușoară urmă de accent belgian. Se dădea în vînt după filmele americane cu gangsteri și-și împănă frazele cele mai sentențioase cu cîte o expresie de argou american, care dădea conversației lui un ton inegal. Cuvîntul *hei*, folosit ca un fel de punct, era aruncat ori de cîte ori întreprinzătorul Ernie își aducea aminte de el.

După ce îi oferii un pahar, el se rezemă de bufetul din salon și-și privi dungile perfecte de la pantaloni cu un aer firesc.

— Ce să spun, Mr. Kells, sunt foarte bucuros că lucrez cu dv., grozav de bucuros, zău. Am auzit o mulțime despre dv. Cred că nu înghițiți hapuri. Hei?

— Nu-ți plac oamenii care înghit hapuri, Guelvada?

— De la nemți – nu! Cînd pronunță cuvîntul nemți, mîinile i se încleștară sinistru și îmi făcu impresia că i-ar fi plăcut să strîngă degetele în jurul gîtului cuiva.

— Eu personal nu înțeleg să înghit hapuri de la blestemații de nemți – hei?

Răspunsei sec:

— Am auzit. Poate că vei avea ocazia să te distrezi.

— Nimic nu m-ar încînta mai mult.

— În același timp, îi atrasei eu atenția, caută să nu-ți pierzi capul. N-aș dori ca înclinația dumitale de a te purta cu nemții în modul cel mai brutal posibil să-ți întunece rațiunea.

— Vă asigur că sunt totdeauna extrem de calculat! Ce-am de făcut?

— În ceea ce te privește, e simplu de tot. Îl cunoști pe Freeby?

Făcu din cap că da.

— L-am pus pe Freeby să urmărească o femeie pe care o cheamă Bettina Vaile. Face parte din Secțiunea Externă a lui Himmler. E o doamnă care s-a băgat înadins în sufletul meu, ca să mă facă să-mi concentrez toată atenția asupra ei.

Dădu din cap.

— Ăsta-i truc vechi. Te duce de nas unde vrea ea, în timp ce altul operează în voie – altul, pe care nu-l cunoști.

— Am și eu aceeași impresie. L-am pus pe Freeby s-o păzească. Probabil că ea are să observe și are să încerce să-l înlăture – dacă nu chiar ea, atunci unul de-al lor. Misiunea dumitale este să ai grijă de Freeby și să fii la curent cu situația în general.

Îi povestii lui Guelvada în linii mari toate câte se întâmplaseră până atunci.

— Înțeleg perfect, zise el.

Scosei o bucată de hîrtie și-i scrisei adresa Bettinei Vaile și încă un punct-două pe care socoteam că e bine să le cunoască. Îi dădui nota și-i spusei:

— Învață astea pe dinafară și distruge hîrtia. Ține contactul cu mine. Cred că n-ar fi rău dacă mi-ai telefona de două ori pe zi, la douăsprezece ziua și la nouă seara. Chiar dacă nu sunt acasă, putem să ne lăsăm vorbă la portar.

— Cred că e o idee bună, spuse Guelvada.

— Pleznește ceva pe undeva curînd, curînd, îi spusei eu. E limpede ca lumina zilei. Mrs. Vaile nu s-a dat în vileag numai așa de florile mărilor. Știe că am să umblu după ea cu limba scoasă și e pregătită pentru asta. Faptul principal însă este că ea n-ar fi făcut așa ceva dacă n-ar fi știut că lucrurile se apropie de momentul fatal. Riscă și ea, ca să cîștige timp.

— Cred că aveți perfectă dreptate. Doamna se cam grăbește și crede că poate să obțină un rezultat – fie ea, fie altul din bandă. Probabil că e o cățea de-aia fanatică, dintre cele care preferă să moară pentru Führer. Crede că o să-i veniți de hac ei, dar că altul are să ducă la capăt însărcinarea.

Îi mai turnai un pahar.

— Noroc, Guelvada. Folosește-te de pistol, de cuțit sau de ce-ți place, numai dacă e nevoie, dar n-o face doar de dragul artei.

— S-a făcut, Mr. Kells. Mulțumesc foarte mult. Vă asigur că n-am să folosesc arme decât la nevoie. La revedere.

Rămase cîtva timp citind atent hîrtia din mîna lui, scoase din buzunar o brichetă mică de aur, aprinse biletul la un colț și-l privi cum arde. Puse cu grijă scrumul în coșul meu de hîrtii. Își luă apoi pălăria, lipi călcîiele, se înclină aproape imperceptibil și ieși pe ușă. Mai tot timpul cît fusesem cu el în odaie simțisem o vagă stînjeneală, poate din cauza nervozității lui. Dar îmi plăcea tipul. Era omul nimerit pentru o asemenea treabă.

Îmi ziceam că e mult mai bine să lucreze pentru tine, decât împotriva ta.

Ajunsei la Chippingfield la șase și jumătate. Era o seară frumoasă de vară. Trăsei mașina sub un pom și privii la satul acela răsfirat, cu ciorchini de case ici și colo, de o parte și de alta a străzii principale. După un timp aprinsei o țigară, o pornii în sus pe stradă și mă dusei la un mic hotel, unde comandai un *whisky and soda* și cerui să-mi împrumute cartea de telefon locală.

Mă așezai pe un scaun în salon, cu cartea de telefon pe genunchi, paharul de whisky în mînă, rugîndu-mă lui Dumnezeu să-mi dea noroc.

Deschisei cartea la pagina C și urmării cu degetul numele de pe pagină. Cînd găsii ce căutam, oftai ușurat și-mi băui paharul. Exista o singură persoană cu numele de Carew în Chippingsfield – Miss Eleanor Carew – și locuia la Old Moor Lodge. Pusei paharul pe tejghea și ieșii din hotel.

La primul colt întîlnii un polițist care îmi spuse unde e Old Moor Lodge. Mă îndreptai într-acolo, întrebîndu-mă cum am să fiu primit și dacă n-aveam să dau greș și de data aceasta. Rămînea de văzut.

Old Moor Lodge era o casă bătrînească încîntătoare, izolată de celelalte. Avea un aer tihnit, de lucru vechi, care îmi plăcu. Probabil că Sammy aici își petrecuse copilăria. Oare cînd fusese el acasă ultima oară?

Împinsei poarta de fier, mersei pe aleea de pietriș pe care crescuseră ierburi și trăsei de mînerul clopoțelului, vechi ca și casa, care răsuna încă multă vreme după ce îl trăgeai. După un timp ușa se deschise. Mă întîmpină o doamnă în vîrstă, foarte simpatică, îmbrăcată într-o rochie gri de lînă, cu gulerul de dantelă. Mă privea cu ochi scînteietori, prin niște ochelari cu rama de os.

— Dv., sunteți Miss Carew?

— Da, spuse ea zîbind, de parcă mă așteptase să vin.

— Vă rog să nu-mi luați în nume de rău că vă pun întrebări. Am să vă explic îndată motivul. Dv. sunteți mătușa lui Sammy Carew, nu?

— Da, sunt mătușa lui Carew.

Întrebarea nu părea s-o surprindă, lucru care nu-mi plăcu.

— Nu vă deranjează dacă intru pentru câteva clipe în casă să vă vorbesc?

— Cîtuși de puțin, mă asigură ea.

Deschise larg ușa și pătrunsei în răcoarea holului întunecat. Apoi închise ușa cu grijă și mă conduse într-un salon cu mobilă frumoasă.

— Vă rog să luați loc și să serviți o țigară din cutia aceea.

Luai o țigară și mă așezai. Ea se instala pe scaun în fata mea.

— Și-acum, mă întrebă Miss Carew liniștită, ce pot face pentru dv.?

— Sunt pus într-o situație foarte grea, Miss Carew. Numele meu e Kells – Michael Kells. Sunt un vechi prieten al lui Sammy. Nu cumva știți cu ce s-a ocupat el în ultimii ani?

— Știu perfect de bine, domnul meu, spuse ea zîmbind. Sammy este ofițer – de artilerie.

— Înțeleg, făcui eu. Va să zică așa stăteau lucrurile! Chestiunea e, continuai eu, că Sammy a suferit un accident, nu de multă vreme, și eu caut să aflu o seamă de lucruri asupra împrejurărilor în care s-a petrecut. E o poveste destul de încurcată și n-aș vrea să vă plictisesc.

— Vă rămîn îndatorată. Dar atunci... ce doriți dv., Mr. Kells?

Îmi dădeam seama că n-are nici un rost să bat apa în piuă. Mătușa lui Sammy era foarte dibace și inteligentă. Nu era o bătrîna din acelea pe care le poți duce de nas.

Și puteam paria tot ceaiul din China contra unui ou clocit că știa totul despre Sammy. Știa cu ce se ocupa, de asta eram convins. Sammy îmi spusese că toate permisiile și le petrecuse la ea, așa că bătrîna trebuie să-și fi dat seama că un ofițer artilerist nu face în timp de război ce făcea Sammy.

Sammy mă invitase odată să merg cu el, ca s-o cunosc pe mătușa lui. Îmi părea rău că mă luasem atunci cu altele și scăpasem ocazia, fiindcă acum bătrîna ar fi știut cine sunt. Așa, aveam impresia certă că nu mă înghițea deloc, și nu i-o luam în nume de rău, fiindcă și eu aș fi reacționat la fel.

— Aș dori să știu, spusei eu deodată, dacă o tînăra foarte frumoasă, care-și spune uneori Janine, nu a fost pe la dv..

— Mr. Kells, pentru ce vă închipuiți că această domnișoară ar fi ținut să mă viziteze?

— Să vă explic. Ea și Sammy tratau niște vânzări – o ocupație pe care o avea Sammy în afară de funcția lui de ofițer. Am impresia că Sammy a dispărut pentru un timp și că domnișoara ar dori să știe unde l-ar putea găsi sau – în ultimă instanță – cum ar putea intra în legătură cu persoanele pentru care lucra Sammy. M-am gândit, Miss Carew, că Sammy trebuie să fi pomenit Janinei de dv. și că o fi venit la dv. să vă întrebe dacă nu știți ceva despre clienții lui Sammy și unde i-ar putea găsi.

Bătrîna zîmbea binevoitor.

— Totuși nu înțeleg, Mr. Kells. Nu înțeleg ce vreți să spuneți prin clienții lui Sammy. Sammy e ofițer, v-am spus asta.

Nu, hotărît că n-are nici un rost să bat apa în piuă. Mai bine să procedez direct.

— Miss Carew, Sammy era ofițer, dar de trei ani și jumătate se ocupa, împreună cu mine, cu anumite vânzări. Acum cîteva zile Sammy a dispărut, și asta nu-mi miroase a bine. Ca să fiu sincer – dădui un accent grav vocii mele – nu m-ar mira dacă ar fi mort. Nu o cunosc prea bine pe tînăra aceasta care-și zice Janine, dar știu că era prietenă cu Sammy. I-am pierdut urma și aș vrea s-o găsesc. M-am gândit că a venit pe la dv. Vă rog să-mi spuneți dacă a fost sau nu.

— Mr. Kells, dv. înțelegeți desigur că sunteți o persoană pe care nu o cunosc, înțelegeți de asemenea că nu există nici un motiv pentru care ar trebui să mă încred în dv. Cred că vă bazați pe o impresie greșită.

Ridicai din sprîncene. Oare ce avea să urmeze acum?

— Greșiți cu totul dacă vă închipuiți că Sammy e mort. Știu precis că n-a murit, fiindcă nu mai departe de ieri am vorbit cu el la telefon.

— Miss Carew, sunteți sigură că era Sammy?

— Mr. Kells, Sammy – și probabil că dv. știți lucrul acesta, de vreme ce spuneți că-l cunoașteți – avea ceva cu totul deosebit în voce. Vă închipuiți că n-am să recunosc vocea nepotului meu? Cît despre Miss Janine, vă mărturisesc sincer că nu știu nimic despre ea.

Îmi dădeam seama că o sfeclisem. Mă ridicai și stinsei țigara în scrumieră. Eram convins că mințea și-mi închipuiam de ce, dar ce rost mai avea să-mi pierd vremea discutînd.

— Oricum, Miss Carew, vă mulțumesc foarte mult. Îmi pare rău că nu mă puteți ajuta. Permiteți-mi să mă retrag.

— Și mie îmi pare rău. La revedere, Mr. Kells.

Mă conduse pînă în vestibul și deschise ușa. În momentul cînd ieșeam, ea îmi spuse cu o nuanță extrem de fină de sarcasm în voce:

— Bună seara, Mr. Kells. Regret că v-ați dat atîta osteneală pe degeaba.

Apoi închise ușa în urma mea.

Înjuram de mama focului în gînd. Vorbise cineva cu mătușa lui Sammy înaintea mea și o montase în sensul dorit. Acela care îi telefonase și imitase atît de bine vocea lui Sammy mă aranjase bine în ochii ei. Își închipuiseră că aveam să mă duc la bătrînă s-o caut pe Janine și mi-o luaseră înainte.

Mă înapoiai la hotel și mai băui un *whisky and soda*. Situația nu se prezenta bine.

Era clar că se lămuriseră în privința Janinei, lucru care nu-mi convenea deloc.

Stătui în salonul hotelului vreo oră și jumătate, pînă aproape de șapte și jumătate, bînd whisky și fumînd. Nu puteam spune că sunt fericit. Situația se prezenta prost, dar, de fapt, în meseria noastră foarte rar se întîmplă ca lucrurile să meargă ca pe roate.

Ajunsei la concluzia că nu-mi ajuta la nimic să mă culc pe-o ureche. Mă dusei la tejghea și intrai în vorbă cu patronul. Aflai în felul acesta că satul cel mai apropiat se numea Walling – la depărtare de cinci-șase mile pe șoseaua principală. Mă întorsei la locul unde lăsasem mașina, mă urcai la volan și-o pornii spre Walling. Mă gîndeam intens la Janine.

Aveam intuiția precisă că acela care vorbise cu mătușa lui Sammy în ajun, îi telefonase din Walling. Era normal să fie așa, fiindcă n-ar fi avut curajul s-o facă din Chippingfield. Este de la sine înțeles că existau o mie de localități din care ar fi putut telefona și, chiar dacă convorbirea pornise de la Walling, nu vedeam ce ispravă aveam să fac ducîndu-mă acolo. Totuși, ce altceva aș fi putut întreprinde în momentul acela? Îmi închipuiam eu ce făcuse Janine; și-mi mai închipuiam ce avea să pățească dacă nu lua cineva măsuri din timp. Într-o bună zi aveam s-o găsim pe micuța Janine cu zîmbetul pe buze și cu beregata tăiată. Afară de cazul că acționam iute. Dar cum?

Cînd ajunsei în Walling dusei mașina la un garaj și începui să mă învîrt prin localitate. Era un tîrgușor cam de aceeași mărime cu Dorking. Din strada principală, cu locuințe și prăvălii de o parte și de alta, se făceau străduțe înguste care se terminau în cîmp.

Mă dusei la principalul hotel – un han de modă veche așezat pe strada principală - pentru că nu vedeam unde m-aș fi putut duce în altă parte.

Salonul cârciumii – o sală tapisată cu un brîu de scînduri de stejar, plină de fum și de zumzetul vocilor – era populată cu tot felul de oameni care se adună într-un asemenea loc în zilele de târg. Comandai ceva de băut și-mi dusei paharul la o masă de lîngă fereastră. Îmi ziceam că aveam tot atîtea șanse de a afla ceva în Dorking ca de a zbura direct la cer. Cred că rareori în viață fusesem atît de deprimat ca atunci.

Peste drum de fereastră prin care priveam era un loc viran, și departe, în fund, se vedea un șir de dealuri. Era o seară minunată și cerul dinapoia dealurilor avea o culoare ireal de frumoasă. La un moment dat mă întrebai ce mă îndreptățește să mă complac în asemenea gînduri poetice.

În clipa aceea se întîmplă minunea.

Dintr-o tutungerie de vis-a-vis apăru Auntie. Auntie – cu figura ei distinsă, cu strălucitorii ei ochi albaștri și cu mersul ei sacadat. Auntie, care fusese gazda lui Sammy în Kinnoul Street și care mă orbise cu piper pisat!

Am sorbit paharul dintr-o înghițitură și am zbughit-o afară din hotel. M-am luat după ea, pe trotuarul celălalt, ascunzîndu-mă cum puteam mai bine după oamenii care mergeau pe stradă. Știam că, dacă Auntie m-ar fi zărit numai o dată, totul s-ar fi terminat.

Ea nici măcar nu întoarse capul. Cu siguranță că avea o țintă precisă. Se ducea undeva. Am traversat strada și am grăbit pasul, apropiindu-mă mult de ea. Norocul meu că – cum am mai spus – era multă lume pe stradă, și mergea fără să întoarcă capul. Ajunserăm într-un loc unde strada principală se îngusta și aglomerația era mai mare. Acolo o pierdui. O clipă o văzui și pe urmă dispăru de parcă o înghițise pămîntul. Cînd ajunsei în punctul unde o zărisem ultima oară, văzui că se face o alee îngustă la stînga și o luai în josul ei. La capătul aleii se forma și la dreapta și la stînga cîte o străduță. Putea să fi apucat pe oricare din ele, dar nu era nici urmă de ea.

Mă întorsei în strada principală, aprinsei o țigară și trăsei o înjurătură. Era evident că intrase undeva, dar unde anume, habar n-aveam. Pornii pe stradă la întîmplare. La douăzeci de metri de alee era un cinematograf – o sală din acelea construite cu treizeci de ani în urmă și care reușesc încă să se mențină populare. Rămăsei afară privind la afișul care arăta programul din săptămîna aceea. Îmi dădu în gînd că Auntie intrase în cinematograf ca să vadă filmul, deși n-o prea credeam capabilă de o asemenea fantezie, ocupată fiind – așa cum o știam – cu alte chestiuni.

Cumpărai un bilet și intrai. Sala era mică și îmbîcsită, proiecția lăsa de dorit și filmul era vechi. Cînd ochii mi se obișnuiră cu semi-întunericul, îmi

rotii privirea prin sală, încercînd să dau de Auntie, dar nici urmă de ea.

Filmul se termină, se aprinseră luminile și eu eram gata să mă ridic în picioare și să ies, cînd ecranul se ridică ca o cortină, draperiile din spatele lui se traseră în lături și luminile se stinseră din nou. Apăru pe scenă o doamnă cu niște porumbei dresați. Era clar că programul conținea și cîteva numere de atracție. Numărul cu porumbeii era cît se poate de reușit. Doamna îi puneă să facă tot felul de exhibiții care le plăceau parcă și lor. Cînd termină, draperiile se traseră și sala începu să aplaude fără entuziasm. Mă ridicai de la locul meu și mă îndreptai spre ieșire. Tocmai ajunseseam la ușă cînd auzii o voce de pe scenă că anunță:

— Doamnelor și domnilor, voi imita acum gînguritul porumbeilor pe care tocmai i-ați auzit în reprezentația strălucită a Mademoisellei Leclercq. Întorsei capul. Draperiile fuseseră trase din nou și pe scenă era un bărbat care imita la perfecție gînguritul porumbeilor.

La un pas de mine era plasatoarea pe care o întrebai:

— Cine e dînsul?

— E Marele Ravallo, atracția noastră de săptămîna aceasta. Vă gîndiți că s-ar putea angaja la teatre mai mari, nu?

— Poate, spusei eu.

Ravallo își continuă numărul, imitînd tot felul de sunete, ca, de pildă, vocea unui om care n-are cerul gurii. Sala, plictisită oarecum de numărul precedent, aplauda furtunos.

Scosei port-țigaretul și aprinsei o țigară. Stăteam rezemat de zid și urmăream spectacolul. La un moment dat îi spusei plasatoarei:

— E strașnic. La ce oră se repetă atracțiile?

— După ultima reprezentație de astă seară, pe la zece și un sfert. El încheie programul.

Mai vorbii cu ea cîteva minute, apoi ieșii din cinematograf și o luai în sus pe strada principală pînă la aleea unde o pierdusem din ochi pe Auntie. Coborîi pe alee și în capătul ei făcui la stînga. La cîtiva pași de colț am găsit ce căutam: intrarea din spate a cinematografului.

Mă întorsei la hotel și comandai încă un *whisky and soda*.

Mă simțeam incomparabil mai bine. Cînd îmi dusei paharul înapoi la tejghea, o întrebai pe chelneriță unde e telefonul și-mi spuse. Intraî în cabină și cerui numărul telefonului meu din Londra. Îmi răspunse portarul casei.

— Ascultă, te rog... Mr. Guelvada – Mr. Ernie Guelvada – are să-mi telefoneze la ora nouă. Aș dori să-i las o vorbă, așa că te rog să-ți iei caietul

și-un creion și să scrii ce-ți spun. Așteptai pînă se întoarce, apoi continuai: Spune-i domnului Guelvada să ia o mașină, să vină la Walling în Berkshire și să se întâlnească cu mine în salonul hanului Coroana, de pe strada principală. Spune-i că-l aștept să sosească la zece fără un sfert, așa că trebuie să se grăbească.

Îl pusei să repete ce spusese și apoi agățai receptorul. Mă întorsei la teighea și comandai încă un pahar de whisky. Simțeam nevoia unui întăritor.

Străduța cotea spre Vest și devenea din ce în ce mai largă. După cinci minute de mers ajunsei la marginea unui teren de golf. Îl ocolii și dădui de un drum îngust de țară, presărat ici și colo cu cîte o casă sau o vilă, care mai aproape, care mai departe de drum. După alte cinci minute de umblat descoperii o mică vilă cu bilet de închiriat. Mă dusei în spatele casei și-mi făcui de lucru la ușa bucătăriei. Cu ajutorul trusei mele de chei reușii să pătrund înăuntru.

Casa era ideală. Era nemobilată și consta din trei camere și o bucătărie. Una din camere, cea dintre odaia din față și bucătărie, avea o ferestuiică prin care se vedea cîmpul.

Ieșii tot prin ușa din dos, pe care o lăsaî descuiată. Traversai cîmpul și mă îndreptai spre han, avînd grijă să ocolesc pe cît posibil străzile prea frecventate. Singurul lucru de care mă temeam ca de foc era ca nu cumva Auntie să-mi iasă în cale și să-mi zădărnicească tot planul pe care-l aveam în minte.

Cînd ajunsei cu bine în salonul de la Coroana, scosei un oftat de ușurare.

Ernie Guelvada păși în salonul hanului Coroana la ora zece fără douăsprezece minute. Purta un costum de voiaj, pantofi maron, cămașă verde și cravată stacojie, așa cum se cere pentru la țară. Ținînd seama de timpul pierdut cu schimbarea costumului, trebuie că gonise nebunește.

Luai ceva de băut și ne duserăm să ne așezăm într-un colt.

— Am primit înștiințarea dv. și parcă a intrat dracul în mine. După cum vedeți, n-am făcut altceva decît să mă îmbrac de circumstanță. A pleznit ceva pe undeva – hei?

— Da, a pleznit Auntie, cum spui dumneata. Am zărit-o pe stradă și presupun că n-a venit aici ca să-și vadă de sănătate.

Guelvada scoase port-țigaretul și-mi oferî și mie o țigară.

— Mă furnică vârful degetelor, îmi mărturisii el.

— Janine nu s-a întors acasă azi-noapte, îi spusei eu, spre norocul ei, de altfel. I-au scotocit apartamentul și i-au întors toate lucrurile cu susul în jos. Am găsit în mapa ei de scris o ilustrată care reprezenta o vilă de țară, Old Moor Lodge din Chippingfield – un sat de aici din apropiere. Au trecut și pe acolo, bandiții...

Guelvada dădu gînditor din cap.

— Hm... mormăi el. Dar păpușa aceea mică de Janine unde era?

— S-a dus la Old Moor Lodge s-o vadă pe mătușa lui Sammy Carew. Se zbate din răputeri să vadă pentru cine lucra Sammy. Știa că n-are timp de pierdut, pentru că ceilalți urmau aceeași pistă. Cum de au reușit s-o descopere, nu pot să-mi închipui. Cînd a ajuns ea acolo, cineva îi și telefonase mătușii, imitînd perfect vocea lui Sammy. Persoana aceea s-a dat drept Sammy și a dăscălit-o pe mătușă ce să-i spună fetii și unde s-o îndrumeze. I-a atras probabil atenția ca nu cumva să pomenească ceva de convorbirea pe care a avut-o cu Sammy – adică presupusul Sammy. Înțelegi cum devine cazul?

Guelvada făcu din cap că da.

— Deșteaptă chestie..., făcu el înciudat.

— Bătrîna a fost prevenită și în privința mea, continuai eu. Au avertizat-o că am să vin s-o trag de limbă și m-au aranjat bine în ochii ei. N-am putut să scot nimic de la ea.

— Așa se întîmplă totdeauna cu babele astea, zise Guelvada ridicînd din umeri. Una din două: sau le merge gura ca o moară stricată cînd vrei liniște și pace, sau – atunci cînd ai nevoie să afli ceva – își pun lacăt la gură și nu scot o vorbă, să le bați. Dracul s-o ia de Miss Carew – hei?

— Lasă, să nu ne plîngem. Tot am avut noroc că am găsit-o pe Auntie aici. Numai de-ar ține însă norocul...

Guelvada ridică din sprîncene.

— Maică Precistă, sări el. Ați găsit-o pe Auntie – dama cu pipernița – așa din întîmplare. Strașnic! Mare noroc ați avut... Mi s-a spus că sunteți un om norocos. De altfel nici eu nu pot să mă plîng.

— Chiar că aveam nevoie de tot norocul meu ca să se întîmple așa ceva. Închipuie-ți că am venit aici de la Chippinsfield la noroc și am dat peste Auntie. Am pierdut-o din ochi în fata unei alei care dădea în spatele unui cinematograf, unde se joacă niște numere de atracție. Într-unul din acestea, un anume Ravallo imită voci...

— Drace, făcu Guelvada. Sunt foarte mișcat, aş putea spune chiar emoționat. Mare noroc, hei?

— Am dat lovitura, spusei eu. Sunt sigur că Ravallo a vorbit la telefon cu bătrîna. Auntie s-a dus astă-seară să-l vadă. A dispărut prin intrarea din spate și aștepta probabil în culise în timp ce eu eram în sală. Înțelegi ce înseamnă toate acestea, nu?

— Nu prea... ce poate să însemne? Vă rog să fiți puțin mai explicit... hei? Vreți să spuneți că Auntie – doamna care ținea casa din Kinnoul Street – l-a plătit pe individul ăsta ca să-i telefoneze lui Miss Carew și să imite vocea lui Sammy. Adică...

— Fă uz de inteligență, omule, îl întrerupsei eu. Ravallo n-ar fi putut imita vocea cuiva pe care nu l-a cunoscut, nu-i așa?

— Drace! făcu Guelvada. Va să zică e unul de-ai lor.

— Exact, spusei eu. El este cel care l-a înlăturat pe Sammy. Singurul loc unde Ravallo putea să-l întâlnească pe Sammy e casa unde l-a transportat după ce a fost narcotizat. Probabil că Ravallo era unul din cei doi tipi de care vorbește Sammy – cei doi care-i scotoceau prin casă cînd și-a revenit el din adormeală prima oară.

— Înțeleg, spuse Guelvada. Înțeleg perfect. Desigur că trebuie să-i facem ceva acestui imitator de voci. Și nu așa, în pripă. Trebuie procedat... completă înțelesul cu o mișcare expresivă a mîinii.

— Avem destul timp pentru asta. Deocamdată avem altă treabă.

— Ce anume? mă întrebă Guelvada privindu-mă cu interes.

— Tipul trebuie să vorbească. A vorbit la telefon pentru Auntie, iar acum are să vorbească pentru mine – și are să-i facă o plăcere grozavă.

Guelvada începu să rîdă. Era rîsul cel mai potolit și mai sinistru pe care-l auzisem vreodată. Simțeam cum îmi îngheață măduva în oase.

— Fain... excelent! spuse el cu dinții strînși. Am eu cîteva metode foarte, foarte bune prin care-i pot face pe oameni să vorbească. O să vă minunați și dv.!

Îi spusei că n-am să mă minunez deloc.

— Cînd ne așternem pe lucru, vă rog? mă întrebă el, în timp ce-mi stingeam țigara.

— Avem timp berechet. Ravallo intră în scenă la zece și zece. Numărul lui ține cam douăzeci de minute – am vorbit cu o plasatoare și mi-a spus că reprezentația de seară durează ceva mai mult. După aceea se duce să se schimbe și să-și scoată machiajul. Asta face unsprezece fără un sfert. E

destul de întuneric la ora aceea. Trebuie să ne găsim un loc de așteptare în alee și ne instalăm acolo la zece și jumătate.

— Sunt convins că ați organizat toată chestia în stil mare, spuse Guelvada. Aștept cu mare nerăbdare să văd cum or să se petreacă lucrurile.

Guelvada aprinse o țigară și-mi spuse apoi degajat:

— Vă rog să-mi vorbiți despre Janine. Mă interesează în mod cu totul deosebit. Poate ați auzit că sunt un mare amator de femei. Naiba să mă ia! Vreau să vă aud vorbind de Janine.

Nu eram prea încântat, fiindcă auzisem într-adevăr ce-i poate pielea. Totuși nu mă putui reține să vorbesc:

— E minunată. Are tot ce vrei, dacă înțelegi ce vreau să spun. Vocea, părul, fața – toate sunt perfecte. Și are și pe vino'ncoa. Are un mers de regină. E o încântare s-o vezi mergînd. Janine e o ființă cu totul ieșită din comun.

— De-abia aștept, spuse Guelvada oftînd.

— Nu-ți face iluzii, spusei eu.

Guelvada se uită la mine chiorîș.

— N-am noroc și pace. Dau și eu de-o damă bine și cînd colo mi-o ia șeful înainte. Asta nu-mi place. Totuși – spuse el ridicînd din umeri – poate că la ora asta e moartă, cine știe! În care caz, toată lumea ar fi dezamăgită.

Oftă din nou și spuse mai departe:

— Era la Lisabona o femeie de o frumusețe și un farmec nemaipomenit. O capodoperă, ce să vă spun! Lucram acolo cu Kane și la un moment dat a fost nevoie să reiau legătura cu ea, ca să obțin niște informații. O chema Marandal. Oftă și mai din greu. Mă duceam să mă întîlnesc cu ea cu inima strînsă, fiindcă ne despărțisem de un an de zile în împrejurări nenorocite...

Mă uitai la ceas; era zece și jumătate.

— Am descoperit, continuă Guelvada, că dulcea mea Marandal nu-mi era cu totul credincioasă; că-i permitea prea multe unui afurisit de portughez – numai fiindcă avea gologani mulți și-i cumpăra diamante scumpe. Atunci am părăsit-o, și cînd am plecat am luat cu mine niște tinichele – colierul și brățara ei cu diamante. A descoperit lipsa lor abia după ce am plecat. Vă dați seama, Mr. Kells, că-mi era foarte, foarte greu să reînnoiesc această prietenie.

— Cred și eu, spusei. Cum ai scos-o la capăt pînă la urmă?

— Dama lucra cu un agent spaniol – îi zicea Roccas. Era în slujba nemților. Kane mi-a ordonat să ajung la el prin ea. Într-o zi, dis-de-

dimineață, m-am dus la vila ei și am găsit-o – chipurile – făcând pasențe la ora cinci și jumătate. Arăta ca o zână. Mai întâi m-a pocnit în față cu un vas de China - uitați că se mai vede cicatricea – hei? După aceea a încercat să mă înjunghie cu un pumnal antic. Cu toate acestea...

— Lasă. Guelvada, că-mi povestești altă dată, îl întrerupsei eu, uitându-mă la ceas.

— Aha... sări el vesel, va să zică plecăm la lucru, hei?

Făcui din cap că da și ne ridicarăm în picioare.

— Haide să punem mîna pe el. Bagă de seamă că jucăm o carte mare.

Guelvada rînji și-mi spuse în timp ce străbăteam salonul:

— Guelvada niciodată nu pierde. Niciodată, în ruptul capului. Nu, stimabile... pentru nimic în lume.

VIII. GUELVADA

Din locul unde stăteam în așteptare – la vreo douăzeci de metri de intrarea din dos a cinematografului – puteam auzi sunetele imnului *God Save the King*. Îmi stinsei țigara și mă rezemai de perete, în umbră.

Eu mă postasem în apropiere de ieșire; Guelvada, pitit undeva de unde nu-l puteam vedea, pîndea la capătul celălalt al aleii care dădea spre cîmp.

Trecură vreo zece minute, în care timp ieșiră prin spatele cinematografului cîteva persoane și dispărură în ulița îngustă care ducea în strada principală. Trecură alte cinci minute.

Începeam să fiu îngrijorat. Îmi dădu deodată prin minte că Marele Ravallo putea fi unul din acei actori care preferă să plece de la teatru prin intrarea principală. Dacă era așa, toate socotelile mi se încurcau.

Cîntăream în gînd această presupunere cînd auzii ușa din dos a cinematografului deschizîndu-se și-l văzui pe Ravallo ieșind. Era înalt, bine făcut și mergea cu același legănat pe care i-l observasem în timpul reprezentației. Se opri o clipă pe trotuar ca să-și aprindă o țigară, apoi porni în direcția opusă locului unde mă găseam, cu intenția vădită de a coti înspre strada principală. Mă luai după el, fără zgomot. Era tocmai pe punctul de a face colțul, cînd Ernie Guelvada ieși de sub un portal. Îl auzii zicînd:

— Iertați-mă, vă rog, dar v-aș fi tare îndatorat dacă mi-ați da un foc.

Ravallo mormăi ceva și se scotoci prin buzunare. Mă apropiai de el pe la spate și-i îndesai țeava bătrînului meu Mauser în coaste.

— Hai, Ravallo, să stăm puțin de vorbă. Nu face prostii. Nici n-ai idee cît de brutali putem fi.

Guelvada îi spuse în nemțește:

— Teribil de brutali.

Ravallo nu părea să fie deosebit de surprins. Se uită de la unul la celălalt și ridică din umeri, aproape imperceptibil. Făcea impresia că toată povestea asta îl cam plictisește. Poate că așa și era. Era natural să se întrebe cum de dădusem peste el, sau ce atitudine trebuia să adopte, sau, în sfîrșit, ce-ar spune șeful lui dacă ar auzi că Ravallo căzuse prins. Majoritatea oamenilor care lucrează pentru Himmler sunt astfel. Moartea nu înseamnă

mare lucru pentru ei. Bineînțeles că nu le place, dar dacă e vorba să moară pentru Führer, nu se tem prea tare.

Guelvada era de partea dreaptă a lui Ravallo.

— Încotro? mă întrebă el.

— Drept înainte pe alee. Am găsit, nu prea departe de aici, o vilă goală unde putem merge fără grijă.

— Excelent. Să-i dăm drumul.

O pornirăm într-acolo. Marele Ravallo mergea între noi doi cu același legănat teatral, care îi era caracteristic. Nu ne întâlnirăm cu nimeni – fapt care-mi plăcu în mod deosebit –, iar afară se întunecase îndeajuns ca să nu mi mai fie teamă că Auntie ar fi putut avea norocul să zărească procesiunea.

Guelvada începu să cînte încet un cîntec în flamandă. Părea fericit. Probabil că sconta să petreacă cîteva clipe plăcute cu Ravallo.

Ajunserăm la vilă, ocolirăm casa și intrarăm prin spate. Aprinsei lanterna, acoperind lumina cu degetele, și-l împinsei pe Ravallo înaintea mea pînă în camera din mijloc.

Îi spusei lui Guelvada să camufleze fereastra. Acesta se execută la moment, scoțîndu-i haina lui Ravallo și agățînd-o de giurgiuveaua de sus a ferestrei. După aceea îmi luai degetele de pe becul lanternei.

Ravallo stătea numai în cămașă în mijlocul camerei goale. Avea pe față aceeași expresie plictisită, dar în ochi îi juca o privire ciudată. Vîrîi mîna în buzunarul de la haină și scoasei o bucată de frînghie subțire, dar tare, pe care i-o întinsei lui Guelvada, spunîndu-i:

— Leagă-l.

Guelvada luă frînghia și se apropie de Ravallo. Acesta ridică din nou din umeri – de data aceasta mai pronunțat. Era ceva deznădăjduit în atitudinea lui.

— Ce credeți că am să vă spun? întrebă el. Ce informații vă închipuiți că puteți obține de la mine? Eu nu știu nimic. De unde să știu? Nu sunt atît de important încît să mi se spună ceva sau să știu ceva.

Nimeni nu scoase o vorbă. Ravallo își îngropă fata în palme și lăsă apoi mîinile să-i cadă greu. Rămase cîtva timp uitîndu-se la Guelvada, care-l înfrunta cu același zîmbet liniștit pe buze.

Hotărît, Ernie se distra de minune.

— Leagă-l, spusei eu încă o dată. Și fă-i un căluș din batistă – în caz că e nevoie. Doresc cît mai puțin zgomot. După ce-l legi, percheziționează-l.

Belgianul rînji.

— Neapărat, făcu el, începînd să se ocupe de Ravallo.

Îi legă mîinile și gleznele ca un expert.

Îmi pusei revolverul în buzunar și mă dusei să-mi arunc ochii prin celelalte încăperi ale vilei. Găsii o ladă de lemn în camera din fund, o adusei în odaia unde se găseau cei doi și o așezai pe podea.

Rămăsei în picioare privindu-l pe Ravallo. Simțeam cum Ernie Guelvada se uită la mine cu coada ochiului. Se întreba, cu siguranță, cît de departe am să merg; dacă am să trec la fapte, făcîndu-l pe Ravallo să-mi dea informațiile pe care le doream, sau dacă pur și simplu jucam teatru ca să-l impresionez.

Nu jucam teatru. Eram hotărît pentru orice. Văzusem prea multe din cîte făcuseră nemții și japonezii oamenilor ca să șovăi să maltratez un agent pentru a obține informațiile de care aveam nevoie. Știam ce mi-ar fi făcut el mie dacă aș fi fost în locul lui.

Mă întrebam cît de informat este Ravallo și cît de important era rolul lui în afacerea aceasta. Aveam convingerea că era foarte important. Așa cum îi spusese lui Guelvada, eram sigur că trebuie să-l fi întîlnit pe Sammy cîndva, ca să-i poată imita vocea. Îmi adusei deodată aminte de altceva. Cineva îmi imitase și mie vocea, bărbatul care-i telefonase lui Alison Fredericks la Bettina Vaile și-i spusese să se ducă în Namur Street. Alison nu s-ar fi dus dacă n-ar fi fost sigură că eram eu. Dacă ar fi avut vreo îndoială, mi-ar fi telefonat mie mai întîi, lucru pe care nu-l făcuse. Și nu-l făcuse fiindcă fusese convinsă că vorbise cu mine. Cine altul putea fi acela dacă nu Ravallo?

Dacă era așa, Ravallo mă auzise și pe mine vorbind undeva. Întrebarea era, unde? Singurul loc la care mă puteam gîndi era serata de la Marinette.

Ravallo era probabil unul dintre cei doi tipi care se duseseră să-i scotocească lui Sammy prin casă în timp ce era narcotizat. Aceasta însemna că el lucra cu Auntie – presupunere pe care o întărea și prezența lui aici, în Walling.

Și mai lucra și în condiții optime. Era un artist de varieteu, tot timpul în turneu, jucînd în toate localitățile din țară. Prezența lui nu era nicăieri suspectă, tocmai din cauza meseriei pe care o avea. Faptul acesta îmi dădu o idee. Puteam paria tot ceaiul din China contra unui ou clocit că nici Auntie nici altcineva nu bănuiau prezența mea în Walling. Pe Auntie o văzusem numai din întîmplare și datorită unui noroc formidabil. Era deci explicabil că Ravallo fusese mai puțin precaut decît de obicei. Cum în ultimele zile el nu

făcuse nimic altceva decât să-i imite vocea lui Sammy, era natural să ia lucrurile ușor. Întâmplarea aceasta putea să-mi servească de minune.

Începui să mă gîndesc la Freeby. Mă întrebam ce-o fi făcînd, dacă nu încercase să intre în legătură cu mine sau dacă micuța noastră prietenă Bettina Vaile nu căutase să dea vreo lovitură tare. Impresia mea era ca ea căuta să-l atragă pe Freeby departe de firul principal al acțiunii, în speranța că aveam să mă duc și eu după ea, dîndu-le astfel posibilitatea celorlalți să lucreze nestingheriți și cît mai repede.

— Așează-te pe ladă, Ravallo, îmi spusei eu.

Ravallo sări pe ladă și se așeză. Părea să fie un prizonier cît se poate de docil. Eram sigur că proceda astfel ca să cîștige timp, sperînd să se întîmple ceva. Ernie Guelvada stătea rezemat de marmura căminului deteriorat și murdar, fumînd în liniște o țigară. Nu-și lua nici o clipă ochii de pe fata omului așezat pe ladă.

Aprinsei și eu o țigară și mă rezemai de zid, cu ochii la Ravallo.

— Ascultă... caută să-ți faci viața cît mai ușoară. Lucrezi pentru una din organizațiile externe ale lui Himmler. Ești complice cu o femeie destul de prezentabilă, cu ochi albaștri. A intrat astă-seară în culisele cinematografului ca să te vadă. Vreau să știu de ce. Asta este una la mîină. Al doilea punct este următorul: ieri, sau poate alaltăieri, lucrînd probabil după instrucțiunile femeii aceleia, i-ai telefonat bătrînei Carew la Chippinsfield. Ai imitat vocea nepotului ei – Sammy Carew – pe care ai auzit-o și pe care ai studiat-o cu grijă. I-ai spus că ești nepotul ei și că bănuiești că o tînără cu numele de Janine îi va face o vizită și se va interesa de tine sau de mijlocul de a intra în legătură cu tine. I-ai spus bătrînei Carew că pentru nimic în lume nu trebuie să-i spună Janinei că ai telefonat. I-ai dat instrucțiuni precise ce trebuie să-i spună Janinei cînd va veni. Ai prevenit-o în mod special că, dacă am să vin eu cumva pe-acolo, să nu-mi spună nimic, indiferent de argumentele pe care le-aș fi adus. Ai avut grijă să-i faci o descriere amănunțită a persoanei mele. Vreau să știu exact ce i-ai vorbit. Apoi – vreau să știu ce e cu doamna aceea pe care o cheamă Mrs. Vaile. S-ar putea să știi, s-ar putea să nu știi. Dacă știi ceva dă-ți drumul, ca să-ți scutești multe neplăceri. De fapt vreau să știu tot – absolut tot. Sunt hotărît să te fac să vorbești, într-un fel sau altul. După aceea, vom controla tot ce-ai spus. Între timp te vom lăsa aici. Dacă ai mințit sau ai încercat să faci vreo prostie, începem iar să te operăm. Ai înțeles?

Ravallo zîmbi și spuse cu o voce slabă:

— Am înțeles foarte bine.

Întorsei capul către Guelvada și-i spusei:

— Întreține-te cu el, Ernie...

Guelvada făcu doi pași înainte și se opri în fata lui Ravallo, privindu-l dintr-o parte cu un zîmbet prevestitor de rele.

— O, tu, Marele Ravallo, prietene, ascultă la mine. Eu sunt Guelvada. Poate că ai auzit de mine. Sunt un specialist în arta de a-i face pe oameni să vorbească. Pentru Ernie Guelvada oamenii vorbesc întotdeauna pînă la urmă... hei? Ascultă... de ce să nu-ți scutești o groază de amaruri și să nu vorbești fără mult tămbălau?

Ravallo nu spuse nimic și Guelvada continuă:

— Ravallo, cred că ești un tip al dracului de încăpățînat. Dar nu face nimic. Am ceva special pentru tine și am să-ți spun ce. Mai întîi de toate am să-ți administrez un tratament japonez, ca să știi cum stai. Dacă vezi cumva că-ți vine să vorbești, bălăbănește-ți capul într-o parte și-ntr-alta. Cu astea ne-am înțeles, nu? O.K. Pe urmă, dacă nu vorbești, trecem la apă. Cunoști chestia cu apa? Pariez că da. Mr. Himmler are o deosebită predilecție pentru suportul ăsta. Îl aplică evreilor, la Casa Columbia din Berlin. Nu e prea plăcut, te anunț ca să știi... hei?

— Știi, Ravallo, spusei eu, cred că e bine să-ți spun cîteva lucruri despre Guelvada. E un tip foarte periculos. Poate te interesează să auzi de ce.

Ravallo zîmbi din nou cu același zîmbet indiferent. Ridică ușor din umeri și spuse:

— Dacă te amuză...

— Guelvada era logodit cu o tînără – o belgiancă. Cînd au intrat nemții în satul ei, nu s-au purtat prea frumos cu ea. La drept vorbind, au fost foarte nesuferiți. Rezultatul a fost că fata a murit. Îmi închipui că a făcut-o bucuros... Firește că toate acestea nu l-au încîntat prea mult pe Guelvada, ba au avut asupra lui un efect exact contrariu. A făcut ca nemții – adică voi ăștia – să-i deveniți foarte antipatici. Lui Guelvada îi place să ia înapoi ce-i al lui. Dacă te las în seama lui, o să-ți vină foarte greu. Ei, ce zici... Ești hotărît să vorbești?

Ravallo se uită la mine; apoi se uită la Guelvada. Rînji disprețuitor și spuse în nemțește:

— Să vă ia dracu pe amîndoi!

Guelvada făcu un pas înainte și-și puse degetul pe umărul lui Ravallo. Apăsă pe nervul umărului și apoi, cu cealaltă mînă, îi făcu la gît cleștele japonez.

Ravallo începu să se zbată. Fata îi era lividă. Peste o clipă îi apărură pe frunte broboane de sudoare.

Guelvada își descleștă mîna și se dădu înapoi, privind la Ravallo cu capul aplecat într-o parte. Se întoarse apoi către mine și-mi spuse, în timp ce-și dezmoțea degetele:

— E tare băiatul. Toți oamenii lui Himmler devin așa, știți. Atunci... am să-i dau apă. La asta nu rezistă nimeni. E vreo căldare sau vreo oală pe-aici... hei?

— E o găleată veche de apă afară în curte. Robinetul e în bucătărie.

Guelvada dădu din cap.

— Și pot să mă folosesc de frînghie ca să-i dau balansul, spuse el. O.K. Ce-a căutat, a găsit.

După ce ieși Guelvada, îi spusei lui Ravallo:

— O să-ți aplic acum tortura cu apa. Știi cum e asta, nu-i așa? O să balanseze deasupra capului tău o găleată de apă cu o gaură-n fund. Apa începe să-ți picure pe cap. Neregulat însă. Asta se poate regla dînd vînt găleții. Nu se cunoaște pînă acum nici un caz ca un om să fi putut rezista mult timp picuratului continuu și neregulat al apei. O să trebuiască să vorbești. De ce n-o faci acum?

Ravallo se uită la mine. Ochii îi erau obosiți și arăta plictisit.

— Lua-v-ar dracu' pe voi și țara asta blestemată!

— Ți-am oferit o șansă, spusei eu ridicînd din umeri.

Guelvada se întoarse cu găleata. O puse jos și aprinse o țigară. Se uita insistent la Ravallo.

— Dă-i drumul, Ernie. O să trebuiască să vorbească. Între timp, eu am o idee și am s-o încerc. Ascultă bine la ce spune, cînd s-o convinge că e mai sănătos pentru el să trîncănească. Eu mă întorc cît pot de repede.

— N-aveți nici o grijă, în ceea ce mă privește. Am să procedez cu el sistematic. Aveți toată încrederea în Guelvada: individul o să vorbească.

Guelvada începu să-și scoată haina.

Ieșii afară din casă și începui să merg pe ulița care ducea la intrarea din dosul cinematografului. Începuse să bată un vîntuleț ușor. Mă întrebam cum ar fi viața dacă nu ar fi război și dacă fiecare din noi am putea face ce vrem. Timp de cinci minute lăsai la o parte toate celelalte gînduri și mă legănai în speranța păcii.

Revenii apoi la chestiunea care mă preocupa. Gîndurile mi se îndreptară spre Janine. Să presupunem că descoperiseră cine era Janine – și trebuia cu

păreră de rău să ajung la concluzia că descoperiseră. Era firesc să-și închipuie că Janine avea un contract de lucru oarecare, fie cu Sammy, fie cu mine. O văzuseră împreună cu Sammy și cunoșteau dorința mea de a intra în legătură cu ea. Primul lor gând ar fi fost s-o facă să vorbească. Ar fi căutat să afle ce era cu Sammy și mai ales cu mine. Și faptul că știa prea puține lucruri despre Sammy și aproape nimic despre mine nu era de natură să-i ușureze situația.

Fără să-și dea seama, Janine se aruncase singură în brațele lor. Lăsase ilustrata aceea care reprezenta Old Moor Lodge în camera ei și, mai mult decît atît, lăsase probabil ghidul de cale ferată deschis la Chippinsfield. Își închipuiseră imediat că ea avea să se ducă la mătușa lui Sammy ca să stea de vorbă cu ea, și-atunci i-o luaseră ei înainte. Îl puseră pe Ravallo să-i telefoneze bătrînei Carew, să se dea drept Sammy, s-o anunțe de venirea Janinei; să-i spună ce anume trebuia să vorbească și ce nu și - mai presus de orice – să nu pomenească nimic de numele lui.

Lucraseră la noroc și le reușise. Bătrîna îi spusese Janinei să se ducă într-un anumit loc, și ea căzuse în cursă cu capul înainte.

De altfel, acesta era motivul pentru care mă arătam dispus să mă port fără mînuși cu Ravallo.

Intrasem în ulița care dădea în aleea unde se găsea intrarea din dos a cinematografului. Mergeam liniștit pe la umbra zidului pînă ajunsei la intrare. Ușa era vîrîtă în zid, așa că mă putui ascunde acolo, ferit de priviri, pentru a răsufli.

Nu se auzea nimic. Speram că la ora aceea nu mai era nimeni în cinematograf și mi se părea puțin probabil ca acum, în timp de război, curățenia să se facă noaptea.

După cîteva minute începui să operez ușa. Erau de fapt două uși cu broaște de modă veche, pe care reușii să le deschid în cîteva clipe. Intrai înăuntru, trăseai ușile după mine, le încuiiai și rămăseai în coridorul pardosit cu piatră, ascultînd.

Clădirea era tăcută ca un cimitir. Mulțumii stelei mele norocoase pentru dispozițiile de camuflare totală a luminilor, aprinsei lanterna și privii în jurul meu. Coridorul ducea din spatele cinematografului pînă la scenă. De fiecare parte a coridorului se găseau două scări care dădeau în alte două culoare mici pe care se găseau cabinele actorilor și alte dependințe.

Urcai scara din dreapta. Prima cameră de pe culoar era plină de instrumente muzicale, plăci de patefon și alte materiale. Alături era biroul

directorului, iar ultima cameră era o cabină comună.

Mă întorsei în coridor și încercai scara din stînga. Pe prima ușa se găsea o tăblie pe care scria: *Marele Ravallo - Cel mai mare imitator din lume*. Ușa era încuiată dar nu-mi trebuiră mai mult de două minute ca să-i vin de hac. Intrai în cameră, găsii comutatorul, făcui lumină, închisei ușa și mă rezemai cu spatele de ea, privind în jurul meu.

Era cabina obișnuită a unui artist de varieteu. Pe oglinda toaletei erau fixate cîteva fotografii ale lui Ravallo și niște reclame și cronici tăiate din ziarele locale. De un cuier atîrna un frac și accesoriile lui, învelite cu o pînză care să le apere de praf. Într-un colț zării un geamantan.

Începui să scotocesc toate lucrurile cu mare grijă. Cercetai pînă și căptușeala de la haine și tocurile de la pantofi – absolut tot.

Forțai broasca geamantanului și risipii conținutul pe jos, procedînd sistematic cu fiecare obiect în parte.

Nu găsii nimic. Începui să strîng lucrurile, punîndu-l pe fiecare la loc, de unde îl luasem. După aceea mă așezai pe scaunul din fata toaletei.

Erau acolo ustensilele obișnuite pentru machiaj: creioane, pudră, cîrpe mînjite cu vaselină și alte accesorii, precum și o cutie de țigări și o jumătate de sticlă de whisky. Mai zării și o cărticică legată în piele. O deschisei și văzui că este agenda lui Ravallo.

O examinai cu cea mai mare atenție. Ca orice artist de varieteu, Ravallo își nota data și locul unde juca. Agenda lui avea însemnate reprezentațiile din ultimele trei luni. Majoritatea lor fuseseră date în cinematografe mici de provincie sau de țară. Ici și colo cîte un teatru de Music Hall din vreun orășel.

Răsfoii filele pînă dădui de pagina pe care erau însemnate reprezentațiile de săptămîna aceea din Walling. Duminica era goală. Întorsei pagina următoare cu mare emoție. Citii că proxima reprezentație era programată pentru The Weathervane Club, din Pellsberry.

Întorsei încă o pagină. Nu avea scris nimic pe ea. Ultimul spectacol al Marelui Ravallo trebuia deci să fie cel de la Weathervane Club.

Era tocmai lucrul la care mă așteptam și care, așa cum se prezenta situația, nu mă nemulțumea cîtuși de puțin.

Pusei agenda la loc pe masă, mă uitai atent prin toată cabina, aranjai lucrurile mai mult sau mai puțin așa cum le găsisem, stinsei lumina și ieșii.

Încuiiai ușa, coborîi pe scări pînă la intrarea din dos, mă strecurai afară fără zgomot și încuiiai ușile după mine.

O luai la picior pe alee, întrebându-mă dacă Ravallo se hotărîse să spună ceva. Îmi ziceam că e mai mult ca sigur că vorbise, singura întrebare fiind cît de mult anume.

Dar poate că fusese deștept. Poate că procedase ca orice spion care este pus în fața unei situații grele, adică spusese lucrurile în așa fel încît să pară adevărate, fără ca noi să ne dăm seama dacă mințea sau nu și în același timp să nu putem controla cu ușurință.

Afară întunericul era aproape de nepătruns și începuseră să cadă cîteva picături de ploaie. Mergeam cu pas iute spre vila noastră. Mă gîndeam, cu cinism, ce-ar spune respectabilii și seninii locuitori din Walling dacă ar ști că o vilă goală dintr-unul din curatele lor cartiere era în momentul acela folosită ca odaie de tortură. Ridicai din umeri cu nepăsare. Se mai întîmplaseră în războiul acesta și alte lucruri tot atît de neobișnuite și de necesare, care n-aveau să vadă niciodată lumina zilei.

Tăiai cîmpul de-a curmezișul și mă apropiai de vilă prin spate. Îmi ziceam că, sau îl voi găsi pe Ernie Guelvada stăpîn pe cîteva informații prețioase, sau amicul nostru Ravallo continuă să treacă prin momente dezagrabile.

Gîndurile mi se îndreptară către Sammy. Ce se întîmplase oare în noaptea cînd avusese loc serata? Ce lucru pe care îl avea Sammy putea să-i intereseze într-o măsură atît de mare pe amicii noștri? Poate că un document sau o fotografie sau amîndouă... Ce se hotărîse Sammy să facă, atunci cînd fusese pus la serată în fata unei situații noi? Fiindcă era clar că se întîmplase ceva care să-l determine pe Sammy să se țină în rezervă, să nu mă recunoască, să nu-mi vorbească, să nu facă nimic din ce ar fi putut trăda jocul nostru. Care era motivul?

Răspunsul cel mai plauzibil era că Sammy știa sau bănuia că e gata să dea de capătul problemei și că oamenii cu care avea de-a face nu s-ar fi dat înapoi de la nimic.

I se păruse lui că lucrul cel mai nimerit e să se îmbete, și hotărîrea aceasta o luase la serată și nu înainte. Dacă ar fi descoperit ceva înainte de serată, ar fi putut lua contact cu Bătrînul, care mi-ar fi trecut mie informația. Or, așa ceva nu se întîmplase. Mai era și chestiunea că Janine fusese la serată cu el. Probabil că Sammy o luase ca un fel de camuflaj, pentru a da impresia celor pe care îi interesa persoana lui că el nu făcea altceva decît să petreacă o seară cu drăguța.

Continuase să dea această înfățișare atitudinii lui prin faptul că după aceea o condusese pe Janine acasă. El nu-i spusese însă nimic de bănuielile lui și nici nu-i pomenise nimic despre mine. De ce?

Răspunsul la această întrebare putea fi că Sammy ținea ca Janine să știe cât mai puține lucruri, ca să fie cât mai bine pentru ea. Mai credea că, ajutat de puțin noroc, avea să poată intra în legătură cu mine cât de curînd. Probabil că intenționa s-o facă a doua zi dimineața.

Dar dacă el avea ceva după care umblau ei – ceva foarte important – ce făcuse oare cu lucrul acela? În scrisoarea lui, Sammy îmi scria că, atunci cînd își revenise din somnul provocat de băutura drogată, zărise doi oameni în camera lui. Aceasta însemna că cineva – probabil prietena mea cu ochi albaștri, Auntie – îi drogase whisky-ul în timp ce el era la serată și că percheziția pe care o făcuseră atunci cei doi nu avusese nici un rezultat.

Așa că l-au trimis pe Sammy pentru a doua oară în lumea viselor și au încercat tot felul de lucruri ca să-l facă să vorbească. Nu le reușise, fiindcă nu-mi puteam închipui ca cineva să-l fi determinat pe Sammy să vorbească – indiferent de mijloacele folosite - dacă el se încăpățîna să tacă. În concluzie, reieșea că lucrul acela – document, fotografie sau ce naiba o fi fost – pe care ei erau atît de nerăbdători să pună mîna, rămăsese încă nedescoperit și că se găsea tot în locul unde-l ascunsese Sammy. Și nu era ascuns asupra lui Sammy, fiindcă l-ar fi găsit, nici în camera lui nu era, fiindcă o percheziționaseră. În același timp, obiectul era destul de important ca Sammy să-l pună undeva la îndemînă pentru cazul cînd ar fi avut nevoie urgentă de el. Fără doar și poate că documentul era de o însemnătate covîrșitoare pentru afacerea pe care o conduceam și asupra căreia Sammy mi-ar fi dat depline lămuriri a doua zi după serata de la Marinette, dacă am mai fi avut șansa să ne întîlnim.

Cît de multe sau cît de puține știa Janine, era de asemenea o cantitate necunoscută pentru moment. Dar ea tot știa ceva. Știa destul ca să aibă precauția să fugă din calea lui Auntie, cînd aceasta venise să-i facă o vizită în Verity Street; știa destul ca s-o evite pe Auntie și să întreprindă acțiunea riscantă de a se furișa în casa din Kinnoul Street și de a căuta ceva.

E posibil ca Sammy să fi pus mîna pe acel lucru datorită Janinei. Îmi dădeam seama că o convorbire de cinci minute cu tînăra aceea frumoasă m-ar fi scutit de multă osteneală. Nu-mi rămînea nimic altceva de făcut decît s-o găsesc. Poate că știa Ravallo unde este.

Dacă Sammy și cu mine am fi putut vorbi măcar o singură dată. Dacă... Așa însă, afacerea pornise atât de prost, se încâlcise atât de rău, încât Janine, în loc să-mi fie de ajutor, mai rău mă încurcase.

De unde Dumnezeu s-o iau? Ce-i coceau amicii noștri? În orice caz, nimic prea plăcut, îmi închipuiam la ce fel de tratament se putea aștepta din partea unor persoane ca Mrs. Bettina Vaile sau Auntie. Amîndouă aceste doamne aparțineau tipului de oameni care se delectează smulgînd aripile fluturilor.

Sammy nu-i spusese nimic Janinei despre mine. În schimb îi pomenise de mătușa lui – Miss Carew – din Chippinsfield. Probabil că Sammy îi dăduse ilustrata aceea cu The Old Moor Lodge. Era în firea lui Sammy să facă asemenea gesturi.

Mai mult ca sigur că o sfătuisese că dacă intră într-o încurcătură să se ducă la Miss Carew. Din motive binecuvîntate, pe care numai el le știa, aceasta era tot ce-și pusese în gînd să-i spună Janinei. De ce?

Îmi închipuiam motivul. La serată, Sammy ajunsese la convingerea că și el, și eu, fuseserăm descoperiți și atunci se ținuse la distanță de mine. Singurul contact dintre noi, instantaneu și neobservat de nimeni, a fost cînd Sammy mi-a strecurat în buzunar petecul acela de hîrtie cu adresa lui. Planul era ca în cazul cînd i s-ar fi întîmplat lui ceva în noaptea aceea – și el presimțea că avea să i se întîmple – să am un punct de reper de la care să pot merge mai departe, chiar dacă acel punct de reper nu era decît adresa lui.

Decît adresa lui! Ceva îmi străfulgera prin minte. Mă oprii din mers și rămăsei locului pe cîmpul acela noroios, la douăzeci de metri de ușa din dos a vilei, cîntărind în gînd tot ce însemnau aceste cuvinte. Poate că, în sfîrșit, eram pe drumul cel bun.

Îmi amintii de faptul curios care mă izbise la casa din Kinnoul Street, anume că ușa era în permanentă descuiată și că oricine putea intra și ieși în voie. Dar... cîte case nu sunt în Londra unde poți intra și ieși nestingherit?

Prin urmare, oameni de orice stare și condiție puteau pătrunde ușor în casa aceea, dacă aveau treabă acolo. Și Sammy știuse asta. Știuse că nu era totdeauna nevoie să suni și să aștepti să ti se deschidă. Știuse că, dacă i se întîmpla lui ceva, mi-ar fi ușor să pătrund în casă.

Acum eram stăpîn pe situație. Mă îndreptam spre ușa vilei, gîndindu-mă la Marele Ravallo. Eram sigur că nu se mai simțea chiar așa de mare. Mă întrebam chiar în ce hal îl adusese tratamentul cu apă al lui Guelvada.

Împinsei ușa și intrai. Statui în coridorul strimt și întunecos, ascultînd. Nu auzeam nimic. Aprinsei lanterna, camuflînd lumina cu degetele, străbătui coridorul, îmi aruncai ochii prin bucătărie și nu văzui nimic; mai făcui doi pași și deschisei ușa camerei în care-l lăsasem pe Guelvada și pe Ravallo.

Rămăsei în prag avînd în față un tablou neobișnuit. Guelvada stătea pe ladă în partea dinspre cămin. Lumina unui capăt de lumînare lipit pe marmura căminului îi cădea pe față. Capul și-l ținea sprijinit într-o mînă și făcea impresia că este pradă unei deznădejdi totale. Din colțul gurii îi atîrna un capăt de țigară stinsă. Se uita pierdut la podea și cînd intrai eu își ridică ochii spre mine cu o expresie de amărăciune care aproape că-ti trezea mila.

Hotărît, Ernie nu era încîntat de viață.

Trupul lui Ravallo era întins lîngă peretele din fața ușii. Se vedea cît de colo că e mort. Fața îi era liniștită și stătea într-o atitudine mai mult sau mai puțin naturală.

— Ernie?

Guelvada ridică din umeri. Își scoase chiștocul din gură și-l aruncă cu ciudă în cămin, apoi arătă cu degetul mare peste umăr, în direcția răposatului Ravallo.

— E mort, mort de-a binelea? Cît se poate de mort. M-apucă toți dracii. Auzi, să mă ducă de nas pe mine, Guelvada. Simt că fac explozie...!

Ridicai din umeri.

— Și nu ți-a spus nimic? întrebai eu.

— N-a avut ocazia, spuse Guelvada. Îndată după ce ați plecat, am luat găleata și-am început să pregătesc aparatul pentru apă. Cînd ieșeam din cameră i-am spus: Ascultă, prietene, peste puțin timp ai să fii bucuros să stai de vorbă cu Ernie Guelvada. Ai să fii bucuros să oprești apa care face pic-pic-pic pe capul tău. Nici n-o să fie nevoie să te rog să vorbești. Are să-ți placă la nebunie. Înțelegi, prietene? îl întrebai. Asta i-am spus. S-a uitat la mine cu ochii ăia stinși ai lui și m-a dat dracului. M-a dat dracului cu o voce atît de slabă, încît ar fi trebuit să devin bănuitor încă de-atunci. După aceea mi-a tras o înjurătură grosolană. Am ieșit din cameră și cînd m-am întors, după cîteva minute, l-am găsit mort. Căzuse de pe ladă și stătea întins pe jos.

— Otravă, nu? spusei eu.

— Exact. Probabil că a luat-o cînd și-a pus fața în mîini, făcînd pe disperatul, vă aduceți aminte? Puțin înainte de a-l lega. Bestia, ce trebuie să fi rîs de noi în sinea lui.

Începu să înjure. Adresă cele mai tari cuvinte pe care le auzisem în viața mea familiei, rudelor și – dacă existau – urmașilor nefericitului Ravallo. O ținu așa timp de patru minute fără să repete de două ori aceeași înjurătură. Se vedea că e grozav de furios.

Îmi aprinsei o țigară și-l lăsa să termine, în cele din urmă îi spusei:

— Ascultă, Guelvada, uită supărarea pentru un moment și concentrează-te asupra celor ce-ți spun. Arătai spre trupul lui Ravallo: El era ultima noastră șansă de a pune mîna pe ceva, ca să putem lucra repede. Acum trebuie să ne punem în mișcare, trebuie să pornim în căutarea Janinei. Trebuie să acționăm într-un fel, căci altfel...

Guelvada aprobă din cap.

— Exact, spuse el. Dacă n-o găsim noi și pun ei mîna pe ea, o s-o facă să vorbească. N-o să se poarte cu ea cu mănuși, îi cunosc eu pe indivizii ăștia... termină el cu o înjurătură.

— Nu se mai pune chestiunea dacă o găsesc sau nu, fiindcă pariez pe orice că e în mîinile lor. Ravallo a dăscălit-o pe Miss Carew unde s-o îndrumeze pe Janine. Probabil că i s-a spus să se ducă într-un loc unde o așteptau cu brațele deschise. Dacă Janine știe ceva, se pricep ei cum să-i smulgă informațiile. Poate că au și început s-o opereze.

— Ce e de făcut? încotro o apucăm... hei?

— Eu mă întorc la Londra. Mă duc să văd dacă Freeby a făcut vreo ispravă. Poate că a mișcat ceva pe-acolo.

— Aș vrea să vin și eu, spuse Guelvada. Tare aș vrea. Mă interesează grozav de mult afacerea asta. Mai ales că n-am avut încă ocazia să omor pe nimeni. Poate că pică ceva la labă... hei?

— Poate, făcui eu. Dar la Londra nu vii. De îndată ce plec, caută să scapi de cadavrul ăsta. E destul de întuneric afară, așa că poți să-l ascunzi pe undeva pe aici. După aceea du-te la Coroana și ia o cameră. Mîine stai cu ochii ațintiți asupra intrării din dos a cinematografului.

— Pentru ce? întrebă el.

— Pentru Auntie, spusei eu. Ia gîndește-te puțin. Ești de acord că n-a venit aici în Walling ca să se întremeze. Lucrau împreună. Azi e joi, și toată săptămîna Ravallo trebuia să joace aici. Știu unde urma să aibă viitoarea reprezentație. Sunt sigur că Auntie o să caute să ia contact cu el înainte de aceasta. Putea totdeauna să se întâlnească cu el în cabina lui și să stea de vorbă fără să-i observe nimeni, așa că o să se ducă din nou la cinematograful. Dacă se duce, țin-te după ea ca puiul după mamă, Ernie. Trebuie să

descoperi unde se duce când pleacă din Walling. Așadar, tot ne-a folosit la ceva moartea lui Ravallo.

— Zău? făcu el. Poate că aveți dreptate, dar eu nu văd la ce ne folosește, Mr. Kells.

— Auntie o să se întrebe ce dracu s-a întâmplat cu Ravallo. Cum el nu se duce mâine la cinema pentru reprezentație, o să meargă vestea prin tot orașul și o să audă și Auntie. Parcă o văd fugind ca o mașină de pompieri să vadă ce s-a întâmplat. O s-o apuce pandaliile, fiindcă o să-și dea seama că l-am scos pe Ravallo din circulație. Atunci are să întreprindă ceva sau are să se ducă undeva. Dumneata trebuie să afli ce și unde anume. Înțelegi?

— Înțeleg, spuse el. Aveți perfectă dreptate, Mr. Kells. Se uită la cadavru. Dar tot mi-ar fi plăcut să-i dau vreo jumătate de oră cu chestia aia. De... făcu el ridicînd cu resemnare din umeri.

— Mai ai încă șanse să omori pe cineva – dacă n-or fi ei mai iute de mînă. Ei... noapte bună... fă curățenie pe-aici și vezi de Auntie cît poți mai repede.

— Unde vă pot găsi? întrebă el.

— Telefonează la mine acasă. Dacă nu mă găsești, are să fie cineva la care să-mi poți lăsa o vorbă. Noapte bună.

Ieșii afară. Ploua tare și întunericul era adînc, lucru care nu-mi displăcea. Îmi ridicai gulerul de la haină și o pornii spre Walling.

Norocul nu fusese deplin.

Trecuse de miezul nopții când ajunsei în Londra. Mă dusei direct acasă, lăsaî automobilul afară și-l căutai pe portar. Nimeni nu întrebuse de mine, nu voise să ia contact cu mine și nu-mi telefonase. Acalmia aceasta aproape mă enerva.

Făcui un duș fierbinte, apoi unul cald, îmbrăcai alte haine și mă servii cu un pahar de whisky. Îi simțeam nevoia. Aveam sentimentul că mă învîrtesc într-un cerc fără să dau nicăieri de capăt și că pînă la urmă aveam să cred că totul nu era decît un vis.

Mă așezai într-un fotoliu, pusei picioarele pe marmura căminului și începui să mă gîndesc la Sammy. Încă de la începutul acestei afaceri Sammy parcă lucrase aiurea, ceea ce nu era în obiceiul lui. I se întîmpla să facă ceva care părea nelămurit, ciudat, în doi peri, nelalocul lui sau prostesc, dar totdeauna avea o idee în cap și lăsa să se întrevadă ceva din planul lui. Acum, în urmă, își dăduse în petec.

Desfidam pe oricine să poată întrezări ce avea Sammy de gând. Eu personal începeam să mă dau bătut.

În meseria noastră faci o mulțime de lucruri fără să ai neapărat o rațiune. Așa trebuie. În majoritatea cazurilor ghicești, și succesul sau insuccesul depind de faptul dacă ai ghicit bine sau rău. Eram bineînțeles convins că Sammy avea de gând să ia contact cu mine și să-mi vorbească, sau la serată, sau în ziua următoare. De aceasta nu mă îndoiam. Se întâmplase însă ceva în casa Marinette care-l făcuse să se răzgândească.

Îmi închipuiam cam ce putea fi, dacă nu mă înșelam cumva. Mă întrebam cât de aproape aș fi de adevăr dacă aș ajunge la concluzia că motivul pentru care se hotărîse să nu-mi vorbească deloc – să nu-mi scrie nici un rînd înainte de a se duce la serată – sau să nu-i comunice nimic Bătrînului pentru mine – era că Sammy avea o îndoială. În afară de concluziile la care ajunsese în seara aceea – concluzii care-l determinaseră să-și facă de cap, să lase baltă toată afacerea și să se îmbete – , Sammy nu era sigur de ceva înainte de a veni la serată. Altfel ar fi făcut ceva ca să mă lămurească. Aveam impresia că era o oarecare logică în presupunerea mea. Îmi turnai un pahar de Vat 69 și-mi cocoțai picioarele la loc pe marmura căminului. Îmi luai cea mai comodă poziție în fotoliu și lăsaî gândurile să-mi zboare spre tînăra cu numele de Janine.

Era o ființă foarte inteligentă, foarte frumoasă și foarte șic. Avea și prestanță, și grație. Purtarea ei – în ceea ce mă privea – fusese destul de stranie încă de la început, în primele zile socoteam că e de partea cealaltă și că joacă în combinație cu Auntie, cea cu ochi albaștri, cu Față-Albă și cu Mrs. Bettina Vaile. Aceasta fusese prima mea impresie, pe care scrisoarea primită de la Sammy mi-o dezmințise. Singurul motiv pentru care renunțasem la părerea mea fusese scrisoarea. Ar fi fost totuși nostim să fi avut eu dreptate.

În cazul acesta însemna că Sammy greșise, lucru care nu i se întâmpla de obicei. Dar, la urma urmei de ce să nu fi greșit Sammy? Oricine poate să se înșele, mai ales cînd ai de-a face cu o femeie ca Janine, și ai un temperament ca Sammy...

În definitiv, cine naiba era Janine? În afară de Sammy, nimeni nu auzise de ea și n-o văzuse. Bătrînul habar n-avea, fiindcă mi-ar fi spus.

Trebuie să vă dați seama că pe Sammy l-am văzut ultima oară la Pas de Calais. Decisesem să ne despărțim, să treacă el întîi Canalul, iar eu să-l

urmez atunci cînd condițiile ar fi fost favorabile. Procedul acesta ne-ar fi scutit de neplăcerea de a ne prinde pe amîndoi.

Eram absolut sigur că fusesem imediat dați lipsă la apel. Aveam toate motivele să cred că Gestapo-ul se folosisse de duplicatele fotografiilor noastre de pe carnetele de identitate, și lansaseră un apel S.O.S. către oamenii lor de aici, îndată ce am dispărut. E foarte posibil ca, în momentul cînd Sammy a ajuns în Anglia, clica Mrs. Vaile-Auntie primise informații asupra noastră și semnalmentele noastre și ne aștepta. Sammy descoperise în timpul dintre momentul cînd ne despărțisem și momentul cînd vorbise cu Bătrînul. Și era mai mult ca sigur că informația aceasta – anume că una din secțiunile externe ale lui Himmler lucra aici pentru controlul efectelor bombelor zburătoare – îi fusese dată de Janine.

Și de ce nu? Sammy o întîlnise după ce se despărțise de mine și înainte de serată. Asupra acestui punct eram absolut sigur.

Faptul că ea fusese aceea care-i dăduse de știre despre secțiunea germană îl făcuse pe Sammy s-o creadă și să nu se îndoiască de sinceritatea ei. Bazat pe această informație, Sammy pornise la lucru. Rezultatul se văzuse.

Îmi veni în minte un gînd sinistru. Să zicem că Janine lucra pentru inamic. Să zicem că ea era una din persoanele căreia i se spusese că doi oameni – despre care se crezuse la început că sunt doi ofițeri germani de artilerie detașați la bateriile de bombe rachete – erau de fapt agenți britanici, care trebuiau să sosească din moment în moment în Anglia. Să zicem că i se dăduseră semnalmentele celor doi oameni. Urmarea era că făcuse cunoștința cu Sammy – poate chiar înainte ca el să fi părăsit Franța – și-i spusese povestea cu secția externă a lui Himmler, care lucra la Londra. Ea știa că Sammy avea s-o creadă, bazat pe faptul că cei de la Pas de Calais aveau tot interesul să capete informații asupra locului unde cădeau bombele zburătoare și că Sammy avea să primească probabil însărcinarea de a lichida secția germană.

Cu alte cuvinte, avantajul lor era că știau cine suntem. Avînd-o de partea lor pe Janine, care se dădea drept o colaboratoare de-a noastră, le era ușor să ne joace cum le plăcea. Toate acestea, adăugate la faptul bine cunoscut că acționau la disperare și că voiau să obțină decisiva cît mai iute cu putință, dădeau perfectă consistență argumentației mele.

Dacă luam de bună această teorie, atunci era cît se poate de normal ca Sammy – care nu era prost – să fi ajuns în cursul serii aceleia la credința că

Janine făcea un joc dublu. Presupunând că înainte de serată i se strecurase îndoiala în suflet – ce ar fi făcut?

Exact ceea ce făcuse!

Primul lui gând fusese la treabă. Al doilea, să mă protejeze pe mine ca, în caz că el cade, eu să pot duce afacerea mai departe. Și atunci mă ocolise. Nu-mi scrisese nimic, nu-mi telefonase niciodată și singura indicație pe care mi-o dăduse fusese faptul că se îmbătase. Îmi mai dăduse și adresa lui, însă nu-mi spusese nimic despre Janine și nici ei ceva despre mine.

Asta făcuse.

După care, înainte de a fi omorât, își dăduse osteneala să-mi scrie câteva rânduri în care îmi spunea că Janine e cu noi, că e de partea noastră. Cu asta cum rămânea?

Putea exista o explicație. Sammy spusese înadins un neadevăr. Poate că adăugase pasajul cu Janine ca să fie sigur că scrisoarea avea să-mi parvină! Aruncase plicul pe fereastră în speranța că cineva avea să o pună la poștă, dar în aceiași timp ținuse seama și de posibilitatea ca scrisoarea să cadă în inimile lor. Sammy – deștept cum era – îmi scrisese în așa fel încât și lor să le convină să primesc scrisoarea. Și de ce nu? Restul informațiilor erau apă de ploaie.

Terminai de băut paharul și conchisei că îndoiala e cel mai afurisit lucru.

Atitudinea Janinei, încă de la început, te făcea să nu știi în care din cele două tabere s-o așezi, a lor sau a noastră? Puteai s-o iei cum vrei și să meargă.

Chiar vizita ei la Miss Carew putea fi interpretată în două feluri. Căutase să descopere persoana pentru care lucra Sammy ca să-i dea informațiile, sau documentele de care eventual dispunea, sau să afle pentru ceilalți cine era șeful secției de contraspionaj care lucra împotriva lor.

Ajunsei la concluzia că viața e grea, foarte grea.

Îmi luai pălăria și ieșii. Simțeam că Verity Street mă cheamă.

Oprii mașina colț cu Mulbery Street și o trăsei mai la întuneric. După aceea mă dusei pe jos spre locuința Janinei, pe trotuarul opus.

Ploaia încetase, vântul se potolise și luna ieșise pe cer. Noaptea era plăcută și zăpușeala și atmosfera grea, pe care le asociază întotdeauna cu acest cartier, mă impresionează prin absență. Îmi ziceam că-i un semn bun, cu

toate că trebuie să mărturisesc că nu sunt omul care să-mi pierd vremea cu asemenea fleacuri.

Cînd ajunsei aproape de casa Janinei, văzui o dîră de lumină sub camuflajul de la fereastra salonului ei. Mă oprii și aprinsei o țigară. Socoteam că venise timpul ca doamna și cu mine să mai stăm puțin de vorbă. Traversai strada și apăsai pe butonul de deasupra cărții de vizită a Janinei. Nu se întîmplă nimic. Apăsai din nou butonul fără să-mi ridic degetul de pe el. Nimeni nu se sinchisi. Apoi începui să bat în ușa.

Cam după un minut, ușa se deschise și în semiîntunericul vestibulului o văzui pe intendentă. Mă privea cu o oarecare ostilitate stăpînită în ochi. Aveam impresia că nu mă prea simpatizează și nu știam de ce.

— Bună seara, spusei eu. Ce mai faceți? Miss Janine e acasă?

— E foarte tîrziu, spuse ea acru. De obicei nu primim vizite la ora aceasta.

— Vă cer mii de scuze. Dar poate că vă amintiți de mine. Sunt ofițerul de politie care a fost ieri pe aici.

— Da? făcu ea pe un ton puțin insolent. Mie nu-mi faceți impresia unui ofițer de politie.

— Atunci ce impresie vă fac? întrebai eu. Că sunt o focă dresată? Dar poate că aveți amabilitatea să-mi răspundeți la întrebare. Aș vrea s-o văd pe Miss Janine.

— Nu puteți s-o vedeți, fiindcă nu e aici.

— Ați mai văzut-o de la ultima mea vizită?

Bătrîna făcu din cap că nu.

— Nu s-a întors încă acasă.

Îmi aprinsei o nouă țigară.

— Cine e în clipa de față la ea în salon? întrebai eu. Chiar dacă nu arăt a ofițer de poliție, vă amintiți, sper, că am plătit chiria. Presupun că n-ați închiriat altcuiva cele două odăi.

— Desigur că nu. Fac acum curățenie în ele, fiindcă pînă astăzi nu am avut timp.

— Păcat, spusei eu căscînd. Nu-i nimic... o să am mai mult noroc data viitoare. Dacă o vedeți pe Miss Janine, vă rog să-i spuneți că am căutat-o și că aș vrea să ne întîlnim într-o zi... dacă nu aici, atunci în Kinnoul Street, să zicem. Poate că îi convine mai mult acolo, încheiai eu rînjind.

— Perfect, spuse ea acru și trînti ușa.

Mă îndreptai spre locul unde lăsasem mașina. Era cât se poate de clar că cineva – poate chiar Janine – o montase pe intendentă. Începeam să cred că Janine nu-mi mai plăcea chiar atât de mult și că presupunerile mele în privința ei erau neplăcut de adevărate.

Pornii mașina și trecui din nou prin dreptul casei Janinei. Dîra de lumină nu se mai zărea la fereastra salonului. Avusese cineva grijă s-o stingă.

Mînai spre Kinnoul Street. Fiindcă eram pus pe vizite, voiam să merg pînă la capăt. Mă gîndeam ce nostim ar fi dacă aș suna la casa din Kinnoul Street și ar veni chiar Auntie să-mi deschidă. Eram însă sigur că așa ceva nu putea să se întîmple și că Auntie nu mai dăduse pe acolo de cînd cu incidentul cu piperul. Și nici n-avea să mai calce în casa aceea, care urma să rămîină pentru ea o simplă amintire.

Oprii mașina în capătul străzi, stinsei farurile și continuai drumul pe jos. Casa era învăluită într-un întuneric desăvîrșit. Avea înfățișarea unei case goale și pline de praf. Era în ea ceva care nu-mi plăcea.

Apăsai pe sonerie și așteptai cîtva timp degeaba. Încercai ușa de la intrare și văzui că de data aceasta era încuiată. Observai pe unul din geamurile de la parter un E (empty = goală) mare negru de la Apărarea Pasivă.

Strada era liniștită; luna se ascunsese după un nor. Îmi scosei trusa de chei și începui să operez ușa. După trei minute eram în casă.

Închisei ușa după mine și rămăsei în coridor să mă gîndesc. Cunoșteam destul de bine topografia casei. În dreapta coridorului era sufrageria unde avusesem ultima întrevedere cu Auntie. La primul etaj era dormitorul cu mobilă veche al lui Sammy și deasupra, camera în care dormea Auntie.

Intrai în sufragerie și aprinsei lanterna. Camera era așa cum o lăsasem. Serviciul pe care-l întrebuințase Auntie pentru supă era încă pe masă, mobila în aceeași poziție și scaunul pe care stătuse Auntie răsturnat, așa cum îl trîntise în graba ei de a pleca.

Se părea că nu mai fusese nimeni pe acolo de la ultima mea vizită. Cineva, telefonase însă la Apărarea Pasivă că locuința era goală, și așa se explică E-ul de pe fereastră.

Mă urcai în camera lui Sammy. Nici aici nu se schimbase nimic. Hainele lui stăteau încă așezate cu grijă pe pat. Camuflajul era lăsat. Aprinsei lumina și mă așezai pe marginea patului, gîndindu-mă la Sammy.

Am aprins o țigară. Mă gîndeam că Sammy nu fusese prea surprins cînd își revenise din somnul provocat de narcotic și-i văzuse pe cei doi tipi

scotocindu-i prin cameră. Pe Sammy nu-l putea surprinde nimic, dar probabil i se păruse curios ca cei doi să-l fi socotit atât de neghiob încât să ascundă la el în cameră lucrul pe care-l căutau.

Șmecheria e că nimeni nu face ce cred ceilalți că o să facă – afară de cazul că o face fiindcă-și închipuie că ceilalți socotesc că e atât de simplu s-o facă încât cred că n-a făcut-o tocmai pe aceea. Cam încurcat, dar așa se întâmplă în meseria noastră. Uneori e cazul să faci ce crede lumea că ai să faci, și pe urmă să te înșeli singur. Acesta era felul de a gândi al lui Sammy.

Ieșii din dormitor și urcai scările. Găseam că e nostim să mă învîrt într-o casă care fusese teatrul a cel puțin două drame – dacă afacerea cu piperul se poate numi dramă.

Deschisei ușa de la dormitorul lui Auntie. Intrați și îmi plimbai lanterna prin încăpere, văzui că perdelele negre erau trase, găsii comutatorul și făcui lumină. Toate lucrurile din cameră erau la locul lor. Mă uitai în pat – și vă rog să mă credeți că n-aș fi fost surprins dacă aș fi văzut-o pe Auntie culcată, cu o bonetă de noapte în cap – și văzui că era făcut, cu un colț al plapumei îndoit, ca și când cineva trebuia să se urce în el.

Camera era atrăgătoare. Patul era lipit de zid, în stînga ușii. Încăperea era spațioasă, acoperită peste tot cu covoare, și în dreapta ușii se găsea un birou mare și destul de luxos. Era plin cu călimări, tocuri, boabe de curățat penița și alte fleacuri la care țin doamnele în vîrstă. Mai avea pe el un suport pentru hîrtii, un căpăcel cu penițe, agrafe și chiar un album de mărci curențe. Îmi dădeam seama că Auntie e o persoană extrem de meticuloasă, atunci cînd nu taie gîtul la oameni sau nu se delectează cu alte sporturi de aceeași natură.

Pe marmura căminului, deasupra vetrei – o imitație de foc de cărbuni care funcționa cu gaz aerian – văzui într-o ramă de argint fotografia ei, pe care o observasem și cu ocazia ultimei mele vizite. Mă apropiai s-o examinez.

Fotografiile, după cum poate știți, sunt niște lucruri foarte ciudate. Aparatul vede adesea o mulțime de amănunte care scapă ochiului nostru, și se cunoștea că cel care o pozase pe Auntie nu era un fotograf de rînd. Fotografia era făcută din față și mă privea din rame de argint cu un aer care spunea tot atât de limpede ca și în cuvinte – Hai, cară-te!

Era exact aerul pe care-l avea Auntie. Ridicai rama și o examinai. O dusei înapoi sub becul electric și o examinai și mai atent. Mă interesau în

mod cu totul deosebit caracteristicile faciale ale acestui drac de femeie. Rămăsei privind-o îndelung și apoi vrui s-o pun la loc pe cămin.

Se întâmplă atunci minunea. Unul din acele lucruri care se întâmplă numai o dată sau de două ori în viață. Dosul ramei, care era ca de obicei de carton, fixat în colțuri cu câte o clapă, se desprinsese, și fotografia lui Auntie căzu pe covor. Rămăsei cu rama și cu geamul în mână, și când mă aplecai să ridic poza, văzui sub ea un plic mic negru.

Era pătrat, cu latura cam de zece centimetri și știam precis ce se găsea în el. Inima îmi bătea cu putere. Scăpai rama din mână, ridicai plicul și-l deschisei. Înăuntru văzui niște clișee de forma celor folosite de comandamentul suprem al armatei sau de serviciul de contraspionaj.

Documentul era redus la proporții atât de mici, încît nu-mi puteam da seama ce conținea. Dar lucrul acesta nu mă preocupa. Știam ce este. Știam că era obiectul pe care Sammy îl ascunsese după fotografia lui Auntie, fiindcă era sigur că singurul loc unde nu aveau să caute era camera ei.

Pentru prima dată de cînd pornise afacerea aceasta începeam să mă simt puțin emoționat. Luai o bucată de hîrtie de pe birou și o împăturii în plic așa ca să se creadă că filmele erau încă înăuntru. Apoi lipii plicul la loc, îl pusei între fotografie și carton și așezai rama pe cămin. Mă dusei la birou, luai unul din plicurile lui Auntie și scrisei pe el adresa Bătrînului. Scosei o foaie de hîrtie din suport, scrisei pe ea: *Urgent! Rog măriți imediat*, pusei filmele și scrisoarea în plic, îl lipii, îl timbrai cu o marcă din album și mă ridicai să plec.

Coborîi scările cu Mauser-ul în mână și cu ideea hotărîtă în minte că dacă cineva îmi iese în cale să nu lungesc discuția. Lăsai ușa descuiată.

La capătul străzii era o cutie de scrisori. Pusei scrisoarea la cutie, aprinsei o țigară și mă înapoiai la casa din care tocmai ieșisem.

Urcai din nou scările, intrai la Auntie în dormitor și răsuflai ușurat. Mă simțeam aproape fericit.

Sammy fusese pe drumul cel bun și acționase în singurul fel posibil. În ziua cînd avusese loc serata, probabil în cursul după-amiezii aceleia, reușise să pună mîna pe filme. Și filmele erau grozav de importante. Dinamită, nu altceva. Deși nu le examinaseram, eram sigur de asta. Sammy știuse că ei sunt pe urmele lui și nu putea să se încreadă în nimeni. Se ferea să ia contact cu mine, fiindcă Janine se ținea scai de el, și nici nu îndrăznea, de teamă să nu mă dea în vileag. El era în pericol, însă pe mine voise să mă țină departe de primejdie, pe cît posibil. Trecuse prin Kinnoul Street înainte de a se duce la

serată, și, cum era Sammy, făcuse ceea ce trebuia chiar pe teritoriul inamicului. Aveam convingerea că intrase în camera lui Auntie și ascunsese plicul după fotografie înainte de a merge la serată. Se bizuiuse pe perspicacitatea mea ca să bănuiesc din scrisoarea lui că locul cu pricina era casa din Kinnoul Street. Sammy nu se înșelase asupra mea, chiar dacă numai norocul mă făcuse să ajung la plic.

Mă simțeam obosit. Avusesem o zi grea. Mă uitai la ceas și văzui că este aproape trei.

Încercam o senzație plăcută de destindere. În momentul când Bătrînul avea să primească plicul cu filmele, afacerea se putea numi ca și încheiată. Scosei flaconul cu whisky din buzunarul de la spate și constatai încântat că era pe jumătate plin. Trăsei o dușcă zdravănă și mă simții mai bine.

Mă îndreptai spre ușă și stinsei lumina. Când să pun piciorul pe scară, auzii un zgomot.

Cineva încerca să intre în casă. Auzii scârțâitul ușii și apoi pași în vestibul. Mă întorsei în cameră, închisei ușa, mă așezai pe patul lui Auntie și așteptai în întuneric.

Pașii urcau scara. Erau mărunți, ușori și hotărâți. Probabil o femeie, îmi ziceam. Ușa se deschise și se făcu lumină.

Janine intră în cameră. Nu se uita înspre mine. Ochii ei examinară fugar camuflajul.

Janine arăta ca o cadră. Purta o rochie de catifea albastră, peste care avea un mantou de lutru descheiat în față. În picioare purta pantofi mici de culoarea bronzului și ciorapi de mătase naturală care evidențiau și mai bine forma perfectă a gleznelor ei. Hotărât, era o cadră, o pictură în ulei.

Se întoarse, mă văzu, ridică mîna și îndreptă spre mine un Luger mic, dar de efect, prevăzut cu un amortizor cu care răposatul Heiyrich dotase tot corpul de agenți secreți german, pînă cînd un ceh simpatic avusese fericita inspirație să-l curețe.

Mă uitam la ea rînjind.

— Bună seara Janine. Ce plăcere să te văd. Îmi închipui că ai venit să punem la punct chestia aceea mărunță a chiriei!

IX. BETTINA

Îmi pusei mîinile după cap și mă întinsei. Janine stătea la picioarele patului cu coatele sprijinite de spătarul de stejar. Părea amuzată și prea puțin supărată.

— Ei, Gretchen, cum îți merge? o întrebai eu.

Zîmbi sarcastic. Observai că degetul ei era bine lipit de trăgaciul revolverului și-mi dădu prin gînd că ar putea foarte ușor să mă împuște.

— De ce Gretchen? mă întrebă ea cu vocea ei gravă și muzicală în care simțeam o urmă de dispreț.

— Fiindcă așa te cheamă, Gretchen, Karla, Liesl sau alt nume nemțesc tot atît de simpatic. Afară de cazul ca nu porți unul din noile nume naziste cu care botezați copiii în ziua de azi.

Janine ridică din umeri. Era pe cît de frumoasă, pe atît de dîrză și de sinistră.

— Ce faci aici? spuse ea.

— Exact ce faci și tu, răspunsei eu prompt. Caut același lucru ca și tine. Într-una din zilele acestea am să-l găsesc, chiar dacă trebuie să scot dușumelele.

— Nu cred, spuse ea. Mai precis, cred că n-ai să mai cauți nimic, nicăieri, începînd din noaptea aceasta. Ceea ce cred e că ai să fii în curînd mort.

— Păcat, spusei eu, dar am mai auzit asta și înainte. Se zice că omul pe care îl ameninți trăiește mult.

Mă ridicai în capul oaselor și mă rezemai de perne. Cum începui să mă mișc, îndreptă țeava pistolului spre mine, dar o lăsă din nou jos cînd văzu că n-am nici o intenție criminală.

— Ascultă, Janine, spusei eu. Fii fată deșteaptă și dă-te bătută. Ți-ai pierdut destulă vreme cu prietenii tăi Mrs. Bettina Vaile, Auntie, Marele Ravallo și ceilalți membri ai cercului vostru ambulant. De ce nu încerci să-ți scapi pielea cît mai e timp. Știu cine ești și n-o să te ajute cu nimic dacă apeși pe trăgaci.

Janine ridică din sprîncene.

— Nu? făcu ea. Pot să știu ce anume înțelegi când spui că mă cunoști?

— Calmează-te o clipă și ascultă ce-ți vorbesc. Dacă ești fată cu cap, ai să primești sfatul meu și ai să-l urmezi. Pe mine mă cheamă Michael Kells. Sunt agent și lucrez de ani de zile pentru țara aceasta. Mai mult decât atât, împreună cu Sammy Carew, pe care l-ai cunoscut așa de bine – chiar prea bine – am fost pe coasta franceză ca ofițeri germani.

Într-o zi am socotit că ne-am făcut datoria acolo și ne-am hotărât să ne întoarcem. Carew a venit primul și eu trebuia să-l urmez la un scurt interval. Între timp, prietena ta Mrs. Vaile – nu știu care e numele ei german adevărat – a descoperit pe un agent de-al nostru care lucra la Penemunde și l-a omorât. Am impresia că Sammy și cu mine am plecat tocmai la timp. Cred că pe Sammy l-ai agățat în drum spre Londra, poate chiar în Franța. Din pauza asta mi-ai spus povestea cu căsătoria voastră în străinătate – îți aduci aminte? L-ai agățat și l-ai dus de nas cu un banc vechi. I-ai spus că lucrezi pentru Anglia sau pentru Rezistentă Franceză sau cam așa ceva. Știai că n-o s-o ia așa ușor de bună și atunci ai împănătoată povestea și cu puțin adevăr, ca s-o poți vinde. I-ai dat o informație perfect adevărată, anume că o secțiune externă a lui Himmler lucrează aici pentru a stabili direcția și raza de acțiune a bombelor și rachetelor zburătoare. Știai că în felul acesta o să se prindă. Știai că dacă i-ai da o probă s-ar convinge că ce spui e adevărat.

Janine zîmbi.

— Continuă. Nici nu-ți închipui ce nostim ești, Mr. Kells. Prin urmare i-am dat o probă...

— Ți-a dat mîna s-o faci, reluai eu rînjind. Știai că, dacă-l aduci pînă aici fără să se îndoiască de tine, n-are să-ți fie greu să iei înapoi documentul pe care i-l dăduseși, înainte ca el să-l fi putut arăta altcuiva. Pînă la urmă însă, Sammy a dovedit că nu e prost. În orice caz era destul de deștept pentru tine.

— Zău... și ce-a făcut? întrebă ea acru.

Ridicai din umeri.

— Dintr-un motiv pe care-l cunoștea numai el, Sammy se îndoia de tine. În ciuda poveștii tale, în ciuda a ce-i dăduseși. Credeai că o să poarte documentul la el și că în momentul cînd ai să-l omori ai să-l poți lua înapoi. Dar n-a ieșit cum ai crezut. Sammy a procedat inteligent. În seara cînd te-a dus la serata de la Marinette a ascuns obiectul în casa aceasta. E cel mai deștept lucru pe care l-a făcut în viața lui. Înainte de a se duce la serată, Sammy a avut presimțirea că tu și prietenii tăi i-ați pus gînd rău și atunci a

ascuns documentul aici în casă. După serată te-a condus pe tine acasă, urmărit tot timpul de prietenii tăi. Nu-l slăbeau din ochi nici o clipă, lucru pe care el îl știa. După ce te-a lăsat în Verity Street, a venit aici acasă și a băut un *whisky and soda* pe care Auntie sau altcineva avusese grijă să-l drogheze. Sammy a adormit. Când și-a revenit a văzut niște oameni cotrobăindu-i prin odaie. De bună seamă că n-au găsit nimic, fiindcă Sammy nu era prost să ascundă ceva în camera lui.

— Ești un mare ghicitor, Mr. Kells, spuse ea zîmbind. Sau un mincinos patentat. Peste un minut ai să-mi spui că știi și unde a ascuns documentele.

Ridicai din umeri.

— Dac-aș fi fost în locul lui Sammy Carew, le-aș fi ascuns aici – în camera asta – fiindcă este ultimul loc pe care l-ar putea bănuî cineva. Așa cum ți-am spus, am să încep prin a scoate dușumelele.

Janine îmi adresă un zîmbet plin de milă.

— O, nu, asta n-ai s-o faci, Mr. Kells. Nu cred că ai să mai ai ocazia. A propos, care ți-e numele adevărat?

— Moș Crăciun, ți-am mai spus.

— Foarte potrivit. Dar de data aceasta ai rămas agățat în horn. Într-un horn de unde n-ai să mai ieși.

— Nu-mi purta tu de grijă. Mai îngrijorat sunt de tine. Dar ia spune-mi, te-ai distrat bine la Miss Carew? Ai găsit ce căutai? Ai descoperit cine e șeful lui Sammy? Îmi pare rău de tine, Janine, când văd că nu prea te pricepi în meseria asta.

Janine oftă și spuse:

— Dacă ți-aș spune că lucram cu Sammy și că avea deplină încredere în mine, ar însemna să-mi pierd vremea de pomană.

— Nu te mai osteni degeaba, Janine. Te-am suspectat încă de la început. Nu vreau să risc nimic. Există o șansă la sută să spui adevărul, dar și de aceea mă îndoiesc, într-un rînd aveam impresia că ești cu noi, dar acum sunt convins de contrariul. Aproape totalitatea probelor pledează împotriva ta.

— Nu crezi că tot ce spui despre mine ți se aplică și dumitale? Eu am impresia că da. Sammy nu mi-a pomenit niciodată de dumneata. Nu mi-a pomenit niciodată de...

— Te cred că nu! Sammy nu era chiar așa de fleț cum l-ai crezut. Dacă ar fi avut încredere în tine, ți-ar fi spus. Dovadă că n-a avut e că s-a abținut.

Janine își duse mîna la gură și căscă. Începui să-mi mișc mîna înspre buzunarul de la piept. Dacă aș fi putut pune degetele pe Mauser, aș fi

încercat să reped un glonte în revolverul din mîna ei. Dar țeava Luger-ului se ridică spre mine, așa că îmi trăsei repede mîna. Nu mi-ar fi făcut plăcere să fiu împușcat în momentul acela.

Urmă o pauză, după care Janine spuse:

— Ei... domnule Moș Crăciun... cum rămîne atunci?

— În ceea ce mă privește, rămîne ca de la început, sau mai bine zis rămîn eu aici pînă o să se întîmple ceva. Și dacă aștept cîtva timp, sunt sigur că are să se întîmple.

— Are să se întîmple mult mai devreme decît crezi.

Se îndepărtă de piciorul patului și se duse în mijlocul camerei. Rămase privind la mine.

— S-ar putea să fii sincer, spuse ea liniștit, dar sorții sunt împotriva dumitale. Cred că faci un joc foarte inteligent, Mr. Kells, dar nu vreau să risc nimic cu dumneata.

— Asta îmi convine de minune. Nici eu nu vreau să risc nimic cu tine. À propos, cum de ai aflat unde stă mătușa lui Sammy – Miss Carew?

— Dumneata ce crezi? Singurul loc de unde puteam afla era de la el.

— Cucu, Janine. Ai uitat de ilustrata de sub sugativă. Ilustrata aceea făcea parte dintr-o serie tipărită cu mulți ani în urmă. Ți-a fost trimisă probabil ca un indiciu de către un neamț de-al tău care știa că Sammy stă totdeauna la mătușa lui, cînd e în Anglia. Sammy ți-ar fi dat cel mult adresa, nu ilustrata. Și-acum, de ce nu pleci? Ai început să mă cam plictisești.

— Vorbești în neștire, complet în neștire. Se simțea după voce că e mînioasă. Îți spun că Sammy Carew mi-a dat adresa.

— Așa cum mi-ai spus tu că ești măritată cu Sammy și cîte alte gogoși. Ascultă, Janine. Dacă Sammy ar fi avut încredere în tine ți-ar fi dat ție documentele acelea și nu le-ar fi ascuns undeva unde să nu le găsească nimeni. Ți le-ar fi dat ție și ți-ar fi spus ce să faci cu ele – la cine să le duci. A încercat să se debaraseze de documentele acelea, dar nu a putut. Nu voia să ți le dea ție și n-a avut posibilitatea să mi le dea nici mie. La serată n-a putut să-mi adreseze nici un cuvînt, fiindcă erai tu cu el și-l supravegheai ca o pisică. Înțelegi?

— Și-ți închipui că ai să le găsești dumneata? Te crezi prea deștept, Mr. Kells. Poate vrei să-mi spui că știi și unde sunt?

Rînjii răutăcios.

— Știu perfect de bine.

Janine se apropie brusc de mine și spuse:

— Și eu știu... Am încercat să deduc în ce loc le-a putut ascunde. Cred că nu mă înșel în presupunerea mea. Te sfătuiesc să nu faci nici o mișcare. Sunt o foarte bună ochitoare și nu țin deloc să te împușc. Ești un om atât de amuzant.

— Dă-i drumul, spusei eu. Se duse cu spatele spre cămin, apoi se răzgîndi, veni spre mine, își vârî mîna în buzunarul dinăuntru al hainei mele și-mi scoase Mauserul.

— E mai puțin periculos așa. Ești mult prea impulsiv ca să porți pistol.

Se îndreptă din nou spre cămin mergînd de-a îndărătelea, puse Mauserul pe un colț al biroului și apoi întinse mîna spre fotografia lui Auntie. O luă și o aruncă pe grătarul căminului. Geamul se sparse și cartonul împreună cu plicul negru căzură deoparte.

Se aplecă și luă plicul, zîmbind satisfăcută. Apoi se ridică și făcu doi pași spre mine.

— Se pare că am ghicit bine, nu, Mr. Kells? Ceva mai bine decît dumneata.

— Uite ce e, Janine, spusei eu serios. Hai să fim prieteni și să vedem ce putem face cu plicul acesta.

— Ce vorbești? Acum, că am pus mîna pe ce am vrut, te las singur cu gîndurile dumitale.

Puse plicul într-un buzunar interior al mantoului și-mi spuse zîmbind:

— Eu plec, Mr. Kells. Dumneata ai să stai unde te afli, eu am să te încui aici și cînd ai să ieși din cameră, am să fiu departe.

Îmi convenea de minune.

— Mi-a făcut plăcere să te văd. Cînd poți, te rog să-mi dai înapoi banii de pe chirie.

— Voi avea grijă, dacă n-am să uit, zîmbi ea. Am impresia că de data aceasta nu ți-a mers prea bine. Într-un fel, e păcat, mai ales pentru un om cu imaginația dumitale.

— Nu te lega de imaginația mea, Janine, fiindcă nu e chiar așa de săracă. Cîteodată e foarte bogată. Într-una din zilele acestea ai să te convingi de ce am spus.

— Se poate, dar nu cred. Ei... noapte bună...

Se îndreptă spre ușă, o deschise și se opri, privindu-mă peste umăr. Îmi pusei mîinile după cap și mă întinsei în pat, zîmbindu-i. Îmi părea foarte bine că nu-i dăduse în gînd să se uite în plic. Ce mirată avea să fie!

Deocamdată era foarte încântată de isprava ei. Îmi zîmbi fermecător și spuse:

— Ești un mare imbecil, Mr. Kells, sau cum te-o fi chemînd.

— Zău? Și de ce mă rog?

— Toate argumentele și teoriile dumitale s-au bazat pe faptul că Sammy Carew a ascuns scrisoarea în camera mea. Nu ți-a trecut nici o clipă prin minte că ar fi putut-o ascunde altcineva?

— Cine altcineva?

— Cine altul decît eu idiotule? Eu am ascuns-o acolo. De aceea am știut unde s-o caut. Noapte bună și rămîi cu bine!

Ieși și închise ușa după ea. Auzii cheia întorcîndu-se în broască. Rămăsei culcat privind în tavan.

Așteptai zece minute, apoi mă sculai, luai Mauserul de pe birou, spărsei ușa și coborîi scările. Afară strada era pustie. Mă dusei la locul unde lăsasem automobilul, dădui drumul la motor ca să se încălzească și-mi aprinsei o țigară.

Mă dusei acasă, trimisei mașina la garaj și mă culcai.

A doua zi la prînz soneria telefonului mă trezi din somn. Bănuiam că se întîmplase ceva important și ridicai receptorul cu nerăbdare să aflu dacă era de bine sau de rău. Auzii vocea Bătrînului.

— Merge strună, Kells. Felicitările mele.

— Foarte mulțumesc, dar de ce spui că merge strună?

— Ai să vezi. După-masă sau spre seară au să fie gata copiile mărite. Îți trimit și ție o serie completă printr-un curier special. După aceea ai să poți merge mai departe. La revedere.

Pusei receptorul jos și mă urcai iar în pat, fiindcă socoteam că e locul care-mi oferă cea mai mare siguranță.

La ora trei sună din nou telefonul. Era Guelvada.

— Hei... Mr. Kells... spuse el. A ieșit prost... dar ce puteam să fac? Știți ce greu e să te ții după cineva, fără să ai nici un ajutor. Am...

— Vrei să spui că ai pierdut-o pe Auntie? îl întrerupsei eu. Te-a dus de nas, dar nu e nimic. Mi-am închipuit eu că așa are să fie. Povestește-mi cum s-a întîmplat.

— Așa cum ați bănuț dumneavoastră, a intrat în cinematograful prin ușa din dos în timpul primei reprezentații și a ieșit peste cîteva clipe ca din pușcă. Eu o așteptam pe alee, în apropiere, ca nu cumva să-mi scape dacă ar

fi luat-o în altă direcție. Stăteam în ușa unei case și ea a trecut atât de aproape de mine încât m-a atins. După ce a făcut câțiva pași, a întors capul și s-a uitat urât la mine. Cred că și-a închipuit ce căutam. Pe urmă a ajuns în strada principală, a traversat drumul și a intrat într-o prăvălie. Probabil că a ieșit pe ușa din dos, fiindcă de atunci n-am mai văzut-o. Ei, ce ziceți? Am făcut-o fiartă... hei?

— Nu face nimic, Ernie, spusei eu. Poți să te întorci la Londra. Vino la mine diseară pe la opt.

— O.K., Mr.Kells... La opt sunt la dumneavoastră.

La cinci îmi telefona Freeby.

— Îmi pare bine că v-ați întors, spuse el.

— V-am căutat și ieri. Nu sunt mulțumit deloc de afacerea asta.

— Ce te nemulțumește, Freeby? Fermecătoarea dumitale Bettina face lucruri care nu-ți plac?

— Ceea ce mă nemulțumește e că nu face absolut nimic. Cred că e speriată rău. Probabil că așteaptă să vadă ce ispravă o să facă amicii ei. Dumneavoastră ce credeți? Pentru moment stă liniștită, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Locuiește tot acolo și nu iese din casă decât când are chef, după cumpărături. Puțin îi pasă de ce se petrece în jurul ei.

— Asta așa e, spusei eu. Trebuie să-ți dai seama că e o femeie foarte inteligentă. Pariez pe orice că se știe urmărită și caută să te țină ocupat. Își închipuie că, atâta timp cât ne preocupă persoana ei, n-o să întreprindem nimic altceva. Dumneata vezi-ți mai departe de treabă și telefonează-mi dacă se întâmplă ceva interesant.

Făcui o baie și un duș rece, băui un whisky, mă îmbrăcai și începui să fumez țigară după țigară.

La ora șapte, un curier special îmi aduse un plic mare. Semnai de primire, îi dădui o monedă și-l lăsa să plece. Mă dusei la fereastră și desfăcui plicul.

Piesa cea mai importantă era copia mărită a unei scrisori. Cum văzui scrisul, simții că începe să-mi bată inima. Era scrisul lui Collison – un agent cu care lucrasem de vreo trei ori la începutul războiului. Collison fusese lansat cu parașuta în Franța acum un an și luase contact cu mișcarea de rezistentă. Nu se mai auzise nimic de el și toți credeam că e mort.

În scrisoare se spunea pe scurt că documentele anexate fuseseră procurate de la inamic de către o persoană care lucrase cu Collison și îndeplinise funcția de agent de legătură între el și Rezistența Franceză.

Această persoană (spunea Collison) era perfect sigură. Primul document, continua el, era lista unei Secțiuni Externe care lucra în Anglia. Pentru fiecare persoană se dădea cel puțin o adresă la care putea fi găsită și numele sub care trăia aici în țară.

Aruncai o privire fugară pe listă și nu-mi putui reține un zîmbet cînd văzui că Mrs. Bettina Vaile nu era alta decît Fraulein Liesl Ernst. Descrierea îi corespundea întru totul. Mă uitai și la celelalte nume și o identificai pe Auntie cea cu ochi albaștri, pe Marele Ravallo și pe tipul cu fața albă pe care îl împușcasem. Mai erau cîtiva, despre care nu știam nimic.

Al doilea document era copia unui ordin al serviciului german de spionaj, transmis grupului de aici, în care se dădeau instrucțiuni asupra celor ce aveau să facă și informațiilor pe care trebuiau să le culeagă în legătură cu raza de acțiune, direcția de zbor și efectele bombelor și rachetelor zburătoare. Nu se spunea nimic despre modul în care urmau să transmită informațiile, dar nu era greu să-mi închipui.

Al treilea document era copia unui alt ordin al serviciului german de spionaj care se referea la finanțele grupului și cuprindea obișnuitele recomandări făcute membrilor lui de a se sinucide în cazul cînd ar cădea în mîinile englezilor, pentru ca nici o informație să nu le poată fi smulsă.

Al patrulea document era o hartă a regiunii Surrey, executată într-un mod destul de curios, și care indica anumite puncte de concentrare.

Luai din nou în mînă scrisoarea lui Collison. Spunea mai departe că reușise, cu colaborarea unei unități din Rezistența Franceză, să facă filme minuscule atît după documente cît și după scrisoarea lui. Mai spunea că-și păstrase cîte o copie din fiecare pentru el și dăduse o altă serie de copii persoanei cu care colabora și care, spera el, avea să ajungă în Anglia într-un timp nu prea îndelungat. Arăta mai departe că persoana aceea era în măsură să ne dea și alte informații suplimentare, care ne puteau fi de folos.

Pusei scrisoarea jos și-mi aprinsei o țigară. Hotărît, dădusem lovitura. Cu aceste informații și cu frînturile pe care le strînsesem eu, puteam duce lucrul la bun sfîrșit. Eram într-o dispoziție excelentă și-mi mai turnai un *whisky and soda* în cinstea evenimentului. Mă înapoiai la masă cu paharul în mînă și terminai de citit scrisoarea lui Collison.

Însă mai rămăsese un paragraf de cîteva rînduri. Îl citii și rămăsei trăznit, cu paharul de whisky în mînă, minunîndu-mă cît de imbecil puteam să fiu.

Pentru că, în ultima parte a scrisorii, Collison spunea că persoana care obținuse documentele, care făcuse rost ca ele să fie reproduse, era o tânără care, încă de la începutul războiului, lucrase cu Serviciul de Contraspionaj al Cartierului General al Rezistenței Franceze. Era anexată o fotografie și descrierea acelei persoane.

O chema Janine Grant!

Bătrînul îmi umplu din nou paharul, mi-l aduse și se așeză la loc în fotoliu. Trăgea din trabuc și privea la rotocoalele de fum care se înălțau spre tavan.

— Nu zic că n-a avut ghinion fata, spuse el ridicînd din umeri, dar ce puteai face altceva. Se-ntîmplă.

— Știu. Totuși, parcă-mi pare rău că n-am procedat altfel. Aș vrea s-o cunoști pe fata asta. E o minune.

Bătrînul ridică din nou din umeri.

— Poate că am s-o cunosc. Și sper că o să fie încă frumoasă, deși impresia mea e că ai să-i găsești corpul într-un șanț. N-or să se poarte cu mînuși cu ea.

— Știu.

— Carew nu putea avea deplină încredere în ea, continuă Bătrînul. Se îndoia și nu se îndoia de ea. Păcat că n-au avut timp să se cunoască mai bine.

— N-au avut ocazia. Gîndește și dumneata: Janine îl întîlnește pe Sammy în momentul cînd e gata să plece în Franța. Nu-l cunoaște și nu știe altceva decît ce-i spune el. Același lucru și cu Sammy. Trebuie să creadă ce-i spune ea. Amîndoi așteaptă s-ajungă aici și să verifice cele spuse de celălalt. Janine avea filmele acelea la ea și nu i le-a dat lui Sammy, fiindcă nu era sigură de el. Asta a fost prima mea greșeală. Am crezut tot timpul că filmele erau la Sammy.

— Era și normal, spuse Bătrînul, trăgînd din trabuc.

— Lucrurile s-au precipitat pentru amîndoi, continuai eu. Sammy a observat că-l urmărește Față-Albă. A început să bănuiască pe toată lumea – inclusiv pe Janine. Avea și dreptate. N-a vrut însă s-o piardă din ochi și de aceea a luat-o la serată. Nu i-a mirosit a bine de cum a ajuns acolo și-atunci s-a îmbătat ca să mă facă pe mine atent. Janinei nu i-a pomenit nimic despre mine. După aceea evenimentele au început să se desfășoare rapid. Sammy a fost omorît. M-am dus la Janine și am reușit s-o sperii. Ea nu știa pentru cine lucrează Sammy. Mă duceam tot timpul pe la ea și ea mă credea pe drept

cuvînt suspect. S-a hotărît să ascundă filmele și le-a ascuns unde nu se putea mai bine. În după-amiaza cînd Auntie a venit la ea în vizită, Janine a fugit prin ușa din dos, a dat o fugă pînă la Auntie acasă și a ascuns filmele în spatele fotografiei. Eu credeam că se dusesese să scotocească prin hainele lui Sammy.

— Da..., spuse Bătrînul. E prost, dar ce poți să-i faci!

Pot să fac pe dracul, îmi zisei eu în gînd.

Am golit paharul și am plecat. Știam precis ce voia Bătrînul să fac și ce ar spune dacă mi-aș permite să mă abat de la stricta datorie. Presimțeam că am să mă abat – nu prea mult, numai un pic.

Trebuia s-o fac. Trebuia s-o fac, fiindcă ajunsesem la o concluzie. Și concluzia era că Janine mă interesa dintr-un punct de vedere cu totul personal – dacă înțelegeai ce vreau să spun.

Îmi pierdui cîtva timp plimbîndu-mă prin St.James's Park și gîndindu-mă la fel de fel de lucruri. Era aproape opt și jumătate. Ernie Guelvada mă aștepta probabil acasă, nerăbdător să-i dau ceva de făcut. Speram că-i trecuse prin gînd să se servească singur cu un pahar de whisky. Gîndindu-mă mai bine, îmi zisei că de bună seamă o făcuse.

Ieșii în Piccadilly cu intenția de a lua un taxi și a mă duce acasă, cînd o mașină frîna brusc în dreptul meu și o voce plăcută spuse:

— Michael... scumpule...

Era Bettina Vaile – pe numele ei adevărat Fraulein Liesl Ernst – și arăta încîntătoare. Purta o rochie verde, foarte drăguță, care îi stătea strîns lipită pe corp, și o capă ușoară de hermină.

Mă apropiiai de automobil.

— Ascultă, Liesl, ai un curaj diabolic. Cît timp crezi însă că are să-ți mai meargă? Unde vrei să ajungi?

Îmi răspunse zâmbind:

— Am să-ți spun exact unde vreau să ajung. Ești un bărbat extrem de simpatic și atrăgător – chiar dacă a trebuit să trag în tine cu un pistol cu gaze. Te rog să mă crezi că era absolut necesar s-o fac la vremea aceea.

— Și acum ce vrei? Ai venit să te predai?

Se îmbufna drăgălaș.

— Nuuu, Michael, spuse ea. Te-am oprit fiindcă vreau să bem ceva. Ți-aduci aminte cînd am luat masa împreună la Berkeley? Ce fraier drăguț erai!

— Singura băutură pe care ți-aș oferi-o cu toată inima ar fi un pahar cu otravă.

— Se poate, iubitule, zise Fraulein. Cred însă că ar fi numai în avantajul tău să mă inviți la un păhărel și să asculți ce am de spus. Are să-fi fie de mare folos.

Mă uitai la ea. Ochii parcă nu-i mai erau atît de aspri și făcea impresia unei ființe necăjite. Părea înspăimîntată.

— Ce ai de gînd să faci? Să divulgi?

Făcu din cap că da.

— Ce altceva aș putea să fac? Ne merge prost, știu. Ceilalți nu vor s-o creadă. Ei încă își închipuie că mai putem cîștiga. Eu nu. Nu cred în basme. Niciodată n-am crezut.

— Cu alte cuvinte, te gîndești la micuța Liesl. Vrei să faci un tîrg?

Dădu iar din cap.

— Da, Michael, spuse ea serios, vreau să fac un tîrg.

Deschise portiera și mă așezai lîngă ea în mașină. Mă uitai la ea cu coada ochiului. Îmi ziceam că impresia mea nu mă înșelase. Îi era frică. Ajunsese la concluzia că nu mai era scăpare și că trebuia să se gîndească puțin și la persoana ei.

— Cum de poți tu să faci un tîrg? Ești o femeie extrem de periculoasă. Ești nemțoaică, spioană; ai probabil pe conștiință atîția englezi încît nu-i poți număra pe o singură mînă...

— Care m-ar fi avut ei pe conștiință dacă nu le-o luam eu înainte, mă întrerupse ea.

Viră la Berkley Street și opri lîngă trotuar. Ne dădurăm jos din mașină, traversarăm strada și intrarăm în bodegă la Berkeley. Comandai două cocktail-uri.

— Nu cred că totul este pierdut. Mai am speranțe pentru mine. Sunt austriacă și, poți să mă crezi sau nu, am fost vîrîtă cu forța în meseria asta îngrozitoare. O mulțime de femei lucrează ca spioane pentru nemți. Sunt obligate s-o facă, împotriva voinței lor. Și eu fac parte din categoria aceasta și nu vād de ce n-aș încerca să-mi scap pielea.

— Și unde mai pui că pielea pe care vrei s-o salvezi e așa de frumoasă. Dar ia spune-mi, ce te-a făcut să ajungi la această hotărîre? Cum de te-a apucat frica așa, deodată?

Ridică din umeri și spuse cam cu sfială:

— Cred că din cauza ta. Știu că sunteți mai tari decît noi. Știu că nici unul dintre noi n-are nici o șansă să scape din Anglia. Și nu vreau să mor.

Vreau să trăiesc mai departe. Poate că după războiul acesta viața o să merite să fie trăită.

— Mă faci să plîng, Liesl, spusei eu. Dar te ascult. Ce tîrg propui?

— Uite ce aş vrea, spuse ea încet. Trebuie să-mi promiți că n-am să fiu împuşcată. Nu-mi pasă dacă am să stau cîtva timp la închisoare. Pot să suport asta, atîta timp cît ştiu că într-o bună zi am să-mi pot trăi din nou viața. Dacă-mi promiți ce-ți cer, am să-ți spun tot ce te interesează în prezent. Am să-ți spun exact ce planuri are grupul nostru. Am să-ți spun ce informații au cules și în ce fel speră să le facă să parvină în Germania. Și am să te duc – împreună cu prietenii tăi – undeva la țară ca să-ți arăt unde au să se întrunească atunci cînd vor isprăvi treaba.

— Și cînd crezi că au să isprăvească?

Golii paharul și-i făcui semn chelnerului să mai aducă două.

— E aproape gata, spuse ea. Dacă vrei să reușești, trebuie să lucrezi repede – foarte repede. Mai întîi însă trebuie să-mi promiți...

— Nimic, spusei eu. Nu-ți promit nimic, Liesl. Și chiar dacă aş face-o, promisiunea mea n-ar valora doi bani. Crezi că sunt așa de tîmpit ca să închei un tîrg cu tine...?

Ridică din umeri. Îți făcea milă s-o vezi. Îi oferii o țigară și-mi aprinsei și eu una.

— Ascultă ce-ți spun. Singurul sfat pe care ți-l dau e să vorbești acum și să spui tot ce știi. Țasta e sfatul meu. Fără să-ți promit nimic sau să fac un tîrg sau mai ştiu eu ce. Dacă ai unele informații care-mi sunt de folos, aş putea încerca să pun o vorbă bună pentru tine. Aş putea. Nu spun că am s-o fac. Trebuie să riști. Ei... ești dispusă să vorbești?

Urmă un minut de tăcere și apoi spuse:

— Sunt în mîinile tale și trebuie să fac ce-mi spui.

— Cîți sunteți în grup?

— Acum nu mai suntem așa mulți. Este, mai întîi, femeia care conduce...

— O femeie de vreo patruzeci de ani cu ochi albaștri?

Făcu din cap că da.

— Va să zică asta era Auntie, îmi închipuisem tot timpul că e cineva mare.

— Mai e o femeie pe care ai întîlnit-o la mine – Mrs.Heldon –, o persoană foarte bine. Nu suntem decît trei femei. Acum bărbații: întîi era Karl – tînărul acela pe care l-ai împuşcat și l-ai băgat în cufăr – și unul pe

care-l cheamă Marele Ravallo. E imitator de voci și face turnee pe la diversele cinematografe din țară. Aranjează totdeauna cu destulă ușurință să joace în localitățile unde avem nevoie de prezența lui.

Mă uitai la ea.

— Unde e Marele Ravallo acum?

— Nu știu. A dispărut. Nu știm unde este. Dar asta n-are nici o importanță. Trebuia să mai joace într-un singur loc. Informațiile pe care le-a cules le-a și transmis probabil șefului.

— Asta-i tot?

Clătină din cap.

— Mai sunt trei bărbați. Mîine seară tot grupul se întrunește într-o casă, undeva la țară, care este de ani de zile proprietatea unuia dintre noi. Acolo se pune chestiunea la punct.

Îmi băui cocktailul.

— Și ce ai de gînd? Ești dispusă să te duci acolo?

— Da... mîine seară. Casa este în apropiere de Andover. Se numește Forest End. Trebuie să mergem pe un anumit drum într-un anumit fel, altfel devine suspect. Înțelegi?

— Înțeleg. Acum ascultă, Liesl... De data asta am să risc. Cred că ești o pramatie, însă totuși am să risc. Astă seară la o oră pe care o vom fixa împreună, ne vom întîlni și tu ai să mă duci acolo. Fără prostii, însă.

— Jur că tot ce fac și tot ce spun de acum înainte este sincer, Michael. Îți mulțumesc că-mi dai ocazia să ți-o dovedesc. Acum ascultă ce trebuie să facem...

Mai comandai niște cocktail-uri și ascultai.

Stăteam în fața restaurantului și urmăream mașina lui Liesl cum dispare în direcția lui Berkeley Square. Îmi aprinsei o țigară și plecai pe jos spre casă.

Acum știam că pusese ră mâna pe Janine și că aveau de gînd s-o facă să vorbească. Și, ca nu cumva să fie întrerupți în timpul operațiunii, erau gata s-o sacrifice pe Liesl. Bineînțeles că tot ce-mi spusese ea era basm. Misiunea ei era să mă atragă pe mine sau pe oricare altul la Andover, ca să le dea lor timp și libertate să termine treaba.

Ce e drept însă, Bettina era tare. Era o bună actriță. Avea curaj.

Cînd ajunsei acasă îl găsii pe Guelvada stînd într-un fotoliu și bînd *whisky and soda*. Era bine îmbrăcat și făcea impresia unui om cu stare.

Se ridică în picioare, lipi călcâiele și făcu obișnuita lui plecăciune scurtă.

— Știți, Mr. Kells, sunt furios pe chestia lui Auntie. Nu mi se întâmplă prea des să-mi scape cineva printre degete... hei? Dar ce puteam să fac. Nu poți să urmărești cu efect o femeie dacă n-ai vreo două-trei ajutoare.

— Nu-ți face sînge rău, Ernie. Ți-am spus că n-are nici o importanță. Totuși, dacă simți că ești în dispoziție criminală, cred că de data asta vei avea ocazia să ți-o satisfaci.

— Vreți să spuneți că în sfîrșit mi se oferă prilejul să omor pe cineva? Eu – care pînă acum n-am fost decît un manechin.

— Cineva o să se aleagă cu gîtul tăiat. Sper că n-o să fiu eu acela.

Îi mai turnai un pahar și spusei:

— Tocmai am avut o convorbire foarte interesantă cu o nemțoaică de-a dumitale – Mr. Bettina Vaile – care este în realitate Liesl Ernst. S-a hotărît să-și vîndă prietenii. Astă-seară ne ducem cu ea la Andover, unde se întrunește restul grupului. Tot ce am de făcut este să-i promit că nu va fi împușcată.

Guelvada rînji.

— Bancul vechi, hei? Tot o mai întrebuințează ca pe-o momeală.

— Poate, dar n-o să le folosească la nimic. Termină-ți paharul. Caută-l pe Freeby și spune-i să vină înapoi. Trebuie să ne organizăm.

X. ȘEFUL

Ernie Guelvada, tolănit pe canapeaua din față a mașinii, cu două degete pe volan, cânta un vechi și picant cântec flamand. Simțeam că e fericit. Fericit, cred, fiindcă avea impresia că se apropie vremea când, cu puțin noroc, putea omorî pe cineva. Speram și eu același lucru.

Începui să cântăresc probabilitățile, în ce măsură propunerile mele erau juste sau nu și ce s-ar fi întâmplat dacă nu erau.

În caz că bănuielile mele erau adevărate, Janine nu se găsea într-o situație prea bună. Aș fi putut spune chiar dimpotrivă. Gîndurile mi se îndreptară iar spre Sammy și spre ultimele lui douăzeci și patru de ore de viață. Trebuie că fuseseră grozav de palpitate, cu atît mai mult cu cît nu putuse să facă altceva decît să lase evenimentele să se desfășoare – lucru care nu place nimănui – și cu atît mai puțin unui agent bun.

Știam destul de bine ce se petrecuse în acele douăzeci și patru de ore. Nici Sammy și nici Janine nu trecuseră prin clipe vesele. Nici unul dintre ei nu știa în cine putea să se încreadă și în cine nu.

Guelvada își puse piciorul pe accelerator și Jaguarul Bătrînului se avîntă înainte și se menținu la o sută de kilometri pe oră. Lăsarăm în urmă Thilford și cînd mă uitai la ceas văzui că e trecut de unsprezece.

Mă uitai cu coada ochiului la Guelvada. Zîmbea și-și cânta mai departe cântecul obscen. Lîngă piciorul stîng, vîrîtă aproape sub canapea, era mica valiză pe care o luase cu el și căreia îi dăduse cea mai mare atenție. Știam ce voia să facă cu ea. Se gîndise probabil la zilele de altă dată și la drăguța lui...

Îmi băgai mîinile în buzunarele trenchcoat-ului, mă lăsai pe spate și mă întinsei. Prin urmare Janine îl cunoscuse pe Sammy în Franța. Probabil undeva pe coastă, unde pescarii sunt gata să-ți dea o mîna de ajutor. Janine aflase că el intenționează să treacă în Anglia și-i spusese povestea ei. Dar, fiindcă nu-l cunoștea prea bine pe Sammy, nu pomenise nimic de filme. Mă gîndeam că, la vremea aceea, atitudinea ei fusese cît se poate de chibzuită.

Sammy sosise în țară știind că o secțiune externă a lui Himmler opera în Anglia. Își dădea seama că trebuie să facă ceva, dar nu avea încredere în

Janine ca să-i împărtășească și ei gândurile lui. În felul acesta amîndoi erau încurcați.

Apoi, de îndată ce sosise în Anglia, Sammy își dăduse seama că tipul cu fața albă îl urmărea. Faptul acesta, care nu avea nimic extraordinar în el, l-a făcut să fie mai prudent și să bănuiască o primejdie. Se hotărîse să treacă la acțiune: îi telefonase Bătrînului și-l întrebase unde mă putea găsi în momentul cînd aveam să mă întorc. Planul lui era să mă ia și pe mine în combinație, fiindcă două capete pot mai mult decît unul singur și afară de asta nu era sigur de ce urmărea Janine.

Ea, pe de altă parte, îl supraveghea pe Sammy ca o pisică. Nu voia să riște nimic. Era în posesia filmelor pe care le purta probabil la ea și nu era dispusă să le dea din mîină pînă nu va afla ce învîrtește Sammy.

În timpul acesta Față Albă, obraznic cum era, avusese îndrăzneala să-i propună lui Sammy – probabil la un pahar de whisky – să meargă la serata de la Marinette. Sammy acceptase cu entuziasm, fiindcă spera să afle ceva concret. Probabil că-l întrebase pe Față-Albă dacă poate să aducă și o prietenă, și în felul acesta o luase și pe Janine. Îmi telefonase și mie și, văzînd că sosisem, îmi spusese să vin și eu.

Cînd a ajuns acolo, a văzut ceva care l-a speriat. Îmi închipuiam ce fusese. În scrisoarea lui vorbise de o femeie frumoasă de care se temea. O văzuse mai înainte și nu putea deci să fie Janine. Era blondă. Bănuiam că femeia aceea era Mrs. Heldon și că Sammy o văzuse în Franța, lucrînd pentru nemți.

Atunci se îmbătase. Era un avertisment pentru mine și eu îi urmasem exemplul.

Probabil că lucrul acesta n-a încîntat-o prea mult pe Janine. Ea nu putea să priceapă, ce se întîmplă și atitudinea lui Sammy nu era de natură să-i sporească încrederea în el.

După serată o condusesse în Verity Street. Cineva îi urmărise, lucru pe care-l observase Sammy și-l știa și Janine. Sau îi spusese Sammy, sau simțise ea. Probabil că îl simțise ea. Janine se temea. Voia să se descotorosească de filmele acelea și nu știa cui naiba să le dea. Oribilă situație.

După aceea îi spusese noapte bună și plecase acasă. Acolo băuse din sticla drogată și adormise. Cînd își revenise, doi oameni cotrobăiau prin cameră. Trăsese cele două focuri la noroc, după care fusese dus undeva, dat nițel prin târbacă și omorît.

Asta a fost cu Sammy!

În același timp, Janine era în mare încurcătură. A doua zi lucrurile începuseră să se precipite. Aflase că pe Sammy îl omorîse o bombă zburătoare, și nu știa dacă să creadă sau nu. Poate că bănuia altă cauză a morții. Indiferent însă de ce credea, fapt era că singura ei legătură din țara aceasta murise. Nu știa nimic despre el și nu era sigură că e om cinstit. Probabil că-și spărsese capul să-l categorisească pe Sammy așa cum îmi spărsesem eu capul cu ea.

Apoi apărusem eu pe ecran și începusem s-o descos în privința lui Sammy. Janine devenea din ce în ce mai neîncrezătoare. Bănuia pe oricine. La un moment dat se hotărîse să nu întreprindă nimic înainte de a afla ce era cu Sammy. Știa unde locuiește, fiindcă de bună seamă îl urmărise să vadă unde se duce și ce face. De mine îi era teamă și rămăsese în expectativă.

Era o figură, Janine. În afară de chipul ei frumos și de personalitate, mai avea ceva: avea curaj. Speram din toată inima că nu o părăsise curajul nici acum!

După mine, venise Auntie. Janine, deșteaptă cum era, dîndu-și seama că-l urmăriseră pe Sammy pînă la ea acasă, știa că, mai curînd sau mai tîrziu, aveau să încerce să afle ce rol juca ea în toată afacerea aceasta. Janine a stat și-a așteptat pînă a apărut Auntie. Eram convins că între timp Janine nu-și luase ochii de pe casa în care stătuse Sammy, intrigată de faptul că după serată el dispăruse. Poate că acum nu se mai îndoia atît de mult de el, văzînd că fusese ucis. Supraveghind casa din Kinnoul Street, o văzuse tot timpul pe Auntie intrînd și ieșind.

Janine se convinsese că Auntie e în tabăra cealaltă. N-o suferea deloc pe Auntie, și pe bună dreptate.

De data aceea Janine avusese puțin noroc. O văzuse pe Auntie pe stradă căutînd casa și se hotărîse să iasă prin ușa din dos și să se ducă în Kinnoul Street. Ajunsă acolo, văzuse hainele lui Sammy așezate pe pat și cufărul răvășit. Observase că hainele aveau căptușeala desfăcută și însăilată la loc de mîntuială. În clipa aceea îi venise o idee. Se duse sus, dăduse de fotografia lui Auntie pe cămin, se convinsese că era dormitorul ei și ascunsese filmele în ramă, fiind sigură că nu i-ar fi dat nimănui prin cap să caute acolo.

Dacă aș fi avut inteligența să-mi închipui că filmele erau la Janine și nu la Sammy, mi-aș fi scutit probabil multă durere de cap și ea n-ar fi fost acum într-o asemenea situație.

Începui să mă gîndesc la Marele Ravallo. Era clar că el fusese cel care imitase vocea lui Sammy la telefon, el telefonase la Bettina Vaile acasă și vorbise cu Alison Fredericks ca pentru mine, atrăgînd-o pe biata copilă în Namur Street, împușcînd-o în frunte și vîrînd-o în cufăr în locul lui Față-Albă. Casa o descoperiseră nu prin cine știe ce noroc, ci fiindcă cei din meseria noastră știu că cel mai bun loc unde poți să ucizi un om este o casă cu bilet de închiriat. Le fusese cu atît mai ușor cu cît știuseră că execuția avusese loc în cartierul Mulbery Street.

Lucrul cel mai important însă era că Ravallo fusese în stare să-mi imite vocea. Aceasta însemna că o auzise. Și mai însemna că fusese la serata de la Marinette, singurul loc unde ar fi putut-o audă.

Asta era!

Contam pe Marele Ravallo și eram sigur că am să cîștig.

Jaguarul se menținea la nouăzeci pe oră. Guelvada începu un cîntec nou. Se opri deodată din cîntat și spuse:

— Va să zică sunteți sigur că Ravallo e cheia întregii afaceri... hei? Credeți că el e ăla?

— Gîndește-te și dumneata. Ravallo era agentul însărcinat să cutreiere prin țară. Fiecare localitate în care a dat reprezentații se găsește în regiunea bombardată cu bombe zburătoare, cu excepția uneia singure... cea unde ne ducem acum.

Guelvada încetini la o cotitură în formă de ac de păr.

— Și-acolo e locul unde se centralizează informațiile? întrebă el.

Făcui din cap că da.

— Oamenii lor care lucrau în diverse părți transmiteau informațiile lui Ravallo. El avea misiunea să adune rapoartele. Același lucru l-a făcut și la Walling, unde a înmînat tot materialul...

— Lui Auntie, completă el. Dumnezeule! Să știți că aveți dreptate. De aceea se învîrtea și ea pe acolo.

— Sper să nu mă înșel. În cazul acesta, Pellsberry este ultimul loc de întîlnire. Aici se adună toate documentele, care vor fi trimise peste Canal într-un fel sau altul.

— Și Janine?

— Cînd s-a dus la Chippinsfield s-o vadă pe mătușa lui Sammy, scopul ei era să afle cui trebuie să-i predea plicul. I-a spus bătrînei Carew toată povestea și aceasta a anunțat-o că primise instrucțiuni ca ea să se ducă la Pellsberry, la Clubul Weathervane, și să înmîneze filmele unui anumit

individ. Bineînțeles că ei habar n-aveau de ce se găsește în plic, dar știau că e ceva important. S-au hotărât să pună mâna pe documente și-n același timp s-o facă pe Janine să vorbească cu orice preț.

— Se poate, zise Guelvada. Dar ce-o să se-ntîmple cînd or să găsească în plic niște foi goale de hîrtie? N-o să-i meargă prea bine fetei... hei?

— Există totuși o șansă. Oricum, o să știm în curînd, chiar în noaptea asta. În clipa de fata eu ar fi trebuit să fiu în drum spre Andover cu buna mea prietenă Mrs. Bettina Vaile. Misiunea ei era să mă ducă în altă parte, ca ei să aibă mîna liberă aici.

Guelvada rînji.

— Tare aș fi vrut să văd ce mutră a făcut cînd s-a dus la întîlnire și s-a trezit deodată înhățată. Asta zic și eu surpriză! Precis c-a tras o înjurătură... hei?

— Cu siguranță. Parcă o văd ce ochi a făcut cînd și-a dat seama că, în loc să mă tragă ea pe mine pe sfoară, a căzut ea în cursă. Păcat că n-am fost de față. După cîte o cunosc, sunt sigur că mi-ar fi tras un glonte în cap.

Guelvada încetini cînd intrarăm în May ton. La cîteva sute de metri afară din oraș, acolo unde drumul se bifurcă, Guelvada opri mașina la marginea șoselei.

Freeby apăru din umbra unui stejar. Se apropie de mașină și spuse:

— Se pare că de data aceasta ați ghicit bine. Clubul Weathervane este pe șoseaua principală care duce la Forbridge, la o milă după Pellsberry. E o casă veche de țară, proprietatea unei anume Mrs. Mayne, care locuiește de șase ani într-o căsuță de alături, singura din împrejurimi. Doamna aceasta a venit în Anglia cam cu un an înainte de război.

— Altceva? îl întrebai eu.

— Serbarea de astă-seară e cu *prolonge*. Dansul ține pînă la ora două. A fost organizată în folosul unei societăți de binefacere.

— Cît de departe este casa doamnei Mayne de clubul Weathervane? întrebai eu.

Freeby stătu puțin să se gîndească și apoi spuse:

— Localul clubului este așezat pe un teren nu prea mare. La spatele lui e un loc unde trag mașinile. Locul acesta are o lungime de douăzeci sau treizeci de metri. După acesta se găsește un crîng în care e casa doamnei Mayne, la o aruncătură de piatră de club.

— Bine, Freeby. Întoarce-te la Londra și ia-ți o seară permisie.

— Sper că nu pierd nimic, spuse Freeby.

— Nimic din ce n-ai vrea să pierzi.

Guelvada porni mașina și Freeby ne salută. Drumul șerpuia printre dealurile joase. După zece minute ajunserăm la Pelisberry.

— Ocolește orașul, îi spusei eu lui Guelvada. Nu trebuie să ne vadă nimeni de-acum încolo, afară de cazul că vrem noi să fim văzuți.

Guelvada dădu din cap.

— Vă rog să mă credeți că sunt puțin emoționat – numai puțin, spuse el rînjind.

Ocolirăm orașul și intrarăm din nou în șoseaua principală. Trecurăm un deal și-o vale. Răsărise luna și dealurile păreau un amestec de umbră și argint.

La o cotitură zării în depărtare cele două case.

— La prima cotitura intră în câmp și oprește mașina într-un tufiș. Restul drumului îl facem pe jos.

Lăsarăm în urmă un pod și Guelvada băgă mașina pe un drum noroios care se făcea în stînga șoselei. Opri Jaguarul la umbra unui gard și ne dădurăm jos.

Guelvada avea o umflătură sub haină și ducea valiza în mîna dreaptă. Nu-l văzusem niciodată să arate atît de fericit.

Ținurăm drumul, mergînd tot timpul pe la umbră. După cîteva minute ajunserăm în câmpul din fata clubului Weathervane.

Localul clubului era așezat într-un luminiș, nu departe de șosea. Din locul unde stăteam, vîntul ne aducea la ureche sunetele unei melodii de jazz. Îmi părea bine că dansul nu se terminase încă.

— De-aici ne despărțim, îi spusei lui Guelvada. Du-te în spatele clubului și controlează toate mașinile care sunt acolo. Încearcă să găsești vreun coridor sau subterană secretă care duce de la club la casă. Mai mult ca sigur că trebuie să existe așa ceva.

— Și unde vă găesc?

— De unde vrei să știu? îl întrebai eu rînjind. După ce termini de făcut ce ți-am spus, caută-mă. Eu am să fiu pe-aici pe undeva, poate chiar în club.

Mersei pe marginea câmpului, tinîndu-mă în umbra gardului. Ajunsei la marginea luminișului și mă apropiai de club prin spate. Sunetul orchestrei venea din partea cealaltă a casei, ceea ce mă făcu să cred că salonul și bufetul erau spre șosea, iar bucătăria și cămările în partea ceastălaltă. Mă furișai fără zgomot pe lîngă zidul negru, încercînd să identific fiecare ușă și ascultînd la sunetele dinăuntru. În aripa dinspre crîng era tăcere completă.

Găsii o fereastră așezată la vreun metru și jumătate deasupra solului. O forțai și sării în casă. Pusei la loc camuflajul și-mi aprinsei lanterna. Mă găseam într-o cameră încăpătoare. Rafturile erau pline de sticle și de provizii de tot felul. Ușa nu era încuiată.

O deschisei și intrai într-o cameră și mai mare, de unde puteam auzi bine orchestra, care executa acum o rumbă.

Deschisei ușa care dădea spre interiorul casei. Muzica se auzea acum mai tare. În fata mea se întindea un coridor lung cu câte o ușă de fiecare parte. La capătul lui era o draperie grea.

Pășii fără zgomot pe coridor. Era evident că salonul de dans se găsea după draperie. Mă oprii în dreptul fiecăreia din cele două uși și ascultai. Nu se auzea nimic.

Ajunsei la capătul coridorului și dădui draperia puțin la o parte. În fața mea era o cameră imensă, transformată în salon de dans. Orchestra, formată din cinci instrumentiști, cânta în colțul din dreapta. De jur împrejur, pe lângă pereți, erau așezate mese. Mesele și scaunele erau aurite și aspectul general al încăperii era cel al unei imitații ordinare a cluburilor noastre de noapte de dinainte de război.

Draperia în spatele căreia mă aflam acoperea o intrare de serviciu, așezată într-un colt al camerei, deasupra căreia se găsea o galerie. Dădui perdeaua încă puțin la o parte și-mi aruncai o privire prin tot salonul.

Nu mă înșelasem!

La o masă așezată departe de celelalte, în partea dreaptă, cheful era în toi. Auntie – cu fața toată un surîs – stătea în capul mesei. La dreapta ei era Janine. În stînga avea pe frumoasa Mrs.Heldon, lângă care ședea Miss Varney, pe care o cunoscusem tot la serata Bettinei Vaile. Mai erau trei tineri solizi, pe care nu-i cunoșteam.

La un moment dat, Auntie își întoarse capul și privi spre ușa principală a salonului, care se găsea în colțul opus locului unde eram eu. Se uită la ușă și apoi la ceas.

Zîmbeam. Pînă acum era bine. Așteptau pe cineva foarte însemnat, poate chiar pe șef.

Trăsei ușor perdeaua la loc, mă întorsei pe coridor, trecui prin cele două cămări și ieșii pe fereastră. Ajunsei la locul unde erau trase mașinile și mă îndreptai spre crîngul în spatele căruia se găsea casa doamnei Mayne.

Guelvada ieși din umbra unui tufiș și se apropie de mine.

— Există un drum ascuns care duce de la club pînă la garajul de aici, din spatele casei. Trebuie să fie o ușa în garaj care să ducă la casă. Veniți cu mine și am să vă arăt.

Înaintarăm de-a lungul crîngului. La cincisprezece metri de marginea lui, lipit de casă, se găsea un garaj de cărămidă. De-a lungul extremității locului unde trăgeau mașinile se făcea un pasaj de trecere.

— Pasajul acesta duce la intrarea laterală a clubului, spuse Guelvada. În caz de ploaie poți intra în casă fără să te uzi. În același timp poți să pleci din club și să vii aici fără să fii văzut pe șosea. Bună idee... hei?

Aprobai din cap. Ne adăpostirăm în umbra garajului. La un capăt al zidului, ascunsă după un tufiș, era proptită pușca mitralieră a lui Guelvada. Lîngă ea era valiza.

— Ce ai în valiză, Ernie? îl întrebai eu.

Guelvada ridică din umeri:

— Știți, spuse el încet, eu mă pregătesc totdeauna pentru tot ce e mai rău... nimeni nu știe precis ce se poate întîmpla și cîteodată puțin exploziv – nu prea mult, doar atît cît trebuie – prinde bine... hei... mai ales cînd ai de-a face cu mulți.

— Am avut dreptate. Janine e aici. Ceilalți așteaptă pe cineva. Bănuiala mea e că, după ce va veni persoana aceea, se vor duce cu toții în casa cealaltă. Eu mă întorc în club pentru cazul că s-ar schimba ceva din plan. Stai aici și vezi dacă poți să încui și să descui ușa de la garaj. Am impresia că o să fie nevoie să intrăm înăuntru.

Guelvada îmi spuse rînjind:

— Chestia-i aranjată. A fost o adevărată jucărie. O.K. Eu mă ațin pe aici și vă aștept.

Îl văzui cum dispare în umbră.

Traversai din nou luminișul, intrai prin fereastra de la cămară și mă dusei în coridor. Noroc că serviciul – care consta mai mult din băuturi – se făcea de la barul așezat în colțul de lîngă ușa principală. Se părea că nimeni nu se folosește de coridor.

Dădui din nou draperia puțin la o parte și privii. Supeul continua și Auntie, aplecată peste masă, vorbea zîmbind cu Janine. Mă gîndii la Sammy și-i făcui o urare lui Auntie. În nici un caz nu era de bine.

Trecură două-trei minute. Văzui că intră un om îmbrăcat în uniformă de portar. Se apropie de o masă așezată lîngă Auntie și spuse ceva unei femei. După ce termină ce avea de spus, femeia se ridică, îi șopti ceva lui Auntie și

îl urmă pe om spre intrare. Auntie se ridică în picioare și rămase privind zîmbitoare către ușă.

În momentul acela intră un bărbat. Era adevăratul tip de gentleman englez. Hainele îi erau corecte, mustața corectă și toată înfățișarea lui era distinsă și sobră. În spatele lui venea o doamnă care bănuia că e Mrs. Mayne – proprietărea clubului.

Auntie se duse în întâmpinarea lui, îl conduse pînă la masă și începu să facă prezentările. El se așează, și un fecior îi aduse ceva de băut.

Orchestra porni din nou să cînte un hot. Perechile se ridicară de la masă pentru dans. Îmi părea bine că dansul nu se terminase. Era aproape sigur că amicii mei nu vor trece la fapte în atmosfera aceea. Aveam nevoie de liniște tot atît cît și ei.

Dădui ușor drumul draperiei, mă rezemai de zid și așteptai. După un minut ieși un bărbat din cămară și veni pe coridor în direcția mea. Se opri brusc cînd dădu cu ochii de mine.

— Cine... apucă el să spună.

Îl lovii. O singură dată. Pusesem toată puterea mea în pumnul acela. Tipul se lovi de zid și-l prinsei tocmai în momentul cînd era gata să se prăbușească – îl arunca pe un umăr și-l dusei înapoi în cămară, unde îl rezemai de zid. Închisei ușa și mă înapoiai în coridor. Eram sigur că timp de cel puțin zece minute n-avea să-l mai intereseze nimic.

Mă uitai iar pe după draperie. Cheful de la masa lui Auntie continua. Unul dintre bărbați dansa cu Mrs. Heldon. Ceilalți stăteau de vorbă la masă. Ultimul venit se așezase la stînga Janinei și era adîncit într-o conversație cu ea.

Muzica se opri, Urmă o pauză și apoi toți se ridicară în picioare cînd orchestra începu să cînte *God Save the King*.

Nu mă putui reține să nu rînjesc la vederea acestei bande de agenți naziști care ascultau în picioare imnul nostru național. Simțeam cum mă unge la inimă.

Muzicanții începură să-și strîngă instrumentele. Auntie, care după cîntarea imnului se așezase, se ridică din nou în picioare și-și aruncă ochii prin sală. Tovarășii ei se sculară și începură să se îndrepte nu în direcția intrării principale ca toți ceilalți invitați – ci către aripa stîngă a clubului. Guelvada avusese dreptate. Aveau să se folosească de coridorul acoperit.

Intrai repede în cămară. Aprinsei lanterna și o îndreptai spre fața omului aceluia pe care-l proptisem de un zid. Făcea impresia că nu-l interesează

nimic. Îl lăsa acolo, escaladai fereastra și o luai la fugă de-a lungul terenului unde erau trase mașinile și apoi pe marginea crângului. Guelvada aștepta în spatele garajului.

— Sunt pe drum, spusei eu. Ia-o încet, Ernie, și nu începe nimic până nu-ți spun eu

— O.K., spuse el foarte încet.

Trecu un minut, după care auzii un zgomot de voci, care devenea mai tare pe măsură ce grupul se apropia.

Janine și ultimul venit ieșiră din coridor și se îndreptară spre ușa garajului. Îl puteam auzi cum vorbește Janinei.

— ...de importantă covârșitoare pentru țară, pentru tot Imperiul, Miss Grant, spunea el.

Auntie, care venea în urma lor, le-o luă înainte. O auzii cum umblă cu cheia în broasca ușii de la garaj ca s-o deschidă.

— Așteptăm două minute, spusei eu.

Mi se păru că sunt două ore. Îl împinsei ușor pe Guelvada și ne duserăm la ușa garajului. Lucră repede și după un minut intrarăm, închiserăm ușa după noi și-o lăsarăm descuiată.

În partea cealaltă a garajului erau două trepte și o ușă vopsită în verde. O încercai și văzui că era descuiată. O deschisei de un deget și stătui să ascult. De undeva din casă se auzea murmur de voci.

Cu coada ochiului îl vedeam pe Guelvada, rezemat de peretele garajului, cu pușca mitralieră și valiza așezate pe jos lângă el. Își curăța unghiile cu un cuțitaș suedez, instrument pe care – după câte auzisem – îl mânua cu multă dexteritate. Zîmbea.

Deodată se îndreptă brusc. Mă uitai peste umăr. Omul pe care-l lăsasem în cămară dăduse ușa garajului de perete și rămăsese în prag cu mâna la falcă, privindu-ne. Luna îl lumina și puteam vedea mirarea întipărită pe fata lui.

Guelvada șuieră printre dinți și aruncă cuțitul, care se înfipse în beregata omului. Se prăbuși trăgînd de mînerul cuțitului. Apoi rămase nemișcat.

— Strașnică lovitură, Ernie. Închide ușa. Rămîi puțin aici de pază și pe urmă vino după mine în coridor. Făcu semn că a înțeles. Deschisei ușa, intrai în coridor și începui să înaintez foarte încet și fără zgomot în direcția vocilor. La un moment dat auzii vocea lui Auntie și un rîs liniștit.

Ajunsei la ușă, o deschisei de un deget și privii. Camera era o sufragerie. În partea cealaltă se găsea o draperie de unde se făcea altă cameră. Traversai odaia și-mi lipii urechea de draperie. Omul care venise ultimul la serată spunea:

— Destul cu caraghioslîcul. Prieteni, să trecem la treabă. Fiți cu toții bineveniți. *Heil Hitler!*

Se auzii un *Heil General* și un aaa!

Ăsta este al lui Janine, mă gîndii eu rînjind.

Cineva spuse:

— Stai liniștită unde te găsești, Miss Grant, dacă ții să mai trăiești.

Mă uitai peste umăr. Ușa se deschise și Guelvada veni spre mine. Călca fără zgomot, ca o pisică.

Vocea continuă.

— Ești o tînră fără noroc, Miss Grant. Mai întîi de toate, sunt sigur că totdeauna ai încercat să-ți faci datoria către țară, dar același lucru îl facem și noi. Din primul moment, de cînd am observat colaborarea dintre dumneata și răposatul Carew, te-am suspectat. Cînd te-ai dus la Chippinsfield s-o vizitezi pe Miss Carew, ne-am dat seama că nu ne înșelam.

— De altfel noi bănuiserăm că ai să te duci acolo, știam de multă vreme că, de cîte ori venea în țară Carew stătea la mătușa lui. Bineînțeles că bătrîna știa cu ce se ocupă el, așa că am pus la cale un mic complot împotriva ei și a dumitale. Un coleg de-al nostru, care se pricepe de minune să imite vocile oamenilor, i-a telefonat bătrînei Carew, dîndu-se drept nepotul ei și spunîndu-i să te anunțe că documentele pe care le aveai trebuiau aduse aici. Firește că i s-a mai atras atenția mătușii lui Carew să nu spună de unde veneau instrucțiunile.

— Și acum, Miss Grant, să împărțim întrevederea noastră. În două părți. Dumneata ai anumite documente. Vrem să ni le dai...

— N-am să vi le dau niciodată – niciodată, spuse Janine.

Auzii vocea rece și incisivă a lui Auntie:

— Le are probabil la ea.

— Foarte bine, spuse omul. Percheziționați-o. Îmi pare rău că trebuie s-o facem în public, Miss Grant...

Janine spuse cu vocea sugrumată:

— Văd că n-am altă scăpare. Am să vi le dau...

Urmă o pauză. Mi-o închipuiam pe biata Janine întinzînd plicul.

— Foarte inteligent, Miss Grant, spuse omul. Dar unde sunt documentele adevărate? În acest plic, cum vezi, sunt trei foi de hîrtie.

Auzii un al doilea aaa!

Janine avea o noapte plină de surprize.

Îmi scosei Mauser-ul din buzunar și-i ridicai piedica. În spatele meu, Guelvada stătea cu pușca mitralieră sprijinită de îndoitura mîinii stîngi.

— Miss Grant, spuse vocea îți dau două minute să-mi spui unde sunt documentele originale. Poate că te interesează să știi că în valiza pe care-o vezi pe masă sunt adunate rapoartele agenților noștri din toată tara, adunate cu prețul atîtor riscuri de unul dintre colegii noștri care pe drept cuvînt își spune Marele Ravallo. În această seară valiza va fi dusă într-un port de pe coastă, și de acolo în Franța și Germania. Înțelegi, Miss Grant, că doresc să adaug la acestea documentele și fotografiile pe care le ai dumneata. Unde sunt?

Nu mai așteptai răspunsul Janinei. Dădui draperia la o parte și intrai în cameră. Erau în jurul unei mese și Janine stătea cu fața la cel care o interoga. Auntie se uită la mine și fața i se făcu albă ca varul.

— Scuzați-mă că vă întrerup reuniunea, spusei eu.

Bărbatul care o chestionase pe Janine se întoarse spre mine și scăpă o înjurătură. Nu cred că am apăsat vreodată în viață cu atîta sete pe trăgaci. Glonte îl lovi în piept și-l doborîră.

O smucii pe Janine de mîină și-o trăsei afară din cameră. Al doilea glonte îl trăsei în bec.

— Guelvada, ia-i!

În timp ce o trăgeam pe Janine după mine prin sufragerie și apoi pe coridor, auzeam țăcănitul mitralierei.

Trecurăm în goană prin garaj, prin crîng și ne oprirăm sub fereastra cămării. Janine se rezemă gîfîind de zid.

Eram îngrijorat din pricina lui Guelvada, dar nu trebuia să fiu. Îl văzui trecînd ca un glonte prin crîng și culcîndu-se cu fața la pămînt. În clipa aceea reședința doamnei Mayne sări în aer și o dată cu ea și resturile Secțiunii Externe a lui Himmler.

Scosei un suspin de ușurare.

Ernie Guelvada conducea mașina tolănit pe spate și cîntînd una dintre specialitățile lui flamande.

Mă întorsei spre Janine și înfășurai pătura mai strâns în jurul ei. Se răcorise bine.

— Ia spune-mi, Janine, de ce ai pus filmele acelea în spatele fotografiei lui Auntie? Nu crezi că ai riscat mult?

— Ce puteam să fac? Când am văzut-o venind pe stradă, m-am hotărât să ies prin dos și să mă duc în Kinnoul Street ca să văd dacă nu pot găsi ceva – ceva ce lăsase Sammy Carew. Cît eram acolo am auzit pe cineva la ușă. Filmele le aveam la mine. M-am gândit că dacă e unul dintre ei le-aș fi putut pierde. Primul meu gând a fost să le ascund undeva. Le-am băgat în ramă, cu gândul să vin altă dată să le iau.

— Ceea ce ai și făcut. Ți aduci aminte de întâlnirea noastră din dormitorul lui Auntie?

— N-am s-o uit niciodată, Mr. Kells, spuse ea zîbind.

— Nu crezi că ai putea să-mi spui Michael? Mr.Kells e puțin cam formal.

— Consimt – ținînd mai ales seama de faptul că mi-ai spus totdeauna Janine. Sau poate ai uitat primele noastre discuții?

— N-am să le uit niciodată. Cred c-o să mai avem multe – poate tot atît de originale.

Oftă și spuse:

— Mă tem că așa are să fie.

Mă uitai la Guelvada. Privea înaintea lui la șoseaua luminată de lună și rînjea.

— De ce te temi? o întrebai eu pe Janine.

Mă privi pieziș.

— Poate că-ți amintești că la prima noastră întrevvedere ți-am spus că te socotesc drept un om care foarte adesea reușește să obțină ceea ce vrea...

Guelvada începu un cîntec nou.

În depărtare auzeam clopotul pompierilor.

Guelvada se opri din cîntat și spuse.

— Trebuie să fie un incendiu undeva. Poate că a tras cineva cu o bombă zburătoare. Nu-i nostim...? rîse el.

Începu iar să cînte.

— Iau ultimele tale cuvinte în spiritul în care au fost spuse...

Mă întrerupse și-mi răspunse zîbind:

— Să nu mă înțelegi greșit, Michael. Am spus că te socotesc drept un om care foarte adesea reușește să obțină ceea ce vrea. N-am spus că

totdeauna.

Ridicai din umeri. Îi oferii o țigară și aprinsei bricheta.

— Janine... ce contează un cuvânt, între prieteni.

-SFÎRȘIT-

